

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

Κοζερλ της εβδομάδας

«Από την πρώτη στιγμή που οι ματιές μας συναντήθηκαν τον ένοιωσα δικό μου».

Ο πόλεμος αυτός δεν την εμπόδιζε να συνδεθεί με ένα συνάδελφό της. «Από την πρώτη στιγμή που οι ματιές μας συναντήθηκαν τον ένοιωσα δικό μου». Έγινε απέναντί της άλλων, μπροστά σ' εκείνην αποβιζόταν από τον εγκώμιό και οι επιθυμίες της γίνονταν προτάσεις. Παρέβλεπε τις ιδιοτροπίες της, συγκρούσε τα δικά της, και κάθε φορά που η ίδια έδινε αφορμή σε δυσάρεστες, εκείνος πρώτος υποχωρούσε και την καλούσε κοντά του. «Είχα κερδίσει την αγάπη μιας σπάνιας καρδιάς. Ένοιωσα το μεγάλο έρωτα και γέμισα μ' αυτόν τη ζωή μου».

Ένα χρόνο κράτησε ο σύνδεσμος χωρίς να το αντιληφθεί ο προϊστάμενος. Τα μυρίστηκε όμως κάποτε, και τότε το κακό ξέσπασε. Πιο έντονος ο πόλεμος εναντίον της κόρης, που περιφρόνησε τον πενήνταρο προϊστάμενο για να προτιμήσει το συνάδελφό και ομήλικό της. «Καταραμένος άνθρωπος, τον μίσησα μ' όλη μου την ψυχή». Πως να μη τον μίσησε όταν τον είδε να πηγαίνει στους γονείς της και να παρουσιάζει σαν καθαρίστη τον άνθρωπο που είχε αγαπήσει;

Θηρία έγιναν οι δικοί της και πήγαν να την καταπαράξουν. Αναστατώθηκαν οι αδελφοί της. Ένοιωσα το χέρι τους να πέφτει σε αιδερό απάνω της. Στράφηκαν εναντίον του ανθρώπου που αγαπούσε. Της έδειξαν μαχαίρια και την απείλησαν. Οργισμένα και πρόσχημα λόγια. «Ακόμα και η μητέρα της, από την οποία περίμενε κάποια τρυφερότητα, της μίλησε σ' απειλή. «Εμείς τρεις μέρες από το σπίτι της. Εμείς νηστική, έλαψε, θυσιάστηκε στη θλίψη. Τη βρήκαν και την πήραν πίσω. Ούτε μ' άκουσαν όμως για τον άλλον. Έπρεπε να βγάλει από το νου της τον άντρα που αγάπησε και που την αγαπούσε».

Σαναγύρισε στη δουλειά για ν' αντικρύσει τη μορφή του προϊσταμένου. Είχε όμως και άλλον, το συνάδελφό. Πιο έρωτευμένο από πρώτα οι δύο τους. Δεν υπήρχε για τον έρωτα καλύτερο άκονι από τις εναντιότητες. Ασυγκράτητη έκλεινε,

Πορεία ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

ΠΡΩΤΑ να μάς παρουσιάσει. Γεννημένη και μεγαλωμένη στη Θεσσαλονίκη. Νόστιμη, πολύ νόστιμη. «Αν» αυτές που κάνουν μπαμ με την εμφάνισή τους. Ο θαυμασμός από πέρασμα της. Οι τολμηροί της κολλάνε. Πολλά τα φυσικά της χαρίσματα. Αν είχε και λίγη τύχη. Όλες οι άλλες χάρες πάνε χαμένες, όταν δεν συνοδεύονται από τον παράγοντα τύχη. Αυτή είναι που της έλειψε.

Η καλή μέρα φαίνεται από το πρωί. Δυσάρεστο ήταν το δικό της πρωινό μέσα σε μία πολυμελή και φτωχότερη οικογένεια. Οι στερήσεις ο σταθερός της συντροφος από τα παιδικά χρόνια. Παραπονιέται ακόμα γιατί η στοργή των γονέων της δεν ήταν αρκετή για να θερμάνει την παιδική ψυχή της.

Φτώχεια και πολλά παιδιά. Αυτό που παρατηρείται πάντα. Πολύτεκνες δεν είναι οι τάξεις των ευπορών που έχουν τα μέσα να μεγαλώσουν και να οπουδάσουν τα παιδιά τους. Βλέπετε τους πλούσιους να σταματούν στο πρώτο, στο δεύτερο παιδί. Κάποτε ν' αφήνουν τα χρόνια τους να περνούν χωρίς να γνωρίζουν τη χαρά της μητρότητας και της πατρότητας. Αντίθετα, δημοσιότητες παρατήσουν οι άλλοι, οι άνθρωποι της υπαίθρου, οι χωρικοί, ο κόσμος των απόμερων συνοικιών, που ιδρώνει στην προσπάθεια και με δυσκολία τα καταφέρνει να κερδίσει το καθημερινό του. Τσουρμού τα γυναιά, τα κακοισιμένα, τα κακοπλεγμένα, τα άρρωστα, τα παιδικά για τα ό-πια και το Δημοτικό σχολείο ακόμα αποτελεί πολυτέλεια.

Τα ανάποδα της ζωής. Πολλοί οι παράγοντες που συντελούν σ' αυτό. Ο εγκώμιος του πλούτου, η αδράνεια της σκέψης, που χαρακτηρίζει την πνεία. Ακόμα, η αμάθεια και η έλλειψη προγενέστερης ωριμότητας, που κακίζουν τα αντράγγια όταν δεν παρουσιάζουν τόσα παιδιά όσα είναι τα χρόνια του γάμου των. Ποσοί ιερείς που τους αρνούνται τη θεία Μετάληψη. Δε ρωτούν και δε θαυμάζουν τους γονείς πως τα καταφέρνουν να συντηρήσουν τα παιδιά, που έχουν. Τους ρωτούν γιατί έχουν μόνο τόσα και όχι τα διπλά και τα τριπλά.

Και οι μὲν άνθρωποι των πόλεων, ιδίως οι πλούσιοι, μένουν ανεπηρέαστοι από τις προτροπές των ιερών. Ούτε και πολυου-νιζούν την εξομολόγησή για να τους δίνουν λογαριασμό. Έ-κεινοι που τρομοκρατούνται είναι οι φτωχοί χωρικοί και δόστοι κάνουν παιδιά άραδα.

Ένας από τους λόγους αυτός. «Οχι ο μόνος. Ίσως να μην είναι και ο σπουδαιότερος. Για ν' αναπτύξουμε όμως μέχρι ε-ξαντλήσεως το θέμα θα θέλαμε δυο και τρεις σελίδες του «Θη-σαυρού». Εμείς δεν διαθέτουμε ούτε ολοκληρή τη σημερινή, γιατί το θέμα είναι έντελως άλλο.

Γυρίζουμε στην κοπέλλα από την οποία άρχισαμε και που πα-ραπονιέται για την τύχη της. Πρώτη εκδήλωση της κακοτυχίας της θεωρεί, όπως είπαμε, τη φτώχεια των γονέων της και τα πολλά παιδιά. «...Οι γονείς μου έκαναν πολλά παιδιά και αυτό ήταν η καταστροφή των ίδιων και η δική μας».

Μ' όλα αυτά με κόπους και μύχους έδωσε το Γυμνάσιο και, παρακαλώντας δεξιά, αριστερά, βρήκε κάποια θέσι. Δύο α-δωρο όταν έκανε ένα προϊστάμενο που βλέπει στην υπάλληλο το κατάλληλο πρόσωπο για τη λύση των ερωτικών θεμάτων του. Πολλοί δυστυχώς ακολουθούν την ίδια τακτική. Μ' ένα έξοδο βρί-σκουν νόχον δακτυλογράφο και φιλενάδα. Νόστιμη καθώς είναι αυτή, δεν απέφυγε την επίθεσι.

Δεν υποχωρούσε το κορίτσι, ούτε όμως κι' έφευγε. Αφ'ηνει εύκολα κανείς μία θέσι; Απώδους, αμυνόταν, ανέβαλλε, έκανε ό,τι μπορούσε για να κερδίσει καιρό, με την ελπίδα ότι σιγά-σιγά θα άτονουσε το ενδιαφέρον του προϊσταμένου.

Συνέβη όμως το αντίθετο. Η επίμονη αντίστασι του κοριτσιού του έδωσε στα νεύρα και συνετέλεσε στο να πάρει εκθρόνη σ' απέναντί της. Προσπαθούσε να βρή τρόπο να της κάνει κακό. Έπειδή ήταν υπάλληλος του, τη θεωρούσε κτήμα του, δεν την άφηνε να μιλά με συνάδελφους της, τσακώθηκε με τους φί-λους του και τους απομάκρυνε γιατί νόμιζε ότι όλοι πηγαίνουν στο γραφείο του για την κοπέλλα.

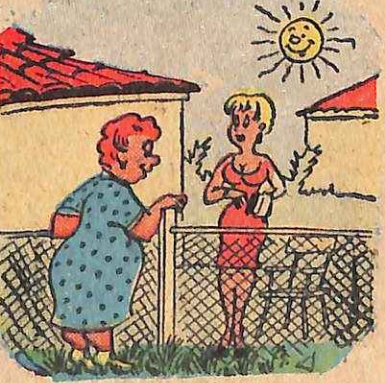
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Με τέτοιο θέαμα κι' αποκοιμή-θηκε! Πάει, γέλασε πιά!

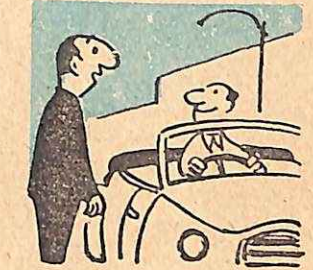
Χωρίς λόγια.

— Δε βάζεις το σόρτζ, Κινίτσα μου, να βγί λίγο έξω ο προνομιό- μου να κόψω το γρασίδι.

Α ΘΗΝΑΙΟΣ πεζός ανέβηκε το αριστερό πεζοδρόμιο της οδού Βασιλίσσης Σοφίας. Αθηναίος (Γιωταχής) καθήκοντο με την κούρα του. Αίθνης ή κούρα φρε-νέρισε και φωνή ήκουσθη ές αυτής:

— Μιχαλάκη!
— Ο πεζός επηλοίασε.
— Βρέ, γειά σου Μάκη. Τι βλέπω; Καίνουργια κούρα;
— Ναι. Την πήρα την πε-ρασμένη βδομάδα.
— Και η παλιά;
— Την πούλησα. Και τού-τη η μάρκα είναι από τις πιο φίνες.
— Το βλέπω και χαίρομαι.

μπερδο. Και δε μου λές. Της άρεσε της Λόλας;
— Ποιάς Λόλας;
— Της φιλενάδας σου.
— Ο Γιωταχής έμεινιωσε:
— Τάωωωωω η Λόλα. Πάει αυτή. Η Λόλα ήτανε για το παλιό, όμως που πούλησα. Τώρα που άλλαξα μάρκα, άλλαξα και φιλενάδα. Τι δαβάλω, όλο την ίδια θα-κουμε; Τη νέα μάρκα τη λένε ζωζώ.

Και αφού ο άστατος Γιω-ταχής ανέπτυξε διά των ο-λίγων αυτών λέξεων τη θεω-ρία του περί αλλαγής αυτο-κινήτου-φιλενάδας, έπαυ-σάρισε και συνέχισε το δρό-μο του, ενώ ο φίλος του ο πεζός του έφωναζε:
— Και εις ανώτερα!

Δ ΥΟ φερέλλιδες νεαροί, 16-17 ετών, στέκονταν ένα από τα τελευταία βρά-δια σε μία παρόδο της ο-δού Πατισίων. Και κρατού-σαν από ένα τσιγάρο έκασ-τος αλλά σθουτό.

— Δεν έχεις σπέρτα; είπε ο ένας.

— Όχι. Άλλα θα ζητήσου-με φωτιά από κάποιον που θα περάσει.

Και αυτός ο κάποιος έφα-νκε να στρίβει τη γωνία του δρόμου προς την κα-τεύθυνση των νεαρών. Η-

ταν ένας ηλικιωμένος κυρι-ος, ο οποίος εβάζε στο μισοκότεινο δρόμο, καπνί-ζων. Τον σταμάτη, λοιπόν, ο ένας των νεαρών.

— Παρακαλώ, μου δίνετε τη φωτιά σας;

— Όποτε ο ηλικιωμένος κύ-ριος ύψωνε το χέρι — οχι έ-κεινο που κρατούσε το τσι-γάρο, αλλά το άλλο — και κατεβάζει ένα ηχηρότατο χαστούκι στα μάγουλα του νεαρού, που άστραψαν.

— Να φωτιά, βρωμοπαίδο. Τράβα στο σπίτι, γρήγορα και σε λίγο τα λέμε!

Ο νεαρός έτράπη εις φυ-γήν ακολουθούμενος από το συνεταίρο του, ο οποίος τον ρωτούσε:

— Ποιάς ήτανε αυτός με Τάκη;

— Ο μάργμας μου, άπαν-

ΕΤΟΣ ΚΒ—ΑΘΗΝΑΙ, 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1959—ΑΡ. 1084

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

τά ο δεχθείς το συγγενικόν ράπισμα. Στα σκοτεινά δεν τον είδα. Κι' αυτό δεν εί-ναι τίποτα. Σκέπτομαι τα άλ-λα που θα φάω από το γέ-ρο μου!

Αυτά τα άλλα, όμως, δεν τα... παρακολούθησαμε.

Ε ΝΑ από τα πιο χαριτω-μένα που συμβαίνουν — που άλλου;—εντός των με-ταφορικών μέσων. Στο τρέλ-λεν. Μεταξύ των εισελθόν-των ήταν ένας πατηρ μετα-τού εξεστους υιού του κι' ένας πανύψηλος, άλλων νέος και μάλλον... ολίγον κυρίας. Όπως εστάθηκαν στο διαδρόμο, η τύχη τα έ-φερε να βρεθί μπροστά το ντερέκι και ακριβώς πίσω του ο μπαμπάς με τον κα-νακάρη του. Καθώς δε ο μπαμπάς ήταν κοντός και ά-δυνατος σκεδόν είχε εξα-φανισθί πίσω από το... βρά-χο, η δε σύγκρισις ήταν συντριπτική. Πράγμα που παρετήρησε ο πιτσιρίκος και ειπε στον μειονεκτούντα γεννητόρα του:

— Μπαμπά, γιατί δεν ει-παι νάκουλε κι' εμείς για να παρηγοριάμαστε. Κι' αν ήσουν... έφυγες, θα το κα-ταλάβαινες.

Το επιδατικό κοινόν άρχι-σε να γελάει φυσικά και μά-λιστα εις βάρος του ψηλού, ο οποίος άπεστομώθη και έσπευσε να κατεβή στην πρώτη στάσι.

Σ Ε γνωστό γιατρό της πρω-τεύουσας, παρουσιάζεται μια κυρία έλαφρώς περα-σμένης νεότητος. Και έκθε-τει την πάθησι της:

— Γιατρέ, κάνω πολύ ανή-συχο ύπνο. Σκεδόν κάθε νύκτα, ενώ κοιμάμαι, πέ-φτω από το κρεβάτι!

Ο γιατρός της γράφει με-ρικά καταπραυντικά των νευρών, στα οποία προφα-νώς όφειλονται αι...πτώσεις της κυρίας. Σε λίγες μέρες η «παθούσα» τον επισκέπτε-ται πάλι:

— Καμμία βελτίωσι, για-τρέ. Τα ίδια έχουμε πάλι.

— Όποτε εξακολουθείτε να πέφτετε πάντα από το κρε-βάτι σας, τη νύκτα;

— Μάλιστα, γιατρέ μου. Ο δόκτωρ σκέπτεται λίγο και λέει ένθουσιασμένος:

— Λοιπόν, κυρία μου, το βράδα το ριζικό φάρμακο,

— Όποτε ο κύριος είναι κουτός;

— Έτσι λέει η παροιμία. Όποτε το ντερέκι — 1.90 περίπου — που έχει άκούσει τα σχόλια κι' έχει θιγί, στρέφεται και λέει έξω φρε-νών προς τον προσβαλόν-τα την... ευφύια του:

— Ποιός είναι κουτός, βρέ άπολειφάδι; Που έτοι να κά-νυ πως σ' άρπάζω από το γιάκα, σε πέτω άπ' το πα-ρόθυρο;

— Δεν το είπα για οας, κύριε, άπαντα φοβισμένος ο ευφύης πατηρ. Την παροι-μία είπα.

— Την παροιμία την βγά-λατε εις ό κοντοί για να παρηγοριάσατε.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΟΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟ ΤΑΛΑΪΩΡΟ ΤΟ ΙΚΑ

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΟΤΟΝ ΔΟΔΩΣ ΕΣ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΣΚΑ-

ΡΙΚΩΣ ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ Θ' ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΘΗ

ΚΙ' Η ΑΝΑΣΥΚΡΟΤΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΠΛΥΤΑ Θ' ΑΝΑΤΕΘΗ!

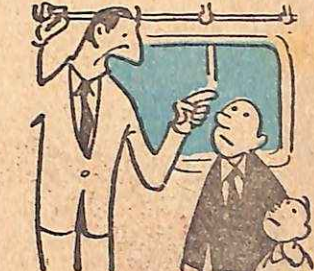
Με χαρά, λοιπόν, ο κόσμος τέτοιο νέο καιρετά

και συγχά το άναφέρει και στα παραμύθια του,

γιατί πρόκειται το Ι. Κ. Α. νύκη πιά κι' έναν...

μέσ' στα τόσα τ' άπλυτά του!

Γ. Θ-ς

πει νάκουλε κι' εμείς για να παρηγοριάμαστε. Κι' αν ήσουν... έφυγες, θα το κα-ταλάβαινες.

Το επιδατικό κοινόν άρχι-σε να γελάει φυσικά και μά-λιστα εις βάρος του ψηλού, ο οποίος άπεστομώθη και έσπευσε να κατεβή στην πρώτη στάσι.

Ο γιατρός της γράφει με-ρικά καταπραυντικά των νευρών, στα οποία προφα-νώς όφειλονται αι...πτώσεις της κυρίας. Σε λίγες μέρες η «παθούσα» τον επισκέπτε-ται πάλι:

— Καμμία βελτίωσι, για-τρέ. Τα ίδια έχουμε πάλι.

— Όποτε εξακολουθείτε να πέφτετε πάντα από το κρε-βάτι σας, τη νύκτα;

— Μάλιστα, γιατρέ μου. Ο δόκτωρ σκέπτεται λίγο και λέει ένθουσιασμένος:

— Λοιπόν, κυρία μου, το βράδα το ριζικό φάρμακο,

— Όποτε ο κύριος είναι κουτός;

— Έτσι λέει η παροιμία. Όποτε το ντερέκι — 1.90 περίπου — που έχει άκούσει τα σχόλια κι' έχει θιγί, στρέφεται και λέει έξω φρε-νών προς τον προσβαλόν-τα την... ευφύια του:

— Ποιός είναι κουτός, βρέ άπολειφάδι; Που έτοι να κά-νυ πως σ' άρπάζω από το γιάκα, σε πέτω άπ' το πα-ρόθυρο;

— Δεν το είπα για οας, κύριε, άπαντα φοβισμένος ο ευφύης πατηρ. Την παροι-μία είπα.

— Την παροιμία την βγά-λατε εις ό κοντοί για να παρηγοριάσατε.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΟΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟ ΤΑΛΑΪΩΡΟ ΤΟ ΙΚΑ

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΟΤΟΝ ΔΟΔΩΣ ΕΣ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΣΚΑ-

ΡΙΚΩΣ ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ Θ' ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΘΗ

ΚΙ' Η ΑΝΑΣΥΚΡΟΤΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΠΛΥΤΑ Θ' ΑΝΑΤΕΘΗ!

Με χαρά, λοιπόν, ο κόσμος τέτοιο νέο καιρετά

και συγχά το άναφέρει και στα παραμύθια του,

γιατί πρόκειται το Ι. Κ. Α. νύκη πιά κι' έναν...

μέσ' στα τόσα τ' άπλυτά του!

Γ. Θ-ς

Με χαρά, λοιπόν, ο κόσμος τέτοιο νέο καιρετά

και συγχά το άναφέρει και στα παραμύθια του,

γιατί πρόκειται το Ι. Κ. Α. νύκη πιά κι' έναν...

μέσ' στα τόσα τ' άπλυτά του!

Γ. Θ-ς

Με χαρά, λοιπόν, ο κόσμος τέτοιο νέο καιρετά

και συγχά το άναφέρει και στα παραμύθια του,

γιατί πρόκειται το Ι. Κ. Α. νύκη πιά κι' έναν...

μέσ' στα τόσα τ' άπλυτά του!

Γ. Θ-ς

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όταν ο διάσημος συγγραφέας και συνθέτης Άντρε Σαρμερέν έχασε τη γυναίκα του, όλοι κάνανε τη σκέψη πως θα ξαναπαντρευόταν με τη Λουσιέν Μπρεζιλ, που ήταν φιλενάδα του και πρωταγωνίστρια στα έργα του.

Οι σχέσεις τους ήταν κοινό μυστικό, και φαίνεται πως τις παραδεχόταν κι' η ίδια η κ. Σαρμερέν. Ήξερε πως ήταν άρρωστη σοφάρα. Κι' επειδή ένιωθε για τον άντρα της ένα μίγμα θαυμασμού, τρυφερότητας και μητρικής στοργής, άδελγε κανείς τότε πάρε πόθο, πως είχε διατάξει μάλιστα τον Άντρε να δέχεται στο σπίτι τους την πιο ένδοξη έρμηνευτρια των έργων του. Της φερνόνταν φιλικά, ευγενικά, και την άφινε ώρες ολόκληρες μονάχη με τον άντρα της.

Ο Άντρε ένιωθε μια συνκριντική ευγνωμοσύνη για τη γυναίκα του, γιατί μάντευε πόσο της κόστιζε η ήρωική αυτή καλωσύνη της κι' η προσπάθειά της να μη δείχνει πως χλεύεσε και πως υποφέρει για το ποδοπατημένα δικαιώματά της. Συχνά μάλιστα της μιλούσε για τους διαταγμούς του, για τις τύψεις του. Μα εκείνη τον καθυσχάζε με μια τρυφερά χειρονομία και τον διαβεβαίωνε πως ήταν ευτυχισμένη, φάνε να τον είχε πάντα κοντά της...

Έτσι, έφτασε η μέρα που η κ. Σαρμερέν έδωσε οίγωνα, σχεδόν άδυσανιστα, μέσο στην αγκαλιά του άντρα της...

Έκείνος ένιωθε μια θαύτατη λύπη για το χαμό της, μαζί με μεταμέλεια και

τύψεις μισοπνιγμένες από καιρό. Εκλείπε την πόρτα του για όλους — ακόμα και για τη φίλη του, που δε θέλησε να επιμείνει, δείχνοντας ένα εξαιρετικό τακτ.

Ύστερα πέρασαν οι βδομάδες. Η ζωή ξαναπήρε τα δικαιώματά της. Ο συνθέτης άρχισε να εμφανίζεται εδώ κι' εκεί, πάντα μόνος. Η Λουσιέν είχε εγκατασταθεί σχεδόν στο σπίτι του, νοιώθοντας πως έπρεπε να τον παρηγορήσει. Τον περιέβαλλε με μια μεγάλη στοργή, φροντίζοντας για το νοικοκυριό του. Έκείνος φαινόταν πως τότε παρέι πόθο, πως είχε διατάξει μάλιστα τον Άντρε να δέχεται στο σπίτι τους την πιο ένδοξη έρμηνευτρια των έργων του. Της φερνόνταν φιλικά, ευγενικά, και την άφινε ώρες ολόκληρες μονάχη με τον άντρα της.

Τέλος, έπειτα από μια σκληρή μεταξύ τους, ξέσπασε πια και της φανέρωσε την αλήθεια:

— Μη νομίζεις πως σ' αγαπώ λιγότερο, της είπε. Άπεναντίας, νοιώθω βαθειά ευγνωμοσύνη για ό,τι κάνεις για μένα... Μα συγκρότως αισθάνομαι να με πιέζει μια άνεξηγητη άγνωση, μια άδαστακτη λύπη, τώρα που βρίσκομαι μόνοι κι' ελεύθεροι μέσα σ' αυτό το σπίτι, όπου ζούσε εκείνη μια τόσο πνευματική ζωή!

— Βέβαια, ήξερε τις σχέσεις μας. Με πόσες όμως θυσίες, με πόσα βάσανα το δέχονταν, αυτό! Σήμερα μόνη ανταμύναμαι όλο το σκληρό μαρτύριο της... Ίσως γιατί δε βρίσκεται πια εδώ, για να με καθυσχάζει, να διαλύει τις τύψεις μου!...

Σταμάτησε λίγο, κι' όστερα συνέχισε:

— Έπειτα υπάρχει και κάτι άλλο. Παρ' όλο τον παραγκωνισμό και την ανεκτικότητα της, διατηρούσε τη θέσι της εδώ στο σπίτι της. Απολάμβανε ώριμα προνόμια και μούδινε την έντυπωσι πως θάφερε να τα διαφυλάξει, να τα υπερασπιστεί με γλυκύτητα, με ενκαρτέρησι, με καλωσύνη που σκλαβώνει. Τώρα όμως, πως να τα υπερασπιστεί πια;...

— Νά γιατί θαρρώ πως γίνονται τώρα πιο έντονα κοντά σου, σαν να κάνεις μια ανανόητη, μια προδοσία έναντι ενός ανυπερασπίστου πλάσματος! Νά γιατί με τυραννάνε τώρα καινούργιες τύψεις... Καταλαβαίνεις; Δε πρέπει λοιπόν να μου κρατάς κακία γι' αυτό που αισθάνομαι!

— Εκείνη θυσιάστηκε σε σκέψεις για αρκετή ώρα. Ύστερα, κάνοντας μια προσπάθεια, μωμυρίσας:

— Όχι, δε σου κρατώ κακία. Σε καταλαβαίνω πολύ καλά!

Κι' έπειτα από κάποιο μικρό διαταγμό, πρόσθεσε:

— Μονάχα...

— Αφού είν' έτσι, προτιμώτερο να φύγω!

Κι' επειδή ο Άντρε έκανε μια άρνητική κίνηση, η Λουσιέν πρόσθεσε:

— Ό, κι για πάντα... Η σύχασε, θέλω μόνο να σ' αφήσω λίγο καιρό για να ήρεμησης, να συγκεντρωθής, να ξαναβρεις την ψυχική ισορροπία σου! Κι' ακριβώς, μου προτείνουν να φύγω, όπως ξέρεις, για μια τούρνε στην Αμερική. Διόταρα να δεχθώ εξ αιτίας σου. Βλέπω όμως πως είναι προτιμότερο, για το συμφέρον και των δυο μας, να φύγω... Όταν γυρίσω, θα μπορούσε να ξαναρχίσουμε την όμορφη και ήρεμη ζωή μας, σαν άλλοτε... Το έλπιζω τουλάχιστον!

— Έκείνος έσκυψε το κεφάλι του και μωμυρίσας:

— Ναι, ίσως να έχεις δίκιο... Δύο βδομάδες αργότερα, η Λουσιέν έφυγε για τη Ν. Υόρκη.

— Έπειτα από μερικούς μήνες, ο Άντρε έμαθε το γυναιμίο της. Έμαθε όμως συγκρότως και τον έπικει μένο γάμο της μ' ένα πλούσιο Αμερικανό.

— Ένοιωσε τότε μια εilikρινή λύπη, ανακατεμένη με μια άδριστη ανακούφιση. Και θυσιάζει ακόμη πολύ στη μοναξιά του και στην εργασία του. Τότε ακριβώς έγραψε τα καλύτερα κομμάτια του, μελάνια βαθεία και παθητική μελαγχολία. Κι' αφιέρωσε τα μουσικά αυτά άριστουργήματα στη μνήμη της γυναίκας του.

...Πολλές φορές, οι απόγονοι δέχονται να παίρνουν πίσω τα δικαιώματά της χαμένης ευτυχίας τους!...

Ε. ΣΕΕ

ΘΘ

Αυτόματος σωφές

Μια καινούργια εφαρμογή του ραντάρ υποσχέται να προσφέρει σημαντική εξοικονομική στους αυτοκινητές. Τ' αυτοκίνητα θ' ακολουθούν μια λουρίδα μεταλλικού φύλλου κολλημένη στο κατάρκτημα του δρόμου, ή μια ταμνία μεταλλικής βαφής. Όλοι οι χειρισμοί θα γίνονται αυτόματα, χωρίς ν' απασχολείται καθόλου ο σωφές. Κάθε κίνησης συγκρούσεως με άλλα αυτοκίνητα αποκλείεται μ' αυτό το σύστημα. Η λειτούργειά του είναι το ίδιο αποτελεσματική με όλους τους καιρούς, ημέρα και νύχτα. Το βάρος της συσκευής θα είναι 20 κιλά κι' η τιμή της 100 δολάρια.

Η ΛΟΥΡΑ ΚΑΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η δημοφιλής καλλιτέχνης του τραγουδιού Λούρα, η οποία από μικρή και πλέον ευρίσκεται στην Ισπανία. Η όμορφη Έλληνίδα τραγουδίστρια αφού κατέκτησε τη Μαδρίτη, εμφανίζεται τώρα μ' εξαιρετική επιτυχία στη φέστα του Μπιλμπάο. Στο μεταξύ, η Λούρα, ζει ακόμη και στην Ισπανία το περιδικό της προτιμήσεώς της, που είναι ο φθις στη βιοκακή πρωτεύουσα, ο «Θησαυρός».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Χάρη στη νέα αυτή γερμανική ηλεκτρονική συσκευή «I.B.M.», γίνεται εξαιρετικά εύκολη η εκτύπωση βιβλίων με τη γραφή Μπράι, που προορίζεται για τους τυφλούς. Η νέα συσκευή, που χειρίζεται μια κοπέλλα (άνω), γράφει σε μια συνηθισμένη γραφομηχανή, συγχρόνως όμως μεταφράζει το κείμενο στη γραφή Μπράι και χαράζει το στοιχείο πάνω σε μεταλλικές πλάκες που χρησιμοποιούνται κατόπιν για την εκτύπωση βιβλίων. Κάτω: μια πλάκα με γραφή Μπράι, μόλις βγήκε από την ηλεκτρική συσκευή.

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό Ίωάν. Άναγνώστου - Μπουκουβάλα

ΕΤΕΛΕΥΣΤΗ ΘΥΣΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο κακοποιός που θέλησε να ληστέψη την θεία Ευτέρπη ήταν ο πιο μικρός αδελφός της Φανής, ο Μικέ, που είχε εξαφανιστεί από χρόνια. Ο Μικέ είχε μια περιπετειώδη ζωή με άπατες και κλεψίες, όπου έφτασε μια ημέρα στη Σαγκάη μ' ένα βαλιτάκι γεμάτο κλεμμένα λεφτά. Το άλλο πρωί, όμως, ξυπνώντας στο αριστοκρατικό ξενοδοχείο, όπου είχε μείνει, βρήκε το βαλιτάκι άδειο, με χαρτιά στη θέση των χρημάτων. Έτσι ο Μικέ ξαναγύρισε στο παλιό του επάγγελμα κι' άρχισε να εργάζεται ως αχθοφόρος. Στο μεταξύ, όλες οι αστυνομικές γυρεύσαν κάποιο νεαρό φανφανή. Μ' αυτό το όνομα ο Μικέ είχε διαπράξει μια μεγάλη απάτη. Είχε ξεγελάσει μια νεαρή Έλληνίδα, που γνώρισε στην Αμερική...

19ον — Άσφαλώς, θα είχες διαβάσει τ' όνομά μου στις εφημερίδες...

— Άν αγαπάς το Θεό, Μικέ, ψιθύρισε η Φανή, με φωνή σβυσμένη, όλες οι αστυνομικές γυρεύσαν κοπέλλες, τις άρραβωνιάστικας σου...

— Την έλεγαν Ντόλλυ Νίταρη, αποκρίθηκε ο νέος.

Σά να είχε δεχτεί ένα χτύπημα στο κεφάλι, κλονίστηκε η Φανούλα. Κτύπησε τον αδελφό της με μάλιστα πελώρια, γεμάτα φρίκη:

— Μικέ, ξεφώνισσε σχεδόν... Έσύ λοιπόν ήσουν;... Για χατήρι σου σκοτώθηκε...

Σήκωσε τους ώμους του:

— Τί φταίω εγώ, Φανούλα; Άς έπαιρνε πληροφορίες. Παντού ζητάνε πληροφορίες!... Πώς φάνηκε τόσο εύπιστη, τόσο κουτή;

— Σκοτώθηκε, όμως, ψιθύρισε ξανά η Φανούλα.

Κι' ένοιωσε τα δόντια της να χτυπάνε από τη φρίκη.

— Ναι, σκοτώθηκε, επειδή πεισματώσε. Σκοτώθηκε, επειδή ντρεπόταν την κοινωνία, τον πατέρα της...

— Δε βάζεις στο μυ σου, ότι μπορεί να σκοτώθηκε επειδή σ' αγαπούσε; ρώτησε η Φανούλα, με συγκίνηση.

— Κι' αν μ' αγαπούσε, ήταν κουτή, αποκρίθηκε ο νέος.

— Μικέ, ψιθύρισε η αδελφή του με φρίκη. Έχεις βάρος στην ψυχή σου τρεις ζωές. Γιατί το ξέρεις, ότι ξεκλήρισαν όλοι...

Σήκωσε πάλι τους ώμους του:

— Τα νέα τα διάβασα κι' εγώ στις εφημερίδες.

— Και πως τα κατάφερες να ξεφύγεις; — Ίσως η φτώχεια μου να με βοήθησε, αποκρίθηκε αναστενάζοντας ο νέος. Γιατί η αστυνομία, σίγουρη πως εγώ έτρωγα τα χρήματα σε μιάν άκρη του κοσμού, γλεντώντας, έκανε έρευνες ανάμεσα στους πλούσιους και τους γλεντζέδες. Άν δέχονα για την κλοπή, ήμουν χαμένος. Άμέσως θα μ' έπιαναν...

— Και δεν είπες τίποτε σε κανένα; — Σε κανένα! Άνστέναζε ο Μικέ. Πέραςα τον πόνο μου έρημος... Καί, δουλεύοντας σε χαμάλη. Δε σκέφτηκαν να ψάξουν ανάμεσα στους χαμαλήδες. Στο μεταξύ, σκέφτηκα κι' έβαψα τα μαλλιά μου. Από τότε τάδεφα ξανά. Κι' έδινα εξηγήσεις στα κομμάτια, όπου παραξενεύονταν, ότι τάχα ήμουν ήρωας κι' ήταν ανάγκη να δαφώμαι. Δεν έμενα ούτε μια βδομάδα στην ίδια πόλη. Ταξίδευα διαρκώς... Τρία δολάρια χρόνια ταξίδευα, Φανούλα... Και πέρασα πάλι πείνα και δυστυχία... Κι' έκανα πάλι μικροαπάτες και μικροκλεψίες, προσέχοντας να μη με τσακώση ή συμπίδα της αστυνομίας, επειδή ήξερα, ότι την πρώτη φορά που θα είχα δοσοληψίες με την αστυνομία, θα με ανακάλυπταν.

Στην Ελλάδα

«Κουράστηκε όμως πια μ' αυτή τη ζωή, Φανή—συνέχισε ο Μικέ άγκομαχώντας. Κουράστηκε κι' αποφάσισα κάτι να κάνω για να ξελασπώσω. Έσπαγα το κεφάλι μου μερες, μήνες. Όσπου, στο τέλος, μια βραδυά, που είχα πέσει άπελτισμένος και νηστικός στο κρεβάτι, είδα στον ύπνο μου τη θεία Ευτέρπη. Την είδα έτσι ξαφνικά, χωρίς να τη σκέπτομαι, χωρίς να θυμάμαι αν ζή και

σιαστώ. Θ' άρνιόταν, κι' έπειτα μπορούσε να ύπνοπεθθ, ότι εγώ έκανα τη διάφορη.

— Δε με είδες έμένα να μπαίνω;

— Όχι, επειδή έλεφα κάμψωση ώρα. Φαίνεται, σ' αυτό το διάστημα, θα μπήκες έσύ μέσα...

— Και περίμενες απ' έξω; — Ναι, ήθελα να νυχτώσει. Δε μπορούσα να κάνω μέρα μεσημέρι τη διάφορη... Τ' άλλα τα ξέρεις, Φανούλα. Ξέρεις, ότι έχω την έσωση... Πήγα να σε σκοτώσω έμένα...

Την κτύπησε με βαθύ πόνο, και ψιθύρισε: — Άν σε σκότωνα, θα σκοτανόμουν. Φανή, θα ήταν κι' αυτή μια λύσι. Κουράστηκε πια, βαρέθηκε... Δεν είναι ζωή αυτή...

— Και τώρα τί σκέφτεσαι να κάνης; ρώτησε με φόβο η κοπέλλα.

— Να εξαφανιστώ, αποκρίθηκε δύσθυμα ο Μικέ. Τ' άλλα: Νά χαθώ από το πρόσωπο της γής. Δε μπορώ να παρουσιάσω ούτε στο Μάνο. Κι' αυτόν ακόμα τον φοβάμαι. Ήταν πάντα ασυτηρός. Δε συγχωρούσε εύκολα...

— Και πως θα ζήσης. Μικέ; — Γέλασε πικρά:

— Ένοιωσα σου... Έζησα τόσα χρόνια. Μπορώ να ζήσω με το τίποτα...

— Μα φτωχός, κυνηγημένος... Δεν είναι ζωή αυτή...

— Τότε πείσε τη θεία Ευτέρπη να μου δώσει τα λεφτά της... είρωνόμηνε αυτός. Πες μου όμως έσύ γρήγορα. Τί γίνεσαι; Τίς είναι όλα αυτά τα παιδάκια;

— Το ένα δικό μου, αποκρίθηκε κοκκινίζοντας ως τα μαλλιά της η κοπέλλα.

— Παντρεύτηκες; Έτσι παντρεμένη; τη ρώτησε με κάποια χαρά.

Χαμήλωσε η κοπέλλα το κεφάλι. Η κίνησή της του φανέρωσε την αλήθεια.

Η Φανή του άκούστηκε βασιανισμένη:

— Φανή... Δεν έχει πατέρα αυτό το παιδί;...

— Μη με ρωτάς τίποτα. του ψιθύρισε. Τίποτα...

— Δεν έχω δικαίωμα να σε ρωτήσω; — Το παιδί δεν έχει πατέρα, ψιθύρισε η Φανούλα. Κι' εγώ είμαι δεσποινίς μητέρας!... Κατάλαδες τώρα, Μικέ;...

Ο σπαρχνιός του αδελφού

Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του, έβαψε το πρόσωπό του ρυσιών. Ήταν τόσο αναπάντεχη η αποκάλυψή της, που η άναπνοή του κόπηκε.

— Φανούλα!

Η Φανή του άκούστηκε βασιανισμένη.

— Μικέ... Είναι μερικά πράγματα, που δεν τα χωράει ο νους του ανθρώπου... Θά σου πω ποιός είναι ο πατέρας του παιδιού μου: Είναι ο πατέρας της κοπέλλας, που κατάρτησε έσύ, Μικέ.

Την κτύπησε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Για ποιά κοπέλλα μιλάς, Φανούλα; — Σε ποιά έκανες το μεγαλύτερο κακό στη ζωή σου;

— Μπορεί νακάνα κακό σε πολλές κοπέλλες. Δεν το πιστεύω όμως. Άλλες μούκαναν έμένα κακό. Πολλές με βασιανίσαν με την άπιστή τους.

— Όμως, μιά την έκανες δυστυχισμένη έσύ...

— Τη Ντόλλυ... ναι. Όμως τί σχέση έχει ο πατέρας της Ντόλλυ με έμένα Φανή;

Με λίγα λόγια, τρέμοντας συγκορμη, του διηγήθηκε την ιστορία της. Αυτός την άκούγε, χλωμός σαν πεθαμένος. Άξαφνα, τα μάτια του άστράψαν:

— Φανούλα, πρόφερε όρμητικά. Υπάρχει Θεός τιμωρός! Πολλές φορές στη ζωή μου το παρατήρησα αυτό, αλλά ποτέ δεν άφησα την καρδιά μου να το πιστέψω. Τώρα όμως το ξέρω... Αυτός ο τιμωρός Θεός μ' έφερε μπροστά στην Ντόλλυ. Και πλήρωσε αυτή τις άμαρτίες του πατέρα της.

— Είναι φριχτό, σκληρό να το σκέφτεται κανείς έτσι, Μικέ.

— Κι' όμως, έτσι είναι, έτσι είναι!... Φαίνεται εξαιρετικά ταραγμένος και κρύος ίδρώτας έστειλε στο μετωπί του.

— Έσκυψε το κεφάλι του στα χέρια του, με μιά κίνησι γεμάτη απόγνωσι:

— Φανή, πρόφερε με φωνή τσακισμένη...

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μοιραίον λάθος

Έκιν το μείζον καύσωνος ιδρωκοπών και πλήττων κι' αναζητών ο δύστυχος της λύσεως τον μίτον, έσνεφθη, της θερμότητας την αύξησιν ιδών, να πιπιω ούν, προς ύπνωσιν, αλγώ τατασηδόν. — Και τας κουνέβρας, ως είκός, τας σχετικώς κομίσας είδον εξαίφνης—ω θεοί!—δύο στρομβουλές γοήσας επί πλησίον τατασός άδρός εξηλωμένας. — Ήσθάνθη τας δυνάμεις μου άγρίως φωνδωμένας. — Ω! Τύχη σφόδρα γόνιμος! είπον έν μέσω δίνης και βλέπων ύπερθεν έμού το φώς λαμβράς σελήνης άνέμενον την έλευσιν της πονηράς σκοτίας. — Άνα προδόν έρωτικώς εις φλογεράς θωπειας. — Κι' ω παίδες μετά δίωρον, της σελήνης δύσαςς γιγνώσκων δε τας θέσεις των μετ' άκριβείας πάσης τον τοίχον έδρασκείλιον προς δρεφιν άσπασμών και προς την πρώτην έσπευσον έν μέσω πειρασμών. — Ω Μις! επέλλιπον αυτή με ύφρος ύπερούσιον πλην φρεΐ! θωπειών έψασσον και νύ—

(στακα και μυσιον συγχρόνως δε με ήδραξαν δυο χείραι, (σιτβαράι, κι' ήκουσον φρεΐσιν άρρενος:—Τί πα— (σπατεύεις ρε; — Ήμαρτον! είπον έντρομος το λάβ— (μου ιδών πλην ούτος με ήδράξατο σφοδρώς κι' (άναφανδόν κι' άντι έρώτους να γευθώ μεστους ά (φθάσων μέριου έμειθεν άνεχώρησον ω Ζεΐ! έπ— (φρεΐου!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

το ξέρω πώς θα πληρώσω κι' εγώ, θα πληρώσω για όλα. Πληρώσα κιόλας. Αυτά που μου είπες ήταν φάρμακι στην καρδιά μου... Θάλεγε κανείς πώς πέρασαν αιώνες από τότε που φύγα από το σπίτι. 'Ο πατέρας, η μάνα, νεκροί... 'Ο Γιώργος κι' ο Πάνος σκοτώθηκαν... 'Εσύ... 'Ω, Φανούλα! Πονώ για σένα... Δε θα μπορούσα ποτέ να πιστέψω, ότι ήταν δυνατό να νοιώσω ποτέ πια στη ζωή μου τόσο πόνο για έναν άλλο άνθρωπο. 'Ημουν βέβαιος πώς αγαπούσα μόνο τον εαυτό μου... Ναι... Πίστευα πως δε θα νοιώθα την επιθυμία να σε δω ξανά... να δω τους άλλους. 'Όταν σε αντίκρισα όμως ξανά, Φανή, όλα άλλαξαν μέσα μου. Με μιάς κατάλαβα πως δεν ήμουν πια Ικανός να κάνω το κακό.

'Ακούμπησε το χέρι της στο χέρι του ή κοπέλλα.

— 'Αν τὰ σκέφτηκες έτσι, όταν με είδες, ευλογημένη ή ώρα που μὰς ἔφερε τὸν ἕνα ἀντίκρου στὸν ἄλλο, πρόφερε.

— Δὲν ξέρω, βόγγησε ὁ νέος. Μία μέρα ἴσως νὰ καταρσάσθαι αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Γιατί, Μικέ;

— Πού σταμάτησε τὸ μυαλό σου; Δὲ βλέπεις, ὅτι τώρα εἰμαι πὴ χαμένος ἀνθρώπος ἀπὸ πρῶτα; Πρὶν σὲ δῶ σένα, πίστευα, ὅτι, κάνοντας τὸ κακό θὰ μπορούσα νὰ φτάσω... Τώρα; Τὸ καλὸ δὲν ξέρω νὰ τὸ κάνω, δὲν τόκανα ποτέ, Φανούλα. Κι' ἔπειτα τὸ καλὸ δὲν πληρώνεται... Πῶς θέλεις ν' ἀρχίσω τὴ ζωὴ μου, κάνοντας τὸ καλὸ; 'Αν παρουσιασθῶ στὴν κοινωνία νὰ ζητήσω δουλειά, θὰ με τσακώσουν ἀμέσως. Καὶ στὴν 'Αμερικὴ κι' ἐδῶ, καὶ ποῖος ξέρει πού ἄλλου, μὲ κυνηγᾶνε λαγώνικα.

'Εσκυψε τὸ κεφάλι αὐτὸς ἡ Φανούλα καὶ κάμποιση ὥρα δὲν ἔφερε τί νὰ τοῦ πῇ.

Πάλι ὁ Μικὲς ἔλυσε τὴ σιωπὴ:

— 'Ο μόνος τρόπος ν' ἀρχίσω μία ζωὴ τίμια, θὰ ἦταν νὰ πληρώσω γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανα. Μὲ καταλαβαίνει, Φανούλα; Νὰ παρουσιασθῶ στὴν ἀστυνομία, νὰ λογοδοτήσω στὴ δικαιοσύνη... Νὰ πληρώσω... Κι' ἔπειτα, ἔξαγνισμένος ἀπὸ τὴ φυλακὴ, νὰ προσπαθῶ νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωὴ μου...

'Ανατρίχιασε ἡ Φανούλα.

— Τὸ σκέφτηκες αὐτὸ, Μικέ;

Κοιτώντας αὐτὸς ζωγράφου τὸ κεφάλι του:

— Οὐτε τὸ βάζω στὸ μυαλό μου...

— 'Αξάρνα, τὰ μάτια τους ἀνταμώνθηκαν. Τὰ μεγάλα, γαλανά της μάτια, μὲ τὰ δικά του, τὰ μαύρα, ἀστραφτερά μάτια. 'Εδειχνε τόσο βαθεῖα δυστυχία ἡ ματιά της, πού τὰ μάτια τοῦ νέου βούρκωναν.

Σηκώθηκε, πέρασε τὸ χέρι του στοὺς ὤμους της.

— Φανούλα... 'Όλη μου τὴ ζωὴ θὰ τὴν περνῶσα στὴ φυλακὴ, ἀν ἤξερα, ὅτι με τὴ θυσία μου θὰ μπορούσα νὰ σβύσω τὴ δική σου τὴ δυστυχία.

Δάκρυα πλημμύρισαν καὶ τῆς κοπέλλας τὰ μάτια.

— Μικέ, πρόφερε μὲ πόνο. Εἶχες πάντα καλὴ καρδιά ἐσύ... Πῶς πήρε τόσο στραβὸ δρόμο ἡ ζωὴ σου;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Τώρα όμως δὲν ξέρω τί νὰ κάνω... Βρίσκομαι μπροστὰ στὸ γκρεμό...

— 'Αν δὲν παρουσιαστῇς νὰ λογοδοτήσης, τί ἄλλο μπορείς νὰ κάνεις;

— Νὰ συνεχίσω ὅπως ἀρχισα, ἀποκρίθηκε σκοτεινός.

— Πάλι με ἄπάτες; Μὲ ἐγκλήματα;

— Πῶς ἀλλοίως;

— Μικέ... Δὲν τὸ θέλω... Δὲν τὸ θέλω. Φτάνει πιά ὡς ἐδῶ. Σὲ παρακαλῶ... Γιὰ τὴν ἀγάπη μου, Μικέ...

— Πές μου τί θέλεις νὰ κάνω; Ὅθὰ τὸ κάνω... πρόφερε σιγανὰ ὁ νέος.

— 'Αργήσε πολὺ ν' ἀποκριθῇ ἡ Φανούλα. Στὸ τέλος, μὲ βαρὺ πόνον, πρόφερε τὰ λόγια πού θὰ σφράγιζαν τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ της:

— Νὰ παρουσιαστῇς, Μικέ...

— 'Ενα σύγκρου πέρασε σ' ὅλο τὸ κορμὶ τοῦ νέου.

— Τὸ θέλεις, Φανούλα;

— 'Αφρὺ δὲν μπορείς ν' ἀρχίσῃς ἀλλοιῶτα, ν' ἀρχίσῃς με τὸν ἐξαγνισμό. Καὶ νὰ ξέρῃς, ὅτι ἐγὼ δὲ θὰ σ' ἀφίσω. 'Όταν βγῇς ἀπὸ τὴ φυλακὴ, θὰ με βρῇς νὰ σὲ περιμένω νὰ σὲ βοηθῶ...

— 'Εσύ Φανούλα;

— 'Εσκυψε τὸ κεφάλι τῆς ἡ κοπέλλα. Λυγμοὶ φούσκωναν τὸ στῆθος της:

— Ναι, Μικέ... 'Επειδὴ εἰμαι τόσο δυστυχισμένη ἐνῶ θὰ σοῦ σταθῶ. Μόνον ὁ δυστυχισμένος νοιώθει τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου.

— Καὶ μόνο ὁποῖος ἀμάρτησε, νοιώθει τὴν ἀμαρτία τοῦ ἄλλου, νοιώθει με πόνον... Δὲ μοῦ μίλησες όμως γιὰ τὸ Μάνο. Δὲ μοῦ είπες γιατί δὲν κατοικεῖτε μαζί... Μήπως παντρεύτηκε αὐτός;...

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ δαγὴ, πετρέ-
λαιο!...

Μὲ λίγα λόγια, τοῦ ἐξήγησε γιὰ τὸ μεγα-
λύτερο ἀδελφὸ τους ἡ κοπέλλα.

— 'Ο Μικὲς ἔγινε μαυρός;

— Καὶ βάσταξε ἡ καρδιά του νὰ σὲ διώ-
ξῃ; Νὰ ξέρῃ πῶς ἔχεις παιδί, καὶ νὰ σὲ διώξῃ;

— Μικέ, ἀποκρίθηκε ἡ Φανούλα. 'Ο Μά-
νος δὲν ἀμάρτησε ποτέ, δὲν ἔσφαλε. 'Εκεί-
τη σκληρότητα τοῦ ἐνάρετου ἀνθρώπου, 'Εκεί-
τη κακία τοῦ ἀνθρώπου ποῦκανε μιά με-
γάλη θυσία. Αὐτὸς θυσίασε ὅλη του τὴ ζωὴ
γιὰ μένα...

— Κι' ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα...

— 'Όταν όμως εἶδε, ὅτι ἡ θυσία του
πῆγε χαμένη, νομίζω πῶς με μίσησε.

— 'Επρεπε νὰ τοῦ πῇς ὅλη τὴν ἀλήθεια,
νὰ τοῦ μιλῇσες γιὰ τὸ Νίταρ...

— Καὶ νὰ τὸν κάνω φονιά;

— Φανούλα... Ὅθὰ γιὰς τὸ λές. Ὅθὰ
παρουσιασθῶ στὴ δικαιοσύνη. Δὲ θὰ με κα-
ταδικάσουν σὲ θάνατο. Κάμποιση χρόνια φυ-
λακῇ... Γιὰ μένα ἡ φυλακὴ θὰ εἶναι κάποιο
λιμάνι. Πρὶν χάσω τὴν ἐλευθερία μου, όμως,
Φανούλα, θέλω νὰ κάνω κάτι γιὰ σένα...

— Τί μπορείς νὰ κάνῃς γιὰ μένα;

— Ὅθὰ πάω νὰ βρῶ τὸ Μάνο...

— 'Όχι! φώναξε μὲ φόβο ἡ κοπέλλα.

— 'Ο Μικὲς όμως δὲν ἔδωσε σημάδια. Τὰ
μάτια του ἀστραφταν.

— Πετάρηκαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους καί,
πρὶν προφτάσῃ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ ἡ Φανούλα,
πλημμύρισαν τὸ σπῆτι με τῆς χαρούμενης
ἐλευθερίας, οὐτε κἀν διανοήθηκαν νὰ χαμηλώ-
σουν τὴ φωνὴ τους στὸ ξένο σπῆτι. 'Ισα-ἴσα,
φώναξαν πρὶν τοῦ κῆ, ἔκαναν θορύβον σὰν ὁ-
λόκληρο σύνταγμα ἀπὸ ἀγγελομόρφα διαδο-
λὰκια.

Τρομοκρατημένη ἡ Φανούλα, προσπάθησε
νὰ τὰ συγκρατήσῃ, νὰ τὰ φέρῃ ἐς κάποια
λογικὴ. Αὐτὰ όμως, ἔκαρδιζαν σὰν γέ-
λια, τῆς ἔξφυγαν, ὤρμησαν στὸν κῆπο, μὲ
τὸ Γιωργάκη ἀρχηγὸ καὶ τὸν Μπουλὴ ὀπισθο-
φυλακῇ.

— 'Η καρδιά τῆς Φανούλας σταμάτησε ἀπὸ
τὸ φόβο, ὅταν εἶδε τὴ θεὰ τῆς νὰ ξεπρο-
βάλλῃ στὴν βεράντα.

— Μὲ συγκωρῇς, θεά, τραύλισε...

— 'Η γερντίσση τὴν κύτταξε σὰ νὰ μὴ κα-
ταλάβαινε:

— Γιὰ τί πράγμα νὰ σὲ συγκωρῇς, παι-
δί μου;

— Μά, γιὰ τὴ φασαρία.

— 'Εκανε μιά ἀδιάφορη κίνησι ἡ γυναίκα,
προχώρησε στὴ Φανούλα, τὴν κύτταξε στὰ
μάτια:

— Πές μου... πῶς εἶσαι;... Αὐτὸ μ' ἐν-
διαφέρει.

— 'Η Φανὴ εἶχε κιόλας ξεχάσει τὸ μικρὸ της
τραῦμα.

— Δὲν πονῶ, θεά...

Κάθισε ἡ Εὐτέρπη στὴν πολυθρόνα της κι'
ἔκανε νόημα στὴ Φανούλα νὰ καθῇ δίπλα
της.

— Φανούλα, σκέφτηκε πολλὰ πράγματα...

— Τί σκέφτηκες, θεά;

— 'Ότι σήμερα μπορούσε νὰ γινώταν ἡ
κηδεῖα μου...

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς ἡ κοπέλλα. Τά-
ρα, πού ἤξερε ποῖος ἦταν ὁ υψιτερνὸς ἐπι-
σκέπτης, σὰ νὰ εἶχε κι' αὐτὴ ἕνα συναίσθημα
ἐνοχῆς.

— Σκέφτηκε τὸν ἥρωισμό σου ἀκόμη, Φα-
νούλα. Γιὰτί νὰ θυσιαστής γιὰ μένα; Μπο-
ρούσες περὶφημα νὰ δηλώσῃς πῶς ἦσουν ξέ-

— Λοιπόν, Φανούλα. Πρέπει νὰ φύγω ἐγώ
Ξημερωθήκαμε...

— Πού θὰ κοιμηθῇς;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.

— Κοιμήσου ἀπὸψε κι' ἐσύ ἐδῶ, Μικέ,
εἶπε με φόβο ἡ κοπέλλα.

Δέχτηκε τὴν πρότασί της μ' εὐγνωμοσύνη.
Καὶ ἔξπλωσε κι' αὐτὸς σὲ μιά γωνία.

Τὸ ἄλλο πρωί, χαράματα, ἀποχαιρέτησε
τὴν ἀδελφὴ του.

— Πάρῃ νὰ βρῶ τὸ Μάνο, τῆς εἶπε. Κι'
ἔπειτα...

Δὲν ἀπόσπεσε τὴ φράσι του, οὔτε καὶ τὸν
ρώτησε ἡ Φανούλα. Τὸν φίλησε μονάχα τρυ-
φερά, καὶ τοῦ εἶπε με φωνὴ βραχνή:

— 'Ο Θεὸς μαζί σου, Μικέ... Κράτησέ με
ἐνήμερη πού θὰ βρῖσκεσαι... Πές στὸ Μάνο
νὰ με εἰδοποιήσῃ...

Τὸν παρακολούθησε, πούφυγε, μὲ μάτια
βουρκωμένα. 'Η καρδιά τῆς ράγιζε...

Τέτοια λεβέντικη περπατησι! Τέτοια ὁ-
μορφιά!... Τὸ βῆμα του ἦταν ἀποφασιστικό,
στερεό... Κι' όμως πῆγαινε νὰ βάλῃ τὸ κε-
φάλι του θεληματικὰ στὰ χέρια τῆς δικαιο-
σύνης...

Πονούσε τόσο ἡ Φανούλα, πού νόμιζε πῶς
θάσπαγε ἡ καρδιά της. Μαύρη ἀπαισιοδω-
ξία πλάκωσε μέσα της ἑαφνικά:

— Δὲν ἀείζει δεκάρα ἡ ζωὴ. Δὲν ἀείζει
νὰ τὴ ζῇ κανείς. Γύρω μου ὅλο δυστυχία...

Τὸ παιδάκι μου... νὰ δοῦμε τί θὰ τὸ κάνω...
'Ισως σήμερα κιόλας ἀναγκασθῶ νὰ τὸ πα-
ραδώσω μαζί με τ' ἄλλα παιδάκια στὸ ὁρ-
φανοτροφεῖο...

Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

— Μονάχα σ' αὐτὴ τὴ σκέψι αἰσθανόνταν ἕνα
κενὸ μέσα της, ἕνα χάος, πού τὴν πονούσε.

— 'Αλλά τὰ παιδάκια, τὰ ὀρφανὰ; Τί
ἔφατίζαν, Θεέ μου, αὐτὰ, τί ἔφατίζαν; Κι'
ὁ Μικὲς, δυστυχισμένος ἀπὸ δικὸ του φται-
ξιμο, κι' ὁ Μάνος δυστυχισμένος ἀπὸ τὸ
δικὸ μου φταιξιμο. Παναγία μου, γλυκειά
μου Παρθένα, πῶσον καιρὸ, πῶσα χρόνια ἔχω
νὰ νοιώσω τὸ φίλημα τῆς εὐτυχίας; Πῶσα
καιρὸ, πῶσα χρόνια, ἐγὼ νὰ γελάσω ἔξυνοια-
στον ἀνδρὶ τῆς νεότητός μου. 'Αλλες κοπέ-
λες οὔτε κι' ἔχουν ἀρχίσῃ ἀκόμα τὴ ζωὴ
φοιτητικὰ θρανία. Κι' ἐγὼ ἔχω τόσο παρελ-
μυστὰ μου...

νη, νὰ τὸ σκάσης... Κι' όμως ἐσύ, ὅχι μόνο
ἔμεινε δίπλα μου, ἀλλὰ καὶ προσπάθησες
νὰ τὸν ἀφοπλίσῃς, νὰ γλυτώσῃς τὰ λεφτά
μου... Φανούλα, δὲ μοῦ τὸ χωρεῖ τὸ μυαλό
πῶς ἔκανες ἕνα τέτοιο πράγμα, γιὰ μένα,
πού σοῦ φέρηκα πάντα τόσο ἀσχημά!

— Δὲ σοῦ κράτησα ποτέ κακία, ἀποκρί-
θηκε ἡ κοπέλλα... ἀπλά.

Τῆς χαϊδεψε τὸ χέρι μὲ συγκίνησι ἡ γερὸν-
τισσα.

— Φανούλα, χθὲς ἦσουν γιὰ μένα μιά
πραγματικὴ ἀποκάλυψι. Καὶ δὲ ντρέπομαι
νὰ σοῦ πῶ...

Τὴν κύτταξε μ' ἕνα ντροπαλὸ χαμόγελο,
δίστασε μιά στιγμὴ, ἔπειτα τελείωσε τὴ
φράσι της.

— Νά, Φανούλα, αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ πῶ:
'Ότι δὲ θέλω πιά νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά μου,
ποτέ, ποτέ! Οὔτε σύ, οὔτε τὸ παιδί σου,
Φανούλα... 'Εξ ἄλλου, κληρονόμος δὲν ἔχω...

Στάσεις, νὰ τηλεφωνῇς τὸ δικηγόρου μου...

Πρὶν τῆς ἀποκριθῇ ἡ Φανή, σκώθηκε, πῆγε
στὸ τηλεφώνον. 'Η καρδιά τῆς Φανούλας χτυ-
πούσε, νὰ σπῇ. Νομίζε πῶς ονειρευόταν.

Κύτταξε γύρω της αὐτὸ τὸ πελαῖο ἀρχον-
τικό σπῆτι κι' ἡ σκέψι πῶς θὰ ζοῦσε πιά
σ' αὐτό, πῶς τὸ παιδάκι τῆς θάβρισκε μιά
τέτοια στέγη, ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ στα-
ματήσῃ ἀπὸ χαρὰ.

— 'Ακουσε τὴ φωνὴ τῆς γερντίσσης:

— Ναι... Νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸ συμβο-
λαιογράφο. Θέλω νὰ κάνω τὴ διαθήκη μου...

— 'Όχι αὐριο, σήμερα κιόλας, τώρα τὸ πρωί...
Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἀναβάλλονται...

— 'Εκείσε τὸ τηλεφώνον καὶ προχώρησε πρὸς
τὴν Φανή. Τῆς ἔκανε όμως ἐντύπωσι τῆς Φα-
νούλας πῶς ἔτρεμε τὸ βῆ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

NANA: Μικροσκοπική, κομψή, με θελκτικό σωματάκι και «πονηρές» σφριγηλότητες, εξύπνα φλόαρα μάτια, στόμα έρωτικό και ύφος γεμάτο πληθωρική θηλυκότητα. Τριάντα έξη χρονών. Φαίνεται είκοσιπέντε. **ΡΕΝΑ:** Ψηλή, άρκετά παχειά, μα όμορφη γεροντόρα, «κορίτσαρος». Δεκαοχτώ χρονών. Κόρη της Νανάς από πρώτο γάμο. **ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ:** Άγαθος και σοβαρός άνθρωπος, κύνος τύπος. Δεύτερος άντρας της Νανάς και πατριός της Ρένα. **ΣΩΤΗΣ:** Νεαρός, κομψός και νόστιμος. Γιός και διάδοχος γνωστού μεγαλοβιομήχανου. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:** Βοηθήτριά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι.)
NANA (έκνευμένη, συνε-
χίζει κουβέντα): Δεν αντίλα-
μάνωσαι, δυστυχώς, τί σου λέω
ή δε θέλεις να το αντίλαμψης;
Όραιο είναι ή θάλασσα εδώ
στο γησί, γραφική ή Φύση, καθο-
ρή ή θάλασσα, κι έχουμε δια τα
«κοιφάκια». Ήλεκτρικό ψυγείο,
ήλεκτρικό θερμαντήρα, θεγνίνα,
κατο, τα πάντα! Άλλά δε θέ-
λουμε άνθρωπο!...

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Τι να τους κά-
νουμε τους ανθρώπους, άσπι-
τη μου; Άκόμη δεν τους συζα-
θήκες; Έγώ, όταν είμαστε στην
«Αθήνα» κι είμαι υποχρεωμένος
να τους συναναστρέφωμαι, δε
θέλω την ώρα και τη στιγμή
να φύγω, νάρω εδώ ν' άπομο-
νωθώ!...

NANA: Μά γιατί δε σκέπτε-
σαι παρά μόνον έγωιστικά και
για τον έαυτό σου;

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: (διαμαρτυρεί-
ται): Έγώ... Έγώ που δου-
λεύω να φύγω και να μείνεις ε-
σύ με τον Άγχιλαο. Άλλά σε-
τί θα ώφελήσει; Μήπως δεν ή-
πάρχουν άλλες διαφορές γυναι-
κές;... Δεν πρέπει να ζηλεύεις!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Ναι, ώλλ' αν
ζηλεύω έγώ, τί γίνεται;
NANA: Το θεωρώ άνοησία!
Και προσβολή! Πρέπει να έχεις
έμπιστοσύνη!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Τι έμπιστοσύ-
νη νάγω που ζημειώνεσαι κάθε
θρόαυ με είκοσι μισομεθυσμέ-
νους μαντράγαλους και σε πο-
λιόρκοις διαρκώς και τού στέλ-
λουνε λουλούδια και μπουκόνια;

NANA: Γιατί είμαι μαμά της
Ρένα!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Και γιατί δεν
τά στέλνουνε στη Ρένα;

NANA: Αυτό θα ήταν πάρε-
ξηγισμοί!... Να στέλνεις συνε-
χώς λουλούδια σε μία νεαρή δε-
σποινίδα είναι ή άπρεπής «κόρ-
τα» ή πρόλογος σύντομης προ-
τάσεως γάμου. Ένώ σε μία σο-
βαρή κυρία είναι απλά μια
έκδηλωση αφοσίωσης!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Δε μωβ λές,
μοιάζω για ήλιόλο, γυναικά;

NANA: Καθόλου, άγάπη
μου!...

ΡΕΝΑ: "Ως τώρα σούχουν
στείλει έρωτικά γράμματά ο
Ντινής, ο Νίκος, ο Πέτρος, ο
Τιέν, ο Κωστάκης, ο Ζάκ, ο
Τζών, ο Έμιλ, ο Κόκος..."

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Γράμματά;
NANA: Σαχλαμάρες και πα-
διαρίσματα! Κατά βάθος
είν' όλοι έρωτευμένοι μαζί σου!

Και στο κάτω-κάτω της γραφής
αν μερικοί νομίζουν πως λόγος
της διαφοράς της ηλικίας με τον
άντρα που θα υποβόρουν, αυτό
να και καμιά «ατάραξη», καθόλου,
δε μ' ενδιαφέρει. Έγώ κυτάζω
(στη Ρένα). Έγώ κυτάζω να
φέρνω κοντά μια όσο μπορεί
πολύ, όπως να «επιμνησθώ»
κάποιος μαζί σου. Άς άρχισω
μαζί μου! Φτάνει να καταλήξω
σε σένα.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: "Α. έσύ να
πόμε είσαι ο «κράχτης»! Έλ-
πίζω να μην υποστής και καμ-
ιά... μεγάλη θύσια λόγω μη-
τρικού φίλτρου!...

NANA: Άγχιλαο, δε μ' ά-
ρέσουν καθόλου αυτό το εί-
δος τ' άσπεί!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Έμένα δε μ'

αρέσει καθόλου ή συζήτηση! Και
γενικά ή κατάσταση!...

NANA: Πρώτα ο Θεός, όλα
τελειώνουν άποψε. Ο Σώτος ο
Βακαλόγλου, μωβ είπε πως θέ-
λει να μωβ μιληση τ' άπόγεμα
για ατατέρως, για κάποιο πολύ σο-
βαρό ζήτημα!

ΡΕΝΑ: Θα θέλη να σου έξο-
μολογήσει τον έρωτά του!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Άσφαλώς!

NANA: Δεν έζήτησε τί σου γί-
νεται! Το ύφος του δεν ήταν κα-
θόλου τέτοιο!... Ύστερα δε μωβ
δωσε ραντεβού το θρόαυ να πα-
με περίπατο με το φεγγάρι!

Μωβ είπε να συναντηθούμε στις
έξη, έδώ στη θεράντα! Και είχε
ύφος άμωγο και πολύ τυπικό!
Νά όπτε πως θα μωβ ζήτηση το
χέρι της Ρένα!

ΡΕΝΑ: Αυτός... με περιποι-
είται και μένα κάπως ήτοιμά-
σας! Άλλά ίσως... για να κερ-
δίση την εύνοια της κόρης! Ο-
λες οι κόρες κατά κανόνα δε
συνπαθούν τους θυμαστές της
μαμάς!

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ: Νάρω κι' έ-
γώ τ' άπόγεμα;

NANA: Άσπείρεσαι; Νά
της τίποτα να μωβ χαλάσης τη
δουλειά; Μπορεί το παιδί να θέ-
λη να παντρευτή κρυφά απ' τον
πατέρα του, να κάνει όθθεν πως
την κλέβει, για να δημιουργη-
θώ «τελεσθέντων γεγονότων»! Δεν
τά έζήτησε αυτά έσύ! Είναι γυ-
ναίκα ή ζητάρια!

ΣΚΗΝΗ 3η
(Στις έξη, στη θεράντα).

ΣΩΤΗΣ: (τελειώνει κουβέν-
τα): Έγώ θέβαια, ένα δικαιο-
λογημένο «τράκ» κυρία μου...
Πάντως σάς είπα ποίος είμαι...
τί τύπος είμαι... τί χαρακτή-
ρας!... Είμαι θέβαιος για τη σο-
βαρότητα της εργασίας μου...
Δεν είν' ένα έπιπόλαιο άσπι-
μα! Είν' ένας έρωτας θαδός κι'
άληθινός!

NANA: Μιλάτε τόσο αυθόρ-
μητα που δε μπορεί να μη σας
πιστέψω!... Η Ρένα...

ΣΩΤΗΣ: Η Ρένα είν' ένα
κορίτσι άξιοάγαπης! Θα την ά-
γαπώ, είλικρινά σά δικό μου
παιδί.

NANA: Μά... δεν κατάλα-
βα! Τόση ώρα μιλούσατε... για
μένα;

ΣΩΤΗΣ: Φυσικά!

NANA: Μά έγώ... είμαι παν-
τρεμένη!

ΣΩΤΗΣ: Θα χωρίσετε!...

Αυτός είναι γέρος!

NANA: (με στοργικό ύφος):
Λογικευθώ, κύριε Σώτη!... Η
νύφη που σάς ταιριάζει είναι ή
Ρένα!... Άκούστε να σας μιλή-
σω σαν πεπειραμένη γυναίκα...

ΣΚΗΝΗ 4η
(Σε τρεις ώρες).

ΝΑ: Λοιπόν;

ΣΩΤΗΣ: Άγανίστηκε μία
ώρα να με πείση ότι έγω ται-
ριάζω με σένα κι' όχι με κεί-
νη!

ΡΕΝΑ: Καί... «ω» έπεισε» φυ-
σικά!

ΣΩΤΗΣ: "Ε, όχι κι' έτσι ά-
πότομα, καμμένη! Ύποσχέθηκα
να το σκεφτώ!...

ΡΕΝΑ: Έξερεις, της ρίχτηκαν
όλοι. Άν έσύ δεν της έκανες
κόρτε! Όπρως κίνδυνος να ο'
αντιπαθήση. Αυτό έτρεμα! Τώ-
ρα θα πάνε όλα πολύ καλά.

ΣΚΗΝΗ 5η
(Τη νύχτα).

NANA: Λοιπόν, αυτός ο Σώ-
τος είναι ο πιο άνταρθητικός
και άναίδης απ' όλους. Και εί-
ναι πραγματικός, τρελλά έρω-
τευμένος μαζί μου! Κι' άθερά-
πιστα! Αυτόν Ρένα, πρέπει να
τον ξεγράψω!

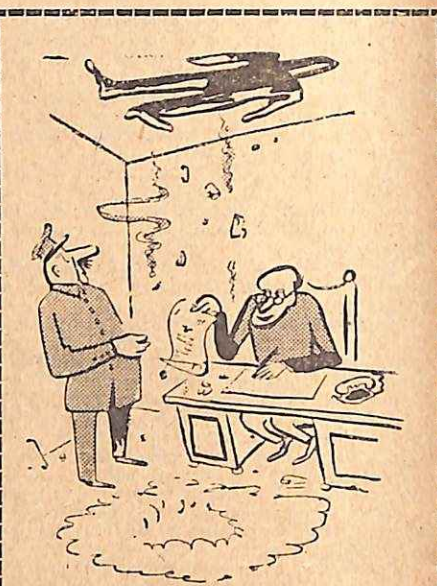
ΡΕΝΑ: Μη;

NANA: Ναι! Ούτε και θα
στον δώσω, αν σε ζητήσει!... Δέ
μ' άρέσει καθόλου αυτός ο άν-
θρωπος!...

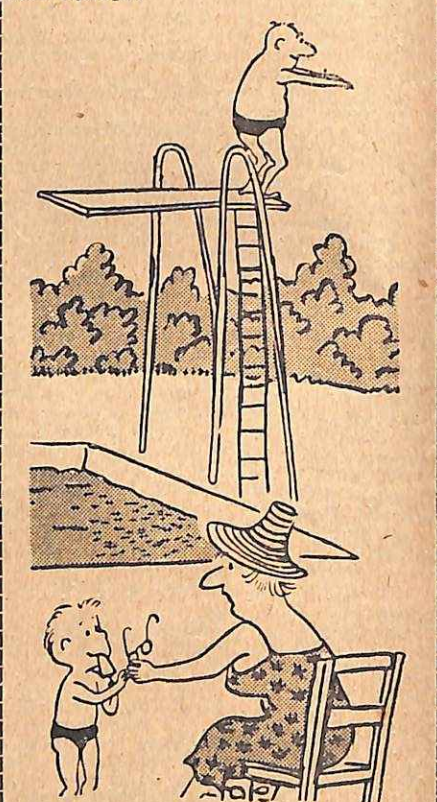
ΡΕΝΑ: Φοβόμαι πως συμ-
βαίνει... το αντίθετο!... (Φω-
νάει) Μπαμπά!

NANA: (προαγγέλλει): Τι
πρόκειται να πής;

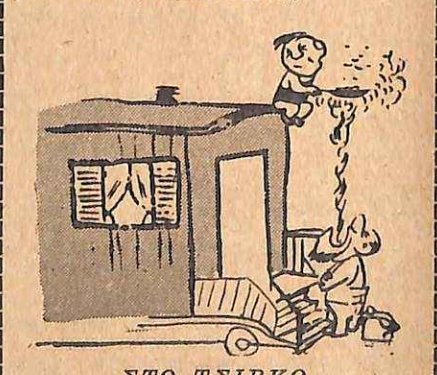
ΡΕΝΑ: Μην άνησυχή! Δεν
πρόκειται να τω τίποτα!... Ά-
πλάς, ότι θέλω άδριο να φύγου-
με απ' τ' ξενοδοχείο... Προτιμώ
κανένα ήσυχο νησί, με λίγο κό-
σμο...
(Αόλαία)
ΕΨΙΛΟΝ

— Άν κατέβη ο νεαρός, σε παρα-
καλώ δός του αυτό το δίπλωμα εύρε-
στεχνίας για τις άτομικές ρουκέτες,
που έφευρε!

— Τρέξε γρήγορα να δώσης τα
γυαλιά στο μπαμπά σου!...

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ
— Μαμά, στρώσε το τραπέζι! Οι
τηγανιτές πατάτες είναι έτοιμες!

ΠΩΣ ΜΕΤΡΑΝΕ στην Άμερική

Ένας λαθούρινθος από πολύπλοκες
μονάδες

ΜΟΛΟΝΟΤΙ είχαμε συνηθίσει έμεις
οι Έλληνες ανέκαθεν στην όκα
και στον πίκτυ, προσαρμοσθήκαμε
χωρίς πολλή δυσκολία στο νέο μετρικό
σύστημα, που βασίζεται στο κιλό και
στο μέτρο. Κι' ήταν, άσφαλώς απαρά-
τητη ή μεταρρύθμιση, γιατί το σύστη-
μα αυτό ίσχυε σ' όλοκληρο σκεδόν
τον πολιτισμένο κόσμο.

Λέμε «ακεδόν», γιατί υπάρχουν και
ώριμες εξαιρέσεις. Έτσι, στην Άγ-
γλία έξακολουθεί να ίσχυι ένα άληθι-
νό χάος από απηραϊσμένες και πολύ-
πλοκες μονάδες μετρήσεως, ενώ στην
Άμερική επικρατεί μια περιεργη... σα-
λάτα απ' τις παλές αυτές μονάδες
και το σύγχρονο μετρικό σύστημα!

Για να μετρήσουν π.χ. τον όγκο στε-
ρεών αντικειμένων — όπως είναι το στα-
ρι, οι πατάτες, τα φρούτα, κλπ. — οι
Άμερικανοί μεταχειρίζονται το «μπου-
σελ», που ισοδυναμεί με 35 λίτρα και
κάτι. Το «μπουσελ» υποοισιρείται σε 4
«πέκι» και το «πέκι» σε 8 «κουάρτς».

Έδώ συναντούμε μια πρόσθετη άνω-
μαλία αυτού του συστήματος: Η λέξις
«κουάρτ» σημαίνει «τέταρτον». Δεν εί-
ναι λοιπόν παράλογο να υπάρχουν 8
«τέταρτα» σ' ένα «πέκι»;

Το «στόν» είναι μία άμερικανική μο-
νάδα βάρους. Η λέξι αυτή σημαίνει
«πέτρα». Πρόκειται για μία μονάδα που
είχε καθιερωθώ από τους αρχαίους Αι-
γυπτίους, που ζυγίζαν με πέτρες ώρι-
σμένους μεγέθους. Το βάρος της κυμαί-
νότανε από 2 ως 10 κιλά, ως ότου οι
Άγγλοι το ώρισαν σε 7.200 γραμμάρια.

Για να μετράνε τη γή, οι Άμερικα-
νοί χρησιμοποιούν το «άκρ», που ίσο-
δυναμεί με 4 στρέμματα και κάτι. Άρ-
κικά, το «άκρ» ήταν ή έκταση που μπο-
ρούσαν να όργωσουν δυο βώδια σε μία
μέρα. Ο βασιλιάς της Άγγλιας Έρρι-
κος Η' το καθώρισε σταθερά.

Όσο για τη λέξι «άκρ», έχει την προ-
έλευσί της — όπως κι' ή άλληνική λέξι
«άκρος» — από τη σανοκριτική «άϊρα»,
που σημαίνει «λειβάδι».

Το «πόδι» και ή «ίντσα» είναι οι μο-
νάδες μήκους των Άμερικανών. Η ίν-
τσα αντιπροσώπευε αρχικά το πλάτος
ένος ανθρώπου αντίχειρος. Και, φυσί-
κά, κυμαινόταν άρκετά, ως ότου ένας
Άγγλος βασιλιάς, έδώ και 600 χρόνια,
ώρισε πως ή ίντσα θα ήταν το μήκος
τριών οπειριών κριθαριού, βαλμένων
στη σειρά. Το πόδι, όπως το λέει κι' ή
ονομασία του, σημαίνει το μήκος ενός
ανθρώπινου ποδίου. Είχε, σε διάφορες
χώρες και εποχές από 11 ως 14 ίντσες.

Οι Άγγλοι το ώρισαν σε 12 ίντσες, κι'
έτσι ίσχυε από τότε σ' όλες τις άγ-
γλοφώνες χώρες.

Η «γυαράδα» αντιπροσώπευε άλλοτε,
στη βόρειο Άγγλία, το μήκος της άγ-
γλοσαξωνικής ζώνης. Ο βασιλιάς Έρ-
ρίκος Α' της Άγγλιας την καθώρισε
ισο με την απόσταση μεταξύ... της μύ-
της του και της άκρης του αντίχειρος
του όταν τέντωνε το μπράτσο του!

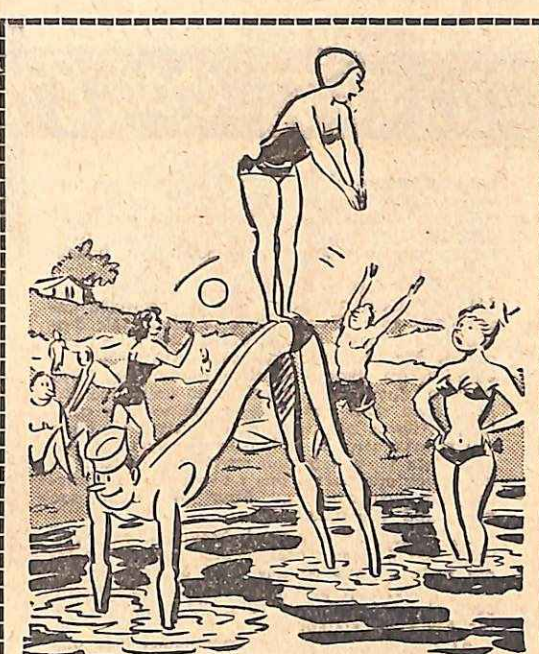
Το «πέκι» (βήμα) είναι μία μονάδα
μήκους που έχει πέσει σε άχρηστία.
Άποτελούσε την απόσταση ενός δίπλω-
τηματος κι' ήταν ίσο με 5 πόδια περι-
που. Οι Ρωμαίοι μετρούσαν τη γή με
χιλιάδες βήματα. Μία απόσταση 1.000
βημάτων (5.000 ποδίων) ήταν το «μι-
λίον», απ' τη λατινική λέξι «μίλε» (χι-
λιά). Κι' ή μονάδα αυτή (ισο με 1609
μέτρα) διατηρήθηκε ως σήμερα.

Άντιθέτα μ' αυτό το λαθούρινθο, το
δεκαδικό μετρικό σύστημα είναι το λο-
γικώτερο και άπλοώτερο που μπορεί
να γίνη. Καθιερώθηκε για πρώτη φορά
στη Γαλλία, μετά την Έπανάσταση. Στι-
ρείται στο μέτρο και στο χιλιόγραμμα.
Το μέτρο είναι το 1/10.000.000 της ά-
παστάσεως απ' τον Ίσημερινό ως τον
Πόλο, το δε χιλιόγραμμο είναι το βά-
ρος ενός κυβικού δεκατομέτρου νερού.

ΟΟ

Οι πειθαρχικώτεροι στρατιώτες

Είναι ζήτημα αν υπήρξαν ποτέ στρα-
τιώτες θαρραλעותηροι και πιο πειθα-
ρχικοί απ' τους πολεμιστές του βασιλιά
Σάκα των Ζουλού. Ύπακουσαν σε κάθε
διαταγή, χωρίς τον παραμικρό διατα-
γή. Μία μέρα λοιπόν, ο σκληρός α-
φέντης τους, για να δοκιμάσει τη σιδε-
ρένια πειθαρχία τους, διδάξε 200 απ'
αυτούς να προχωρήσουν απ' την πα-
ραλία μέσα στη θάλασσα. Πραγματικά,
έκείνοι μπήκαν άμέσως στο νερό και
συνέχισαν έτσι την πορεία τους, ώπου
πνίγηκαν όλοι!

— Έγώ, Ρένα μου, δεν χολοσκώ για βου-
τιές. Άς είναι καλά ο Τζίμης μου!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΑΝ ΣΕ ΒΛΕΠΟΥΝ

Σαν σε βλέπουν να περνάς με τόσο νάζι
μερικοί λεβεντοήνορι της γειτονιάς,
παίρνουν πόσα και καθένας σου φωνάζει:

— Με το δάδα σου, φωντάνει ο ντουναί;
Και φερβάνοντας με φούρια και με βιάση,
όλοι κάνουν κάποια τέτοια συλλογή:
— Ένας άγγελος τον δρόμο του έχει χάσει
και ξανάπεσε στη γή.

Τι είσαι σ' όν που τον κοσμάκη τον τρελλάνεις
και τους κάνεις όλους να παραμύλη;
Πάψε πιά στη γειτονιά μας να διαβαίνης
και τα κέρφια μας να κάνης να χαλάν...

Σαν σε βλέπω, ή καρδιά μου έχει τάσι
σάν ήφαλοτείο, ή φωτιά, να έκραγί...
Ένας άγγελος τον δρόμο του έχει χάσει
και ξανάπεσε στη γή.

Η μαμά σου, άς σε κρύβη μέσ' το σπίτι
και στον δρόμο, διόλου άς μην κυκλοφορή
γιατί έστω κι' αν φοβάς το απλό σου ταίρι
τον κοσμάκη αναστατώνεις... τι θαρρείς;
Σ' όλα τούτα που σου λέω, δός βási
μην ξεσπάση το κακό χωρίς ν' άργή...
Ένας άγγελος τον δρόμο του έχει χάσει
και ξανάπεσε στη γή.

Μαραζώνεις τον... μάχη πέρα πέρα
κι' αν περνάς με ύφος πάντοτε σερνέ,
λάμπεις πιο πολύ απ' τον ήλιο, την ήμερα
και τις νύχτες, είσαι άσπεί φωτεινό.

Κι' αν ρωτάμε, με τί πλάσμα έχεις μοιάσει,
άπαντάς άμέσως όλοι με στοργή:
— Ένας άγγελος τον δρόμο του έχει χάσει
και ξανάπεσε στη γή.

Ένας άγγελος... Μά οι άγγελοι έτσι γάναι
και τον κόσμο βαρύνουν διαρκώς;
Ακατάδεκτοι στον δρόμο μας περνάνε;
Μά υπάρχει τέτοιος άγγελος κακός;

Κι' αν σωθί ή ύπομονή μας πιά ή λίγη
θα σκεφτούμε μ' αντίληψιν άλλαγή:
— Διαβολάκος απ' την Κόλαση έχει φύγει
και ανέβηκε στη γή...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Άννα και ή Μαρίκα Καλουτά που, έξ
αφορμής μιάς διαφανείας, δεν έμειναν
από πρόσας μουσικό, είναι μόνο για ένα
χρόνο, γιατί το έπόμενο έτος οι άδελφές Κα-
λουτά θα έμεινίσουν στο ίδιόκτητο θέατρο
τους, της όδοσ Πατριών.

Στο μεταξύ, στο στρατιωτικό θέατρο της
Θεσσαλονίκης, που ανέβασε 10 έργα, ή Άννα
Καλουτά ήταν ταυτοχρόνως, σκηνοθέτις, χο-
ρογράφος και καλλιτεχνική διευθύντρια.

Δύο μεγάλα χορευτικά συγκροτήματα θα
έμεινίσουν, τον έρχόμενο μήνα, στο θέατρο
«Κοτοπούλη».

Το περίφημο άμερικανικό μπαλέτο του
Τζέρομ Ρόμπινς για τρεις παραστάσεις και το
μεγάλο γαλλικό κλασσικό μπαλέτο «Λε
τεάτρ ν' άρ ντε μπαλέ», με πρώτες χορευ-
τρίες, την Άννα Γκαλίνα και την Μαρία Πε-
τρόφ, για έξη παραστάσεις.

Η Έλεν Χέλις, ή μεγάλη ήθοποιός του
θεάτρου και του κινηματογράφου, κατά την
αίφι της στην Άθήνα συγκινήθηκε από τις
δυο μεγάλες ανθοδέσμες από κόκκινα τριαντά-
φυλλα που της πρόσφεραν, ή Σούλη Σαμπά
και ή Κάθριν Γουέλς, δυο άγγλοαμερί-
κανές τραγουδίστριες.

Κι' αυτό γιατί τα κόκκινα τριαντάφυλλα
από τα πρώτα χρόνια της καλλιτεχνικής κα-
ριέρας της, ήταν ή μεγαλύτερη άδυναμία της
Έλεν Χέλις.

Μία μικροσκοπική Έλληνοπούλα, ή Λουί-
ζα Δημητρίου, στο Μόναχο, όπου παρακολού-
θησε άνωτέρως μαθήματα, τίμησε το έλλη-
νικό έθνος.

Όταν έκαμε την πρώτη της εμφάνισι στην
αθήνα του έκει φεστιβάλ όπερας, άνάμεσα
σε 160 όπαφίους, όλοι γέλασαν κρυφά.

Η φωνή της όμως την έβγαλε άσπορπρό-
σωπη και μετά την έκτέλεσι της μεγάλης
άριας του «Προθέτορες», της άπενεμήθη το
πρώτο θροαβείο από τη μεγάλη διεθνή επι-
τροπή.

Η Λουίζα Δημητρίου, μετά τη μεγάλη α-
τί επιτυχία της προσέληφθ άμέσως με διέτες
συμβόλαιο στην όπερα του Μόναχου και θα
κάη, την πρώτη της εμφάνισι το Μάρτη με
την «Κόρμην». Φυσικά, έμαθε θαυμάσια τα
γερμανικά!

Ο Πέτρος Κυριακός, που παίζει τώρα
σε δυο νέες ταινίες, παρουσιάζει και ικανότη-
τες σκηνοθέτη, αφού έννοει ο ίδιος να ρυθμι-
ζή τις κινήσεις του.

Το ίδιο ακριβώς είχε συμβη κατά το γυρί-
σμα του «Ο μπαμπάς έκπαίδευται». Διαφα-
νίστηκε ριζικά με τον σκηνοθέτη του φιλμ, ά-
κούστηκε να φωνάζι στον συγγραφέα του έρ-
γου, ακαδημαϊκό κ. Μελά:

— Στύρω μου, σου χαλάνε το μπαμπά σου!...

Ένας άλλος ήθοποιός της πρόσας, ο Γ.
Όλμπους, έγραψε τελευταία δυο σενάρια, τα
«Ραντεβού στην Κέρκυρα» και «Έρωτικά γυ-
μνάσια», που γυρίζονται σε ταινίες, στις ο-
ποιές παίζει και ο ίδιος.

Μετά τον «Οιδίποδα», μία ακόμη άρχαία
τραγωδία, ή «Αντιγόνη», πρόκειται να μετα-
φερθή στην όδον από την εταιρεία «Ελασκη-
νός-Μιχαηλίδης». Το φιλμ που θα είναι ίδιαι-
τέρων αείψεων, θα σκηνοθετήση ο κ. Νίκος
Δημόπουλος, τον δε ρόλο της Αντιγόνης θα
παίξη ή Άννα Συνοδινού.

Στο «Άγορόκοριτσό», μία νέα ταινία που
έπρόκειτο να γυρίση ή Άλίκη Βουγιουκλάκη,
θα παίζη τελικώς, μία νέα ήθοποιός της πρόσ-
ας, ή Άννα Φόνσου.

Η μεγάλη γιορτή της Ραδιοφωνίας, για τη
δράσει των τριών καλύτερων τραγου-
διών του φεστιβάλ, θα γίνη στις 29 Σεπτεμ-
βρίου, στα «Αστέρια» της Πλυφάδας.

Το θρόαυ αυτό και τα 16 προκρίβεται τρα-
γουδία θα παιχθούν από τη μεγάλη όρχήστρα
του σταθμού, που θα διευθύνω σε κάθε τρα-
γουδί, ο ίδιος ο συντάκτης του.

Η πρόσ στην Άθήνα ίνκόκνητο και έμεινε
λίγες μέρες ή γνωστή χορευτήρια Λαλή Μπερέ.

Την έρχόμενη όδοάθα έρχεται από την
Άμερική, ή Έβα Στάλ. Η δημοφιλής δεντέ-
τα του τραγουδιού, θα μείνη έδώ επί ένα μήνα
και θα πραγματοποιήση σειρά εμφανίσεων, με
έλληνικά και έένα τραγούδια.

Από όλους τους καλλιτέχνες που πήγαν
στη Θεσσαλονίκη, για την περίοδο της Έκθέ-
σεως, τη μεγαλύτερη άμοιή έλαβε ο δημοσί-
λης έρμηνευτής του λαϊκού τραγουδιού Κω-
ζαντίδης (5 χιλιάδες την ήμερα).

Στη σειρά των καλλιτεχνών άπέκτησε τε-
λευταίως ή δική του αυτοκίνητο και ο μάστρας
Γιάννης Βέλλας. Με μωβ τη διαφορά ότι δεν
έμαθε ακόμα να οδηγί και έχει δικό του σά-
φέρ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σε ποιόν δώσατε την εμπιστοσύνη σας;

ΕΙΣΑΣΤΕ θέβαι για την αγάπη σας. Πεισθήκατε, δηλαδή, από την εξέταση που κάνατε στον έαυτο σας, ότι το αίσθημά σας είναι οσοδήποτε κι' όστι μπορεί να βασισθεί σ' αυτό. 'Αλλά δεν αρκεί. Πρέπει να είσαστε επίσης θέβαι και για τον άνθρωπο που αγαπάτε.

Αυτή τη θεβασιότητα θα μπορούσατε να την αναλύσετε στα ακόλουθα τρία στοιχεία.

α) 'Ο άνθρωπος στον οποίον συγκεντρώνετε την πρότιμή σας ας αγαπάει πραγματικά; Αυτό, θέβαι, ας το έχει τη αναριθμητική φέρει. 'Αλλά ποιος άντρας που πλησιάζει μία γυναίκα δεν της λέει πως την αγαπάει; 'Εκτός από τα λόγια και τους όρκους του, έχετε κάποια απόδειξη για την αγάπη του; Δέ χρειάζεται να πείσει με κανένα γκρεμό για να πιστέψετε πως ας αγαπάει. 'Αλλ' υπάρχουν ένα σωρό άλλες αποδείξεις, που η γυναίκα διαίσθησι σας θα εκτιμήσει την αξία τους. Αυτές τις αποδείξεις δε θα του τις ζητήσετε. 'Αλλ' οι ευκαιρίες, για να ας τις δώση δε θα λείψουν. Και τότε θα κρίνετε.

β) Είναι αξιος για την αγάπη σας; Προσπαθήστε να είσαστε αντικειμενική. 'Αν δεν τον συγκαταστήτε υπό όρισιμες συνθήκες, αν δεν ας έλεγαν αυτά η εκείνα τα λόγια, αν δε ας έβλεπαν μαζί του κάποιες τρυφερές αναμνήσεις, θα ήταν αξιος για την αγάπη σας; Σκεφθήτε για μία στιγμή πως είναι ο αγαπημένος μιας φίλης σας και φαντασθήτε τον μαζί της. Ποιά εντύπωση θα ας έκανε; Στην κρίση σας θα βοηθήσουν και μερικές πληροφορίες, που θα ζητήσουν οι αυτών. Δεν είναι καθόλου κακό να προσπαθήσετε να μάθετε κάτι για την οικογένειά του, για τις κοινωνικές του σχέσεις, για τη μόρφωσή του, για τον τρόπο της ζωής του κλπ. Μην κλεινέτε τα μάτια σ' αυτά τα πράγματα. Θα είναι πολύ κακό να μάθετε αργία η μεθαύριο κάτι που θα ας δυσχεραίστη.

γ) Οι προθέσεις του είναι ειλικρινείς; Σεις, θέβαι, δεν αμφισβάζατε καθόλου. 'Αλλά τι έρετε γι' αυτές; Δυσπιστείτε στους άντρες που ας μιλάνε από την πρώτη στιγμή για γάμο, σαν να έπρόκειτο για το καλύτερο πράγμα του κόσμου. 'Από τ' άλλο μέρος, όμως, φυλαχθήτε από κελινούς που αποφεύγουν συστηματικά να ας κάνουν λόγο γι' αυτό το ζήτημα. Το πιθανώτερο είναι ότι βέβαιον να παίζουν μαζί σας.

Και τώρα να μερικές ερωτήσεις, που θα ας επιτρέψουν να σχηματίσετε μία ιδέα για το χαρακτήρα την αγάπη και τις διαθέσεις του άν-

θρώπου, στον οποίον δώσατε η πρόκειται να δώσατε την εμπιστοσύνη σας:

1) Σας μιλάει με τόνο ήρεμο και φυσικό η με ύφος υπερήχης, όπως κάνει ένας ανώτερος στους κατωτέρους του; Στη δεύτερη περίπτωση, θα πρέπει να είσαστε επιφυλακτική.

2) Σας κάνει ερωτήσεις για το παρελθόν σας; 'Η ας μιλάει αδιάκοπα για τις ερωτικές κατακτήσεις του; 'Ενας άντρας με ειλικρινείς διαθέσεις δε μπορεί να είναι αδιάφορος για το παρελθόν της νέας που αγαπάει. 'Αλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να μην είναι αδιάκριτος. 'Ενα πράγμα, όμως, που μπορεί να το μάθη από άλλους είναι πολύ καλύτερο να του το πείτε σεις. 'Αν, αντίθετα, ας μιλάει αδιάκοπα για τις δικές του κατακτήσεις, το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να φύγετε από κοντά του. 'Ο άνθρωπος αυτός ας θέλει σαν καινούργια κατάκτηση και ας έχει δώσει κι' άλλες τον αριθμό σας στη σειρά των άλλων.

3) Μήπως αποφεύγει να υπογράψει τα γράμματά του η μήπως περιορίζεται σε μερικές ξερες φράσεις, που να μην είναι δυνατόν να παρεξηγηθούν; Μην προσπαθήτε να τον δικαιολογήσετε σε παρόμοια περίπτωση. 'Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι ειλικρινής.

4) Στις συζητήσεις του χρησιμοποιεί τυποποιημένες φράσεις, σαν ν' απαγγέλλει ένα μάθημα που το έχει αποστηθίσει, η τα λόγια του χαρακτηρίζονται από αυθορμητισμό και πρωτοτυπία; 'Ο «καλός μαθητής» θα πρέπει να ας κάνει διαστακτική. 'Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει τίποτα δικό του. Κι' ίσως θα πρέπει να συμπεράνετε ότι ο πραγματικός χαρακτήρας του είναι τελείως διαφορετικός από εκείνον που προσπαθεί να παρουσιάσει.

5) 'Όταν πηγαίνετε μαζί στον κινηματογράφο, αφήνει σε ας την έκτασή του έργου η ας τη γαίνει όπου αυτός θέλει; Στη δεύτερη περίπτωση, θα πρέπει να συμπεράνετε ότι ο άνθρωπος αυτός έχει αυταρχικό και κυριαρχικό χαρακτήρα.

6) 'Ενας άνθρωπος που αγαπάει πραγματικά σεβαίται την αγαπημένη του και δε θα της ζητήσει ποτέ κάτι που θα βλάψει την αξιοπρέπειά της η θα την έκανε να ντραπεί.

7) 'Όταν του μιλάτε για την οικογένειά σας η τους φίλους σας, ας ακούει μ' ενδιαφέρον; 'Η ας λέει ότι, εκτός από ας, όλοι οι άλλοι τον αφήνουν αδιάφορο; Μην κολλήσετε από το έντεχνον φιλοφρόνημα. Κάτω απ' αυτό κρύβεται ένας ψυχρός εγωιστής, που δε θέλει τίποτα άλλο, εκτός από τη δική του ικανοποίηση.

8) 'Ο αγαπημένος σας ας πρότενε ποτέ να τον παρουσιάσετε στους γονείς σας η το να θαλάσει διαρκώς, θρίσκοντας ποτέ τη μία πρόφασι και ποτέ την άλλη; Αυτές οι αναβολές δε

ας έκαναν να υποπτευθήτε ότι οι προθέσεις του δεν είναι ειλικρινείς;

9) Μήπως ο αγαπημένος σας ας μιλάει περιφρονητικά για το γάμο; 'Ετι άλλο από σκαλιά είναι ο γάμος; Μόνον η αγάπη αξίζει. Δεν πρέπει να μολύνουμε την ιερότητα της αγάπης με πεζές και ταπεινές σκέψεις.

'Η αγάπη είναι αιώνια κι' ακατάλυτη. 'Ο γάμος, όμως, δεν έχει να προσφέρει τίποτα σε δυο ανθρώπους που αγαπιούνται. Το πολύ-πολύ, ικανοποιεί τους συγγενείς και δίνει την ευκαιρία στους φίλους να χάσουν τη μύτη τους στις σχέσεις μεταξύ δυο ερωτευμένων. 'Αλλ' αυτό είναι διαπομπικός, αληθινή θεώλησι του έρωτα... Οι άνθρωποι που δε σκέφτονται παρά πως να διασκεδάσουν μαζί σας είναι ανεξάντλητοι σ' επιχειρήματα αυτού του είδους. Μην παρασύρεσθε από την ευλογία τους. 'Η ουσία είναι αυτή: ας θέλουν μόνο γι' τη χαρά και την απόλαυσή που τους δίνεται. Αυτός ο ρόλος ας ικανοποιεί; 'Αν ναι, τότε θα είναι ευχάριστο να τους ακούτε.

10) 'Ο αγαπημένος σας ας έχει κάμει χρηματικές προτάσεις. 'Ω, μ' όλο το απαιτούμενο τάκτ... Μόνο και μόνο για να ας λυτρώσει από τις ύλικες σκοτούρες της ζωής η για να ας βοηθήσει να συμπληρώσει τη γκαρνταρόμπα σας... Βάλτε καλά στο μυαλό σας ότι ο άντρας που δίνει χρήματα (η που κάνει ακριβώς όμοια) σε μία γυναίκα, πιστεύει πως έχει εξοφλήσει προκαταβολικά όλες τις υποχρεώσεις του απέναντί της. Σας θέλει σαν εμπόρευμα, που το έχει αγοράσει η νοικιάσει για ώρισιμένο χρόνο και που το εξουσιάζει. Μην περιμένετε τίποτ' άλλο απ' αυτόν. Μία μέρα, θα ας πετάξει, όπως κάνει κανείς για ένα παλιό σούχο.

11) Είναι παράλογο να ζητήσετε από τον αγαπημένο σας να ας παντρευτεί αμέσως. 'Αλλ' είναι κουταμάρα, από τ' άλλο μέρος, ν' αφήνετε τα πράγματα να τραβάνε πολλόν καιρό. 'Ο έρωας που σέρνεται ξεθυμαίνει σιγά-σιγά... 'Υπάρχουν θέβαι, μερικά λογικά όρια, που πρέπει να σεβασθήτε. 'Αλλά μην το παρακάνετε. Σε πολλές περιπτώσεις, μία καθαρή εξήγηση είναι προτιμώτερη από τη διαίωσις ενός έιδυλλου, στο οποίο η συνήθεια έχει αντικαταστήσει την αγάπη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η μόδα, η όμορφιά και οι άντρες.

για τις γυναίκες

Πρακτικές συμβουλές

Για να φτιάξετε μία καλή σαλάτα, πρέπει προηγουμένως να δουλέψετε καλά το λάδι. Το ξύδι, τ' αλάτι και το πιπέρι κι' ύστερα να ρίξετε μέσα την πατάτα, την ντομάτα η ό,τι άλλο έχετε, και ν' ανακατέψετε καλά.

Τα είδη από αλουμίνιο καθαρίζουν μόνο με ζεστή σαπουνάδα. 'Η σπάχη η διδωπότε άλλο τα καταστρέφει.

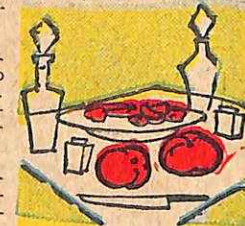
Τα χρυσά και ασημένια αντικείμενα καθαρίζουν με καμένο αμύγδαλο.

'Όταν χαϊδέψετε μία γάτα η ένα σκύλο, μπορεί να μείνουν πάνω στο φέρεμά σας τρίχες, που δεν ξεκολλάνε εύκολα. Για να τις θγάλετε, θράξτε ένα πανί, περάστε μ' αυτό τις τρίχες της θούρτσας κι' ύστερα θουρτιστείτε.

'Όσο κι' αν φαίνονται από φαγητό οι κεφτέδες, θέλουν ωστόσο μία κάποια τέχνη, για να γίνουν άφρατοι και νόστιμοι.

Για μισό κιλό κρέας απαιτούνται 80 δράμια ψίχα φαμί, 1-2 κρεμμύδια ψηλοκομμένα, 2-3 κουταλιές μαιντανό φιλό, 2 αυγά, αλάτι, πιπέρι, λίγος δυόσμος και 2 κουταλιές αλεύρι.

'Ανακατέψτε όλα τα υλικά με τον κτύπη και με την ψίχα του ψωμιού υμνοκρεμμένη και στυμένη, κι' αφού τα ζυμώσετε καλά, τ' αφήνετε μία-δυο ώρες. 'Υστερα πλάθετε τους κεφτέδες και τους πηγαίνετε άνω να είναι πολύ καλό το κρέας, για να πετύνουν οι κεφτέδες.

φλυτζανάκι του καφέ την ημέρα (πρώι, μεσημέρι και βράδυ, πρό το φαγητό). 'Όταν τελειώση η πρώτη δόσι, την επαναλαμβάνετε, αν υπάρχει ακόμα ανάγκη. Ώπου να σταματήσουν τελείως οι πόνοι.

Είναι ένα φάρμακο πολύ ωφέλιμο. Αρκεί μονάχα να παίρνεται ταχτικά.

Ψαλλίδια στα μαλλιά

Είναι πολλές οι γυναίκες που έχουν ψαλλίδια στα μαλλιά τους και δεν ξέρουν πως να την εξαλείψουν. Νά λοιπόν, μία μέθοδος απλή κι' αποτελεσματική:

Χωρίζετε τα μαλλιά σας σε τούφες. Στρίβετε καλά την κάθε τούφα. 'Υστερα ανάθετε ένα κεράκι και περνάτε θιαστικά τη φλόγα του γυρώ απ' τη στριμμένη τούφα. Έτσι ώστε να καούν όλες οι άκρες των τριχών που προεξέχουν. Φυσικά, χρειάζεται προσοχή, για να μην κάψετε τα μαλλιά σας.

Οι χωρικές της Γαλλίας μεταχειρίζονται έναν άλλο τρόπο: Παίρνουν το φαμί, μόλις βγυ απ' το φούρνο, τ' ανοίγουν στη μέση και θάζουν μέσα τα μαλλιά τους. 'Η ζεστή και τις άκρες των τριχών καί, φυσικά, καταστρέφει και την ψαλλίδα.

Εύκολότερο όμως είναι το κάψιμο με το κεράκι.

Σημειώστε ότι τα περιποιημένα μαλλιά σπάνια έχουν ψαλλίδια. 'Εχει παρατηρηθεί έξ' άλλου ότι είναι πιο ε, ποικίμενα σ' αυτήν τα έκ φύσους έρησ' μαλλιά. Σε τέτοια περίπτωση, ωφείλει πολύ η υποτιμωμένη προσοχή στις τρίχες το λίπας που κρύβονται.

Η περιποίηση του αυτιού

'Ενα απ' τα μέρη του προσώπου, που το παραμελούν όλες σχεδόν οι γυναίκες, είναι τ' αυτιά. Κι' αυτό, γιατί τα σκεπάζουν με τα μαλλιά τους Κι' όμως, αν ήξεραν πόσο χαρίζει σ' ένα πρόσωπο το θυμωφό αυτί, δε θα το κρύβανε, συνεπώς θ' αναγκάζονταν να το περιποιούνται.

Φυσικά, τ' αυτί δε μπορεί ν' αλλάξει σχήμα. Μπορεί όμως, με την κατάλληλη περιποίηση, ν' αποκτήση διασάφεια και ώρατο χρώμα.

Το μυστικό ωφείλει πολύ τ' αυτιά. Πρέπει έξ να γίνεται από κάτω προς τα πάνω, με τη βοήθεια λίγης καλής κολαντρέι. Αυτό βοηθάει την κυκλοφορία του αίματος. Πρέπει όμως να γίνεται το πρωί, πριν ακόμα σκεπαστεί απ' το κρεβάτι. 'Υστερα πλένεται τ' αυτιά σας με μία λοσιόν από τριανταφυλλόνη και βάμμα δενζόης. 'Αν το χτένισμά σας αόλην να φαίνονται τ' αυτιά σας, κοκκινίζουν λίγο τους λοβούς με κόκκινη πούτρα κομπριμέ αλλά έτσι ώστε να φαίνονται φυσικοί. Αυτό δίνει ζωντάνια στο πρόσωπο.

Φάσκιο για τα νεφρά

'Υποφέρετε απ' τα νεφρά σας; Μπορείτε να δοκιμάσετε το έξη από έμπειρο φάσκιο που έχει αποδείξει αποτελεσματικότητα: Παίρνετε ένα κιλό μαιντανό τον πλένετε καλά και τον θάζετε να θράση με 1½ κιλό νερό. 'Όταν μείνη μόνο 1 κιλό νερό στραγγίζετε το φάλλα σφίγγοντάς το λίγο, για να θ' έβη όλη η υσσία τους, κι' άπ' το ζουμί αυτό παίρνεται τρία

ΝΑ με συγχωρήτε πολύ που θα ας απασχολήσω και σήμερα μ' ένα θέμα, με το οποίο ας έβγα κάμψη άρα πριν από τρεις-τέσσερις εβδομάδες. Πρόκειται για την αλλεργία μου. 'Εδώ νομίζω πως ας θέλω να κάνετε ένα μορφοσμό δυσφορίας και να λέτε:

— Και τι μας νοιάζει έμεις;

Πρέπει να ας νοιάζει. Πρώτα-πρώτα γιατί αυτή η έρημη κοινωνία βασίζεται στην αλληλοκατανόηση και την αλληλοσυμπάρεια ανάμεσα στους ανθρώπους κι' έπειτα γιατί μπορεί να ας τύχη και ας παρόμοιο αλλεργικό ζήτημα στο μούτρο σας η οπουδήποτε άλλο που πρέπει να έρετε τι γλάνει ας περιμένει. Και τότε, αν δεν δείξετε οεις τώρα ενδιαφέρον για μένα, πως θα δείξω έγω για ας;

Κι' έτσι, αφού συνειννοθήκαμε άπάνω στην ήλική άσαι της προσωπικής μου υποθέσεως, προχωρώ.

Πο έειχαμε μείνει τότε: 'Ας κάνουμε μία σύντομη περίληψη των προηγουμένων. Μία μέρα είχαμε παρουσιάσει προηγουμένως και οριστικά στο άλλοτε συμπαθητικό πρόσωπό μου και πήγα στο γιατρό και μου έλεγε πως είναι αλλεργία και να πάρω έτοιμα τα φάρμακα και να κάνω εκείνη τη δίαιτα. Και ελθέτω πως από το κακό πήγαινα στο χειρότερο, άργισα ν' αλλάζω γιατρούς. Γιατί ο άνθρωπος που παθαίνει μία ελάνη στην ύνεια του, έχει την αξία από το γιατρό να τον κάνει καλά εντός είκοσιτετραώρου, άναγκα αν εκίνηση του κόβει τ' όδη από την πρώτη στιγμή και του λέει: «Θα κάνω ύπομνη». 'Αλλά ύπαρχει άρρωστος που να κάνει ύπομνη; 'Αν έρετε κανένα παρακαλώ να μου τον πείτε, για να ζητήσω τη φωτογραφία του. 'Ετσι, λοιπόν, άργισα την περιόδο μου από δόκτορα σε δόκτορα. 'Ο πρώτος μου έλεγε πη:

— Δίαιτα άστυρη, μόνο μακαρόνια και ρύζι νερόθραστο και γόρτα. Καμμία ζωική ουσία.

— Λίγο κρεατάκι, γιατρέ, έτσι για τη μυρωδιά.

— Ούδεν το ζωϊκό! Τό απαγορεύω. Ποίον το έρελος; Ούδεν το ζωϊκό, αλλά και πάλι το φυσικό, άποτέλεσμα τριχες. Τα προηγουμένα έκαναν τους τουριστικούς τους γύρους στο ποσάπώ μου στα χέρια μου στο λαμό μου και σ'αυτο καθέξης. Δεύτερος γιατρός, άλλα φάρμακα, άλλη δίαιτα:

— Και θα τ'ας κρέας στη σχάρα τέσσερις φορές τη εβδομάδα.

— Μία μου έλεγε ότι πάλι το ζωϊκό... Μπορεί να συντηρηθ' ο οργανισμός του ανθρώπου και ν' αντιδράσει χωρίς να του σερίσουμε ζωϊκό λευκόμα; Έτσι τ' φρονεΐς;

— Συμφωνώ, γιατί... μ' άρεσει!

'Αλλά όστε και μ' αυτή τη θεραπευτική συμπεριφορά είδα καλό. Στο μεταξύ με παράλαβε ένας νυστός μου παθολόγος, που τον αντίλασσα τυχαία στο δρόμο και μου έλεγε πως ας έβγα από το δρόμο μου στα χέρια μου στο λαμό μου και σ'αυτο καθέξης. Δεύτερος γιατρός, άλλα φάρμακα, άλλη δίαιτα:

— Και θα τ'ας κρέας στη σχάρα τέσσερις φορές τη εβδομάδα.

— Μία μου έλεγε ότι πάλι το ζωϊκό... Μπορεί να συντηρηθ' ο οργανισμός του ανθρώπου και ν' αντιδράσει χωρίς να του σερίσουμε ζωϊκό λευκόμα; Έτσι τ' φρονεΐς;

— Συμφωνώ, γιατί... μ' άρεσει!

'Αλλά όστε και μ' αυτή τη θεραπευτική συμπεριφορά είδα καλό. Στο μεταξύ με παράλαβε ένας νυστός μου παθολόγος, που τον αντίλασσα τυχαία στο δρόμο και μου έλεγε πως ας έβγα από το δρόμο μου στα χέρια μου στο λαμό μου και σ'αυτο καθέξης. Δεύτερος γιατρός, άλλα φάρμακα, άλλη δίαιτα:

— Και θα τ'ας κρέας στη σχάρα τέσσερις φορές τη εβδομάδα.

— Μία μου έλεγε ότι πάλι το ζωϊκό... Μπορεί να συντηρηθ' ο οργανισμός του ανθρώπου και ν' αντιδράσει χωρίς να του σερίσουμε ζωϊκό λευκόμα; Έτσι τ' φρονεΐς;

— Συμφωνώ, γιατί... μ' άρεσει!

'Αλλά όστε και μ' αυτή τη θεραπευτική συμπεριφορά είδα καλό. Στο μεταξύ με παράλαβε ένας νυστός μου παθολόγος, που τον αντίλασσα τυχαία στο δρόμο και μου έλεγε πως ας έβγα από το δρόμο μου στα χέρια μου στο λαμό μου και σ'αυτο καθέξης. Δεύτερος γιατρός, άλλα φάρμακα, άλλη δίαιτα:

— Και θα τ'ας κρέας στη σχάρα τέσσερις φορές τη εβδομάδα.

— Μία μου έλεγε ότι πάλι το ζωϊκό... Μπορεί να συντηρηθ' ο οργανισμός του ανθρώπου και ν' αντιδράσει χωρίς να του σερίσουμε ζωϊκό λευκόμα; Έτσι τ' φρονεΐς;

— Συμφωνώ, γιατί... μ' άρεσει!

'Αλλά όστε και μ' αυτή τη θεραπευτική συμπεριφορά είδα καλό. Στο μεταξύ με παράλαβε ένας νυστός μου παθολόγος, που τον αντίλασσα τυχαία στο δρόμο και μου έλεγε πως ας έβγα από το δρόμο μου στα χέρια μου στο λαμό μου και σ'αυτο καθέξης. Δεύτερος γιατρός, άλλα φάρμακα, άλλη δίαιτα:

— Και θα τ'ας κρέας στη σχάρα τέσσερις φορές τη εβδομάδα.

— Μία μου έλεγε ότι πάλι το ζωϊκό... Μπορεί να συντηρηθ' ο οργανισμός του ανθρώπου και ν' αντιδράσει χωρίς να του σερίσουμε ζωϊκό λευκόμα; Έτσι τ' φρονεΐς;

— Συμφωνώ, γιατί... μ' άρεσει!

και τις γάδες και πάω. Και μόλις μπαίνουμε στη μεγάλη του σάλα, τι να ιδούμε! Καμιά ντουζίνα άνθρωποι, με τα κεφάλια και τα χέρια φασκισμένα. Μόλις πληρώνα δυο σχισμές για τα μάτια και μία σχισμή στο στόμα για την αναπνοή. Κι' όπως καθόντουσαν ακίνητοι σαν άγαλματα, φανόντουσαν σαν μούμιες του Τούταχαμάν. 'Επαθα ένα σόκ τρομερό, καθώς ήμουνα άπροειδοποίητος. Τό ίδιο και η κυρία. Σκύβω και της θυβρίζω:

— Νομίζω πως μήκαμε στο εργαστήριο του Φρανκεστάιν.

— Κι' έσύ; Τό ίδιο σκεπτόμουν τώρα. 'Ετσι θα σ'ε κάνει και σένα;

— Ίσως όχι. Μπορεί για μένα να γίνη μία εξαίρεσι.

Τα ματάκια των άλλων μας κότταζαν μ' ένα θλέμμα ακίνητο παγερό και διαπεραστικό, μέσα από τις σχισμές του περιτυλιγματος.

Πάμε να φύγουμε, λέω στην κυρία. 'Ας δραπέτεύουμε πριν νάναι άργά.

'Αλλά δεν προφτάσαμε. Με τό χαμόγελο και τη γλυκειά κουβέντα στα χείλη μπήκε ο γιατρός, έριξε ένα θλέμμα έπιθεωρήσεως στους Τούταχαμάν, τους ρώτησε με τ' όνομα τους τον καθένα «πως πάμε;» (πως τους αναγνώριζε, άραγε;) κι' έπειτα στράφηκε σε μένα:

— Περπάτε, άναγνέτε μου να τ'α πούμε και μαζί.

Ακολουθήσαμε με βήματα που έτρεμαν, στο ιατρείο του. 'Εκεί στεκόταν όρθια, μία κοπέλα, τυλιγμένη κι' αυτή στο τουλπάνι. Μόνο δυο πρόσωπα ματάκια ξεκαθάριζα απ' όλο αυτό το τουλπαδόμα. 'Ο κύριος Τάδε, η δεσποινίς Κική δέβαι.

Χαρίκαμε πολύ. 'Αλλά είχε ένα πλεονέκτημα απέναντί μου. 'Ότι ενώ του λόγου της μ' έβλεπε με την πραγματική μου φάτσα, έγω δε έβλεπα τίποτα από τη δική της. Και δεν έβρα αν ήταν όμορφη η όχι, έτσι που την είχε κατασκευάσει ο γιατρός. Τέλος με κάθισε στο σκαμνί.

— 'Α! 'Αρσά. 'Ερερες θλέπω τα τουλπάνια.

— Και την κυρία, έπως. 'Αλλά για πείτε μου γιατρέ, έτσι θα με κάνατε και μένα, σαν κι' αυτούς που έχετε μέσα; Τούταχαμάν;

— Δεν είναι άφρατοι; 'Ετσι θα γίνης και σύ. 'Αλλά μόνο 4 ώρες την ημέρα, στον σπύτι. 'Ενώ για την εξάμηνη θεραπεία θα ήσουν διαρκώς τυλιγμένος. Κι' όταν θα τ'αδύναξε, θα είχες ένα δερματάκι... Λοιπόν, μαντάμ τώρα θα παρακολουθήσετε πως γίνεται αυτή η περιποίηση, ώστε να έρετε, αν χρειαστεί καμιά φορά να την εφαρμόσετε και σε άλλους. 'Ότι μαθαίνει κανείς, καλό είναι...

— Και πώς άρα χρειάζεται για το μάθημα;

— 'Ε μία-δυο ώριστες πρέπει να μείνετε έδω. Ευκαιρία να τη σκαπουλάρω.

— Γιατρέ μου δεν το είχα όπ' άψι μου κι' έχω μία έπειγουσα έργασία. Μπορώ να περάσω αύριο, προετοιμασμένος;

— Νά περάση.

Τού άφηνα και τ'α φάρμακα και τ'α τουλπάνια σαν πιστήριο ότι θα επανέλθω άπωσθήποτε.

— Όφνη τα γλυτώσατε, λέω στην κυρία, μόλις θγάκετε στην άνύπνη κοινωνία έξω. Και τώρα δρόμο!

— Νά πας στον τάδε έντρο που είναι κορυφή!

'Ο τύπος του γιατρού που μ' άρεσει Ψηλός, κομψός, με πεντακάθαρο μπλόκα σούδαρος λεπτολόγος, περιποιητικός έπισημηματικός, άξιος πάσης εμπιστοσύνης. Μου σ'απ'α μία θεραπεία: όχι πολύ διαφορετική απ' τις προηγουμένες, αλλά με άλλη πιο έντονη ταχτική. Μου ράζει και διαιτά, αούστη μεν δίαιτα με αερικά προσηγορικά σεις ως προς το κρέας.

— Και ποτέ θα νία καλά γιατρέ.

'Ο γιατρός έβλεπε τα γούτα γούτα του και μου άναγνέ, δίνοντάς έμάς στη φασά του:

— Σε τρία έάρμενα!

— Πώς έάρμενα;

— Σε τρία έάρμενα. Έίπα. Ίίως μπορεί ο γιατρός να έρεση ποτέ θα νίη καλό ένας άνωστος; 'Ο καθένας έχει και τον όργανισμό του. Και κάθε άσφαδεια και τις έτοιμότητές της. Ί' είναι; Νά ετιάδωσες κανένα τ'απ'α να τ'α π'ό ότι θα είναι έτοιμο σε μία έβραδια και να ράσει να το πάρει;

Αυτή η ειλικρίνεια του γιατρού μου λόνισε κάπως τα στερά της έλπίδας, αλλά μου έδιναν την εμπιστοσύνη σ' αυτόν. 'Από τ'α τ'α έρα πεία που παρουσιάζει πάλιν διακρίσεις. Μία προς το καλύτερο, μία προς το χειρότερο.

Πρέπει να παρατηρήσει και ο ήλιος τι ας περάσει μ'α άσφαδεια ο γιατρός.

Παρατήρησα ότι δυο τρεις φορές π'ό έτ'α κοντά σε θάλασσα μ' έπιασε μία φαγοπότι άνηλις, σαν να τρέναγνι μ'α μυστηριακό άσφαδεια άπάνω μου.

— 'Η θάλασσα δεν ας πάει! μου έλεγε ο γιατρός. Νά την άποφύγετε. Θά κάνετε κι' αυτές τις ένέσεις.

Με την πρώτη που κάνα, το πρόσωπό μου τουμπαλάει.

— Τό καλύτερο δεν ας πάει! μου δ'ηλώνει ο γιατρός. Και το νουηόμα ακριβώς στις άλλες.

γικές περιπτώσεις, για την άπευ-
αισθητοποίηση του οργανισμού. Σε
σας έχει τα αντίθετα αποτελέσμα-
τα. Είναι αυτό που σας έλεγα: Κάθε
άρρωστος με τον οργανισμό του
και ιδίως τα τρία τέμμενα.

— Νά επιμενουμε, στο πείσμα
της: — Προς Θεού, όχι! Θα εξακο-
λουθήσουμε τα άλλα.

★
Τότε άρχισα να δίνω αυτή στις
συμβουλές του ενός και του άλ-
λου. «Αυα άρρωστος ή άνθρω-
πος, δεν προφταίνει ν' ακούει θερα-
πείες από κάθε είδος συνανθρώπους
του. «Θα σου πω εγώ τι θα κά-
νεις».

Αυτό τον κύριο το συναντώ στο
δρόμο. «Πώς έγινες έτσι;» «Άλλερ-
γία», «Πόσον καιρό;» «Μπαίνω στον
τέταρτο μήνα».

— «Η γυναίκα μου είχε μηή στον
τέταρτο χρόνο. Την πήγα και στην
Ευρώπη. Και ξέρεις πώς της πέ-
ρασε; Μετά θαλάσσια μπάνια. Της
τά ειπε τυχαία ένας παλιός
γιατρός εδώ και έβηκε τη σωτη-
ρία της».

Το σημειώνω.
Και τούτος ο κύριος τυχαίνει να
καθίσει δίπλα μου, στο λεωφορείο.
«Αγνωστος μου».

— Τι έχετε;

Του λέγω.

— Θα σας πω εγώ τι θα κάνε-
τε

«Έχετε κήπο στο σπίτι;

— Όχι, δεν έχω.

— Λοιπόν, θα πάρετε τέσσερις-
πέντε χελώνες και θα τις αμολύ-
σετε μέσα. Και κάθε μέρα, μία ώ-
ρα το πρωί και μία τ' απόγευμα,
θα τις μαζεύετε κοντά σας και θα
κάνετε παρέα.

Τον λοξοκυτάζω.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί οι χελώνες έχουν την
ιδιότητα να τρώνε όλα τα μικρό-
βια.

— Μά ή αλλεργία δεν έχει μι-
κρόβια.

— Έχει!

— Ωραία. Και πώς θα κάνω
παρέα με τις χελώνες;

— Θα τις έχετε γύρω και θα
κουβεντιάζετε μαζί τους.

— Με τις χελώνες;

— Μάλιστα.

— Κι' αν δεν θέλουν να τις κου-
βεντιάζω; Πώς θα τις κρατάω; Θα
τις δέσω;

— Ακούσατε τι σας είπα; Κάν-
τε το και θα με θυμηθείτε!

Το σημειώνω. Άλλη συμβουλή:

— Θα πάρης μια λίμνα.

— Και θα λιμάρω τα μούτρα
μου;

— Όχι. Θα τη θάλης στη φω-
τιά. Άμα πυρσός, θα τη σβύσης
μέσα σ' ένα δοχείο νερό και μ'
αυτό το νερό θα πλένεσαι. Ένα
κι' ένα!

Το σημειώνω. Έτουτος είναι
συνάδελφος.

— Παιδεύεσαι τέσσερις μήνες
μ' αυτή την ιστορία. Άκου και
μένα τώρα. Θα εφαρμόσης τη φυ-
σιοθεραπευτική. Απόλυτη νηστεία
μια εβδομάδα. Μόνο νερό θα πί-
νεις.

— Μια εβδομάδα νηστικός, θα
τά τινάζω.

— Μη φθόδας. Υπ' εύθυνη
μου. Κάθε τι που τρώω, δημιουρ-
γεί, καθώς ξέρεις, τοξίνες. Αυτές
απορροφώνται από τον οργανισμό
και συνηθίζουν τις αλλεργίες, άλ-
λά και πολλές άλλες παθήσεις.
Όταν ή αλλεργία δε θα έχη το-
ξιοτροφή να φάν, τί θα κάνει;
Θα πάει από υποσιτισμό.

— Μια εβδομάδα, χρυσό μου... Σάν
πολύ δεν είναι;

— Παράφωμαι και τέλος συμβίβα-
σθήκαμε στις τρεις μέρες. Άλλα ή-
παχώνη δεν δεχότανε. Το σημειώ-
νω. Άλλη συμβουλή:

— Θα πάρης ένα κουνουτίδι...

— Μά δεν είναι ο καιρός τους.

— Θα περιμένω να γυρουν.

— Άς τότε σε ξαναερίσκω και
μου τα λές.

Κι' αυτά και άλλα. Και απ' όλα
κράτησα τη συνταγή για τα θαλά-
σια μπάνια. Καλοκαίρι, μου άρε-
σε κι' όλες ή ιδέες. Το περνού με-
τα του ωφελισμού. Όμως, άς ζητήσω
και την έγκριση της επιστήμης.

— Τ' απαγορεύω άπολύτως! Μου
τό κόβει ο γιατρός. Δεν μου είπες
ότι ή θαλάσσια σε χειροτερεύει;

— Ναι, το κοντά στη θάλασσα.

— Άλλά τό μέσα, είναι άλλο.

— Όχι. Τη θάλασσα έχασέ τη.

Η θάλασσα είναι φωτιά για σένα.

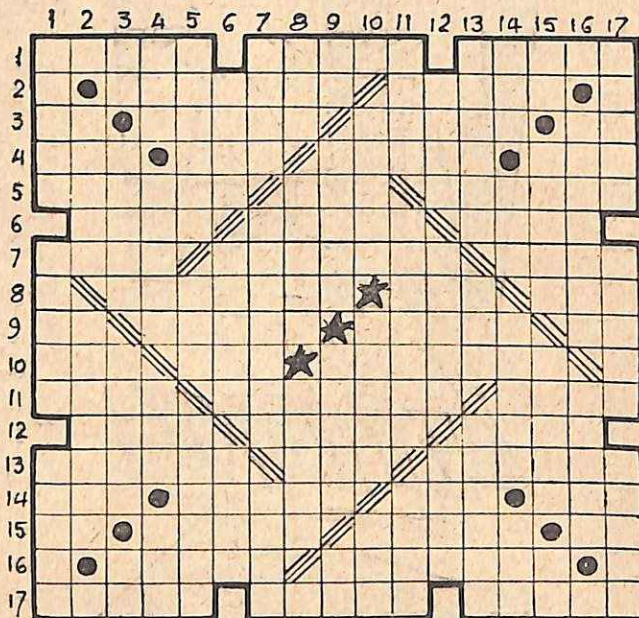
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 761

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Έλλειψις κινήσεως στην αγορά. — Άπριωμένος στο Θεό. — Έν-
τελώς όμοιος με άλλον.
2. Βρίσκεται επί κεφαλής μιας χώ-
ρας της Άπω Άνατολής. —
Σωματική κάκωση.
3. Έπιτακτικό μόριο. — Έγχαρ-
μος μάλλινης μανούρας των Γα-
λατών. — Άρχαίος λαός της
Ν. Δ. Μικράς Άσίας. — Αυτά
πρωτομαθαίνουν.
4. Πρόδοτο (άρχ.). — Ένας συν-

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Έχασε τα δόντια του. — Έγ-
χρωμος και σκληρός λίθος χρη-
σιμοποιούμενος στην κατασκευή
δακτυλιδίων. — Πόλις της Μ.
Άσίας, όπου ο Μ. Άλέξανδρος
νίκησε τον Δαρείο το 333 π.Χ.
2. Ηφαιστείο της Ευρώπης. — Έ-
ορτή των αρχαίων προς τιμήν
των νεκρών.
3. Περιβάλλουν το «Λ». — Φίλι
γνωστό και ως «Λ». —

τομευμένος κύριος. — Μουσικό
όργανο. — Πρόθεσις.

5. Άνταρσία. — Τίτλος σε ευρω-
παϊκή χώρα, αλλά και ποταμός
μιας άλλης. — Πλούσιος Άθη-
ναίος πολιτικός, στρατηγός επί
Περικλέους.

6. Ιστορική στάσις. — Δεδίος πα-
ραπόταμος του Δουνάβεως στη
Νοτιοαυλία. — Χρονικό διά-
στημα.

7. Πρόθεσις. — Ο φίλος του Δά-
μων προσεφέρθη να θανατωθί
στη θέσι του. — Άριθμός.

8. Χώρα της Α. Γαλλίας που άνηκε
κάποτε στη Γερμανία. — Έρω-
τιστική άντανουμία. — Ποτα-
μός της Έλβετίας.

9. Δύο συνεχόμενα σύμφωνα του
αλφαβήτου. — Εύοισμα. — Λέ-
γεται και Ναυαρίνον. — Δύο
σύμφωνα συνεχόμενα στο αλφα-
βήτο, που σχηματίζουν αριθμό.

10. Αρχικά ιδρύματος. — Άναφο-
ρική άντανουμία (θηλ.). — Τρώ-
εξόλο και παχαίνει.

11. Η μότη της θελόνας. — Νησί
των Κυκλάδων, που ύπάγεται
στην επαρχία Μήλου. — Πηγή
νερού.

12. Πεταλοειδές δοσούν του ρινικού
διαφράγματος. — Ένα κομμάτι
ξύλου. — Ηρώς του Ίψεν.

13. Έπίρρημα που δηλώνει ισότη-
τα. — Καταστρέφει τα ρούχα
μας. — Λαός άγνωστού κατα-
γωγής, που κατοικεί τη Β. Ι-
σπανία και τη Ν. Δ. Γαλλία,
από τις δύο πλευρές των Πυ-
ρηναίων.

14. Η Φλαειούπολις των Βυζαντι-
νών. — Ρωμαίος αυτοκράτορας.
— Προσωπική άντανουμία (δοτ.).
— Πρόθεσις.

15. Δικά σου. — Διοικητική περιφέ-
ρεια. — Νησί της Μεσογείου.
— Τρομάζει τους προληπτικούς.

16. Κάτι το άποκρουστικό. — Τρα-
γοίδι που θυμίζει παλιά Ά-
θίνα.

17. Βάναυσα. — Δεν συγκινείται εū.
κολα (θηλ.). — Μία των τεσσά-
ρων φυλών του έλληνικού έ-
θνους.

Έθνικός ευεργέτης. — Άρθρο
(πληθ.).

4. Όργανον αίσθησεως. — Μας
ανεβάζει στα ύψη. — Κομψότης
(ξεν.). — Σύνδεσμος.

5. Δέντρο που θα έρθτε σε πολλές
δεντροστοιχίες. — Ναυτικό πα-
ράγγελμα. — Δημοκρατία.

6. Άνισοσύρρημα. — Όψις. —
Κοντά.

7. Διευκολύνει τις συγκοινωνίες. —
Διατροφή. — Προσδιορίζει μέγε-
θος.

8. Κιητική άντανουμία. — Χώρα
της Β. Ευρώπης. — Μία των
Δωδεκανήσων.

9. Νημάτιο. — Δέ μπορούν να έ-
περηφανεύονται για την έξυπνά-
δα τους. — Κάτοικος άσιατικής
χώρας. — Μισό πάκο.

10. Δεν περιέχουν τίποτα. — Το σύ-
νολο των ζωικών ειδών μιας πε-
ριοχής. — Έπώνυμο δύο Γερμα-
νών συγγραφέων.

11. Χώρα της Δ. Γερμανίας, με
πλούσιο υπέδαφος. — Δαιμόνιο
της μυθολογίας μας. — Περιοχή
της Πελοποννήσου.

12. Όροπέδιο της Άσίας. — Σύνο-
δευσεν τον Άπόστολο Παύλο στην
περιοδεία του ανά την Έλλα-
δα. — Μονάς της ηλεκτρο-
γίας.

13. Δέσις. — Νευρικός κλονισμός.
— Έκκλησιαστικό έπισκοπικό τα-
γμα, του οποίου ο άρχηγός Πα-
σκάβεν τις Μολαί έκάθ' έθνοισι
στό Παρίσι το 1312.

14. Ποσοτικό επίρρημα. — Πάτσι. —
Ζωστήρη. — Τραγουδά.

15. Άνθη. — Κούνια. — Μέρος του
σώματός μας. — Άρχη υποθέ-
σεως.

16. Έβραίοι, που έρρίφθη στη
φωτιά, αλλά δεν έκαιη. — Ά-
κριό έζωλο.

17. Το όφελος, στους ήλικωμέ-
νους. — Άκέραια. — Ηρώς του
Σαίξπηρ.

Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η λύσις του 760

στη σελ. 64

— Έγώ ένα προάσθημα ότι θα
μέ ωφελήσει. Γιατρέ μου, κάνε μου
τη χάρη. Σας παρακαλώ γονυκλι-
νής. Δώστε μου την άδεια.

— Έγώ την άδεια δεν σου τη δί-
νω. Τελείωσε. Δέ θα σε πάρω στο
λαϊμό μου και νάρχεσαι ύστερα να
μου ζητάς εύθυνες.

— Έγώ υπεύθυνος, γιατρέ μου.
Άστε με να δοκιμάσω το προαίτη-
μά μου. Δέ μου είπατε ότι κάθε όρ-
γανισμός με τις ιδιοτροπίες του;

— Σκέφτηκε και υποχώρησε;
— Έγώ πάντως σου λέω: ότι
μπάνιο στη θάλασσα για σένα, έ-
ίναι μπάνιο στη φωτιά. Έφθον έ-
μως επιμένεις, για να σου φύγη ή
ιδέα, κάνε μια δοκιμή, κατά το ή-
λιοσάσιλμα, θούτηξέ το προαίτη-
μά σου και... γράψε μου χαιρετί-
σματα.

Πόσο δίκιο είχε. Μέσα σε πέντε
λεπτά της ώρας έγινε ή καταστρο-
φή. Λές και με τρυπούσαν χίλιες πυ-
ρωμένες βελόνες. Βγήκα από τη θά-
λασσα, κύταξα το κορί μου, κόκ-
κινο σαν γιγωμένη ντομάτα. Ζητώ
καθρέφτη. Άπό Κινέζος που είχα
γίνει μια φορά, τώρα θέλω μπρο-
στά μου έναν ευρωδέρμιο. Νάχα
και λίγα φτερά να διακοσμήσω το
κεφάλι μου. Τσούξιμο φρικαλέο σ'
όλο μου το σώμα. Σε δύο ώρες
σκάει όλο το δέρμα, σαν ξεφλουδι-
μένη μανιτάρα. Πάναται το κεφάλι
μου, δε μπορώ να το γυρίσω. Άμα
θέλω να ιδώ κάτι, πρέπει να στρέ-
φωμαι όλοκληρος, σαν το λύκο.

— Όλο του κεφαλιού σου κάνεις,
μου λέει ή κυρία, όταν καταφεύγω.
με στο σπίτι.

— Άσε με τώρα και φώναζε το
γιατρό.

Μέ έλέπει και μόλις κατορθώνει
να κρύψη ένα χαμόγελο ικανοποι-
σεως.

— Τα χαιρετίσματα από το προ-
αίτημα, γιατρέ!

— Τα περιμένα.

— Τι κάνουμε τώρα;

— Συνεχίζουμε τα παλιά.

★

Κάπως βελτιώθηκε τώρα. Άλλά
δχι έντελως. Και όταν θυγήκα από
το σπίτι και πήγαινα πάλι στο για-
τρό, ή τύχη μου να καθήσω στο
λεωφορείο πάλι κοντά στο Χελώνα.
Μέ κυτάζει σαν να μ' έλεεινολογού.

σε και με ρωτάει:

— Τι έγινε με τις χελώνες;

— Άκόμα τίποτα.

— Τράβα τα, λοιπόν, αφού δεν μ'
άκουσες. Μόνο με τις χελώνες θα ή-
δης σωτηρία.

Είναι μια ιδέα... Στο κάτω της
γραφής, τι έγω να χάσω; Άλλοι
τις κάνουν σοφία. Έγώ άλλως θα
συνεδριάζω μαζί τους.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

— Η έφημερίδα που διαδίδουμε
έχει διευθυντή το μεγαλύτερο ψεύ-
τη του κόσμου...

— Μπα!... Άδύνατον! άπαντάει
ό άλλος.

— Ξέρω τί σου λέω. Τις προά-
λες πήγα στο γραφείο του και τον
είδα να χτυπά στο χάρτι στο μέ-
ρος όπου βρίσκονται οι Ίνδίες, μια
μυρία... Έ, λοιπόν, την άλλη μέρα
άρχισε να δημοσιεύη μια σειρά άρ-
θρων με τον τίτλο: «Περιπέτειες κυ-
νηγού τίγρεων στις Ίνδίες»!...

★

Ένας αξιωματικός, θέλοντας
προαγωγή, έπισκέπτεται το στρατι-
γό του κι' άρχίζει να του άπαριθμεί
τις ύπηρεσίες, που προσέφερε στο
στράτο.

— Έχεις τραύματα να μου δεί-
ξης; τον διακόπτει ο στρατηγός. Αύ-
τά θα είναι οι καλύτεροι τίτλοι
για την προαγωγή σου...

— Μά πως μπορούσα να πληγω-
θώ, στρατηγέ μου, αφού όταν γι-
νοντούσαν οι μάχες ήμουν πάντα...
κοντά σας!...

★

Ένας διάσημος διαρρηκτής ψυ-
χορραγεί. Καλεί τον πνευματικό να
τον εξομολογήση.

— Μετανόησε, τέκνον μου, το
λέει ο παπάς, γιατί άλλωώς ή θύρα
του Παραδείσου θα μείνη κλειστή
για σένα!

— Όσο γι' αυτό, είναι δικός μου
λογαριασμός, άπαντά ο διαρρηκτής.
Δεν υπάρχει κλειδαριά που να μην
ήν άνοιγμα!...

Η Ευρωπαϊκή ΑΝΔΡΙΚΗ μόδα

Κοντά σακάκια και πανταλόνια χωρίς ρεβέρ

ΠΙΝ από λίγο καιρό, συνήλθαν στη Στοκχόλμη οι
μεγαλύτεροι ράφτες έντεκα χωρών (Γερμανίας. Αύ-
στρίας, Βελγίου, Δανίας, Φιλανδίας, Γαλ-
λίας, Ίταλίας, Νορβηγίας, Ολλανδίας,
Έλβετίας και Σουηδίας), για να μπορέσουν να
καθορίσουν τις γενικές γραμμές της ευρωπαϊ-
κής άνδρικής μόδας.

Κάθε μία απ' αυτές τις χώρες έχει το δικό
της στυλ, που προσαρμόζεται στην ιδιαίτερη
ατμόσφαιρά της. Άλλ' όλα αυτά τα στυλ έχουν
έναν κοινό χαρακτήρα: τον συνδυασμό της κοι-
νωφύτητας με την άνεση. Κι' αυτό διευκολύνει τη
δημιουργία ενός κοινού ευρωπαϊκού τύπου.

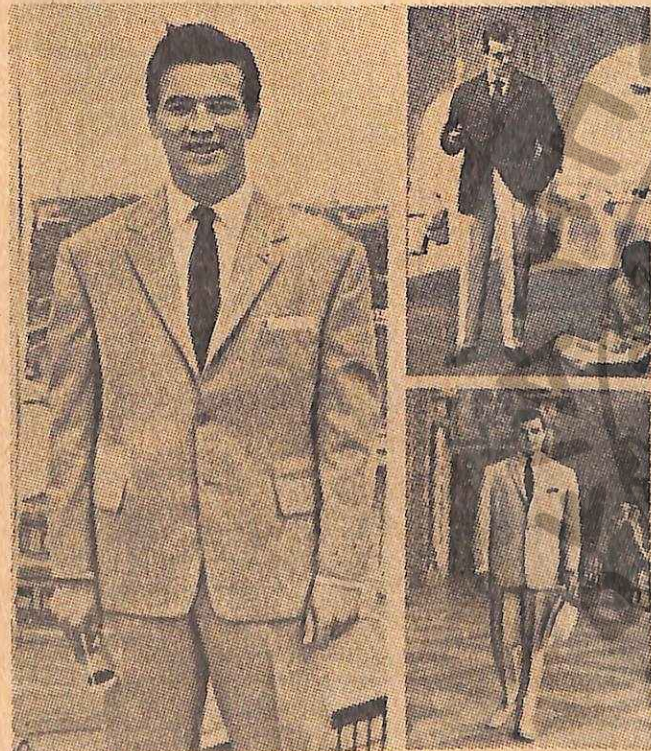
Οι Ευρωπαίοι ράφτες θέλουν να ξεφύγουν
από την επίδραση της αγγλικής μόδας, που την
χαρακτηρίζει ή άκαμψία. Η αγγλική μόδα φαί-
νεται σαν να προορίζεται για ανθρώπους που
στέκονται ακίνητοι σαν αγάλματα. Ο χαρα-
κτήρας της είναι στατικός. Δεν ταιριάζει σε
ανθρώπους που κινούνται και ζουν.

Οι Ευρωπαίοι ράφτες θέλουν ακόμη να κλεί-
σουν το δρόμο στην αμερικανική διεύθυνση που
τη θεωρούν σαν άπειλη έναντιον της ευρωπαϊ-
κής καλαισθησίας. Τα αμερικανικά κοστούμια,
παρατηρούν, είναι «άνωνυμα». Δεν έχουν χαρα-
κτήρα. Δημιουργούν ρουπότ. Η κομωτής,
ακόμη και στην πιο στοιχειώδη έκφρασή της,
είναι άγνωστη σ' αυτά. Οι Άμερικανοί, ακόμη
κι' οι πιο καλοντυμένοι, φαίνονται σαν ξένοι
μέσα στα ρούχα τους. Ένώ στον Ευρωπαίο ή
καλαισθησία είναι έμφυτη. Δεν μπορεί να κάνει
χωρίς αυτήν.

Άλλ' άς δούμε τα κυριότερα χαρακτηριστικά
της άνδρικής μόδας στις διάφορες χώρες.

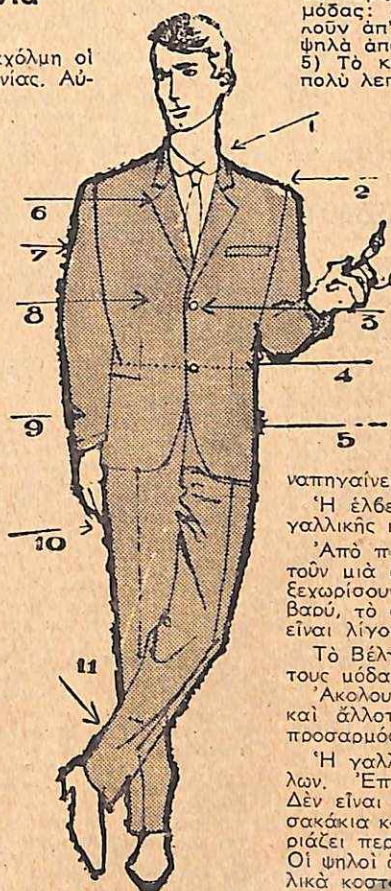
Η γερμανική είναι σύστηρη, αλλά και ταυ-
τόχρονα άνετη. Θάλεγε κανείς πως προορίζεται
για ανθρώπους που πρόκειται να παχύνουν. Γι'
αυτό προνοεί να κάνει πιο άπλόχωρο το κάτω
μέρος του σακακιού. Φαρδύ στο επάνω μέρος
είναι επίσης και το πανταλόνι. Ένα άλλο της
χαρακτηριστικό είναι οι φαρδείς ώμοι, πράγμα
που ανταποκρίνεται σε μια ανάγκη, γιατί όλοι
σχεδόν οι Γερμανοί είναι εύρυστερνοι.

Η αυστριακή μόδα χαρακτηρίζεται από κάτι το ανάλαφρο και
το άθλητικό. Οι Αυστριακοί ράφτες φτιάχνουν θαυμάσια κοστούμια
για όλες τις ανάγκες της ημέρας. Άλλά τα «άμυγιέ» τους είναι
βαρυσά και επιβλητικά.

Άριστερα ή γαλλική και δεξιά ή Ιταλική μόδα.

Τα κυριότερα χαρακτηριστικά της ευρωπαϊκής άνδρικής
μόδας: 1) Όμοι φυσικοί και ίσοι. 2) Τα μανίκια κολ-
λουν απ' ευθείας στον ώμο. 3) Τα κουμπιά λιγάκι πιο
ψηλά από ό,τι συνήθως. 4) Έλαφρη μέση μόνο εμπρός.
5) Το κάτω μέρος του σακακιού εφαρμοστό. 6) Πέτα
πολύ λεπτό. 7) Το μανίκι πλατύ επάνω και στενό κάτω.
8) Το επάνω μέρος του σακακιού άπλόχωρο.
9) Σακάκι κοντό. 10) Πανταλόνι στενό σ' ό-
λο το μήκος του. 11) Το πανταλόνι χωρίς γυ-
ρίσμα. Φάρδος: 21-23 εκατοστά.

Η σκανδιναβική μόδα προορίζεται κυρίως
για ψηλόλιγνα σώματα. Είναι αυστηρή, άλλ'
ελάχιστα κομψή. Οι Σκανδιναβοί ράφτες προσέ-
χουν πολύ τις λεπτομέρειες, αλλά παραμελούν
το σύνολο.

Η Ιταλική μόδα χαρακτηρίζεται από μια λα-
ριτωμένη ελαφρότητα. Οι Ίταλοι ράφτες είναι
άνυπέρβλητοι στα έλαφρά κοστούμια (μεταξω-
τά, από συνθετικές ίνες κτλ.). Άλλά δεν ύπερ-
τούν και στα «άμυγιέ». Τα κοστούμια τους
φαίνονται φτιαγμένα για ανθρώπους που κι-
νούνται κι' όχι για αγάλματα. Ένα Ιταλικό σα-
κάκι, έπειτα κι' από την πιο ζωηρή κίνηση, εξα-
πατηγάνει μόνο του στη θέση του.

Η έλβετική μόδα είναι ένα μίγμα της γερμανικής, της
γαλλικής και της Ιταλικής.

Από πολλά χρόνια τώρα, οι Έλβετοί ράφτες εξυπνε-
τούν μια διεθνή πελατεία, αλλά δεν κατάφεραν ακόμη να
εξωχρίσουν το αυστηρό από το έλαφρό το κομψό από το
βαρύ, το άνετο από το άκαλαισθητό. Τα κοστούμια τους
είναι λίγο από όλα.

Το Βέλγιο, ή Ολλανδία και ή Φιλανδία δεν έχουν δική
τους μόδα.

Άκολουθούν άλλοτε την αγγλική, άλλοτε τη γερμανική
και άλλοτε τη γαλλική μόδα, που προσπαθούν να τις
προσαρμόσουν στις ανάγκες τους.

Η γαλλική μόδα, τέλος, φαίνεται σαν σύνθεσι των άλ-
λων. Έπιζητεί την άνεση και ταυτόχρονα την κομωότητα.
Δεν είναι καμωμένη γι' ανθρώπους με κοιλιά. Θέλει τα
σακάκια κοντά, για να φαίνονται μακρύτερα τα πόδια. Ται-
ριάζει περισσότερο στους ανθρώπους με μέτριο ανάστημα.
Οι ψηλοί όπως και οι πολύ κοντοί κάνουνται μέσα στα γαλ-
λικά κοστούμια.

Έπειτα απ' αυτή τη σύντομη επίθεώρηση, άς δούμε τώ-
ρα και τα κυριότερα χαρακτηριστικά της ευρωπαϊκής άνδρικής
μόδας:

- 1) Όμοι ίσοι και φυσικοί.
- 2) Τα πέτα του σακακιού στενά.
- 3) Μέτριο άνοιγμα στο στήθος. Τα κουμπιά λιγάκι ψηλότερα
από ό,τι συνήθως.
- 4) Έλαφρή μέση στο μπροστινό μέρος. Στην πλάτη το σακάκι
δεν πρέπει να φτάνει μέση.
- 5) Το σακάκι έλαφρύ να παραμένει κοντό. Οι Γερμανοί
και οι Ίταλοι όμως, το θέλουν μακρύτερο κατά ένα έως δύο
πόντους.
- 6) Τσέπες ίσιες. Οι λοξές που όφειλόνταν στη σκανδιναβική
επίδραση δεν είναι πια της μόδας.
- 7) Δύο κουμπιά, που πρέπει να κουμπώνουν και τα δύο. Στην
περίπτωση που το σακάκι έχει τρία κουμπιά, πρέπει να κουμπώ-
νουν τα δύο πρώτα.
- 8) Το πανταλόνι γίνεται στενό σ' όλο το μήκος του, από πάνω
ως κάτω.
- 9) Το πανταλόνι χωρίς ρεβέρ. Φάρδος στο κάτω μέρος: 21-23
εκατοστά.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ «ΜΙΝΕΡΒΑΣ»

Το 1851, οι λιμενικές άρχες της νήσου Βερμούδων χαρακτηρί-
σαν το ιστιόφορο «Μινέρβα» ως «άπολεσθέν». Πριν από τρία χρό-
νια, το πλοίο αυτό είχε φύγει για ένα μακρινό ταξίδι κι' από
τότε είχαν χαθεί τα ίχνη του. Ξαφνικά, ένα πρωί, οι κάτοικοι του
νήσιου το είδαν έξω από τις άκτές του. γυρμένο στο ένα
πλευρό.

Δέ διέκριναν ώστόσο καμιά κίνηση πάνω σ' αυτό. Το πλοίο άσανε
λοιπόν, με μια βάρκα και το βόρκαν τελείως έσρημο. Το ημερολό-
γιο του πλοίου ήταν άδικοτο, στην καμπίνα του πλοιάρχου. Η τε-
λευταία έγγραφη σ' αυτό είχε γίνει προά 14 έτών, κάπου στον
Ίνδικό Ωκεανό.

Κανείς δεν έξερε τί άκολούθησε. Πιθανώτατα το πλοίο συνήν-
τησε μια τρομερή θύελλα και χάθηκε όλο το πλήρωμά του. Το
ανεξήγητο όμως μυστήριο είναι πως μπόρεσε, έντελως άκυρό, να
διασχίση τόσους ώκεανούς και να ξαναγυρίσει στο λιμάνι απ'
όπου είχε ξεκινήσει! Αυτό δεν εξηγήθηκε και—κατά πάσαν πιθανό-
τητα—δεν πρόκειται να εξηγηθί ποτέ.

95

ΕΝΑ ΦΙΔΙ στην κρεβατοκάμαρα

Η τρομερή περιπέτεια μιάς
μητέρας

ΜΕ την καρδιά σφιγμένη απ' τον τρόμο, είδα την κόμπρα ν' ανασηκωθεί το κεφάλι της απ' το πατήρι με το γάλα και να με κυττάζει με τα μικρά της μάτια... Ύστερα κατέβηκε απ' το τραπέζι και γλύστρησε προς το μέρος μου...

Από μικρό παιδί, φοβόμουν υπερβολικά τα φίδια. Και τώρα ένα απ' τα πιο φαρμακερά βροχόχαρα στην κρεβατοκάμαρά μου, απειλώντας έμένα και την κόρη μου που κοιμόταν ήσυχα στην κούνια της!

Όταν είχα έρθει στη Νότιο 'Αφρική με τον άντρα μου, που διορίσθηκε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Νατάλ, πίστευα ότι το Ντάρμπαν, όπου εγκαταστάθηκε, ήταν ο ωραιότερος τόπος του κόσμου. Μείναμε σε μια μεγάλη και μοντέρνα βίλλα, σ' ένα κατάφυτο προάστιο. Και το διπλανό μας αντρόφυνο, ο Κρίστιαν κι η Νέλλα βάν Ζέλντε, μας όρκιζόταν πως δεν είχαν ποτέ φίδι σ' αυτό το μέρος.

Ζήσαμε έξι μήνες ευτυχισμένοι. Ύστερα ο Έντουαρντ, ο άντρας μου, έφυγε με τ' αεροπλάνο για το Γιοχάνεσμπουργκ, όπου γινόταν ένα συνέδριο. Έκείνη ακριβώς τη νύχτα συνέβη το δράμα...

Η κορούλα μου, η Κάρολ, είχε αποκοιμηθεί στην κούνια της, δίπλα στο κρεβάτι μου. Πριν πάν να κοιμηθώ, η μαυρή υπηρέτριά μας μούφερε ένα πατήρι γεστό γάλα. Αρχίζα να ετοιμάζωμια για να πλαγιάσω κι' εγώ.

Σαφνικά, είδα να κουνιέται κάτι στο πάτωμα, κάτω απ' το τραπέζι. Ήταν ένα φίδι μακρύ ως 1½ μέτρο και χοντρό σαν το μπράτσο μου!

Για μια στιγμή, παρέλυσά απ' τον τρόμο! Κυττάζα σαν υπνωτισμένη το έρπετο, που ανέθηκε στο τραπέζι κι' αρχισε να πίνει το γάλα μου.

Εορρίζα τα δόντια μου, προσηθάυντας να κάνω να δουλέψω το μυαλό μου. Παρακάλεσα το Θεό να μη ζυγνήσει η Κάρολ, και πήγα να σταθώ ανάμεσα στην κούνια της και το φίδι. 'Απο κεί, απλώσα το χέρι μου ως το κομποδινό, σήκωσα το ακουστικό του τηλεφώνου και πήρα τον αριθμό των βάν Ζέλντε.

Περιμένα μερικά λεπτά, που μου φάνηκαν αιώνες... Τέλος, άκουσα τη νευρική φωνή του Κρίστιαν.

— Είμαι η Λέονι, του ψιθύρισα. Ένα φίδι βρίσκεται στην κρεβατοκάμαρά μου.

— Θεέ μου!... φώναξε ο γείτονας μας. Μή πανικοβληθείτε! Έρχομαι αμέσως. Πού ακριβώς βρίσκεται;

— Στο τραπέζι, δίπλα στην πόρτα... Πίνει το γάλα μου... Έγώ στέκομαι στην άλλη άκρη της κρεβατοκάμαρας, μπροστά στην κούνια της Κάρολ... Σας παρακαλώ, έλτεte γρήγορα! Ή εξίστοτα είναι κλειδωτή...

— Μην κουνιθώτε! μου σύστησε ο Κρίστιαν, κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

Για μια στιγμή μονάχα έπαψα να κυττάζω το φίδι, για ν' αβίσω στη θύρα του τ' ακουστικό. Με τον έλαφρο κρότο που έκανε το κλείσιμο του τηλεφώνου, άκουσα ένα σφύριγμα... Κι' είδα το φίδι να έρχεται καταπάνω μου!

Τα δαχτυλά μου συνάντησαν ένα δυνατό ηλεκτρικό φανάρι που είχαμε τάντα πάνω στο κομποδινό. Δίχως να πολυσκεφθώ, το άρπαξα, τ' άναψα κι' έρριξα το φως του μέσα στα μάτια της κόμπρας.

Το φίδι βρισκόταν τώρα μόλις 2 μέτρα μακριά μου. Σταμάτησε απότομα κι' ανασήκωσε πάνω στην κουλουριασμένη ουρά του... Κουνούσε άργα το σώμα του δεξιά κι' αριστερά και μπαϊνόβγαζε τη δικαίωτη γλώσσα του.

Ο Θεός μόνο ξέρει πού υπάρεσα ν' ανθώξω... Κράτησα το φανάρι γυρισμένο προς τα μάτια του φιδιού... Πόση ώρα πέρασε έτσι; Δεν ξέρω...

Τέλος, άκουσα ένα έλαφρο κρότο στην εξώπορτα. Ύστερα άρχισε ν' ανυψοίγει σιγά-σιγά η πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

Είδα να προβάλλει το κεφάλι του Κρίστιαν και το δεξί του χέρι, που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι... Το κεφάλι του φιδιού φάνηκε να πηδάει ως το ταβάνι...

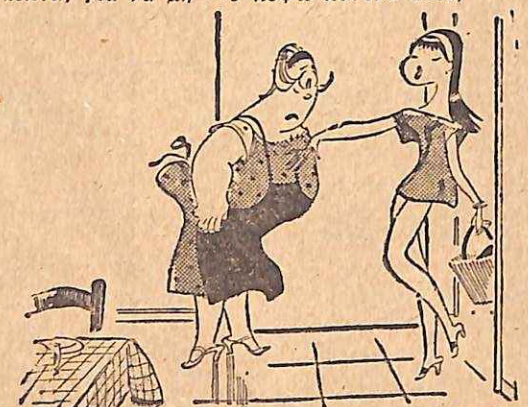
— Έχασα τις αισθήσεις μου... Όταν συνήλθα με περιπόλιταν η Νέλλα κι' ο άντρας της με κυττάζε χαμογελαστός.

Η μικρή μου Κάρολ εξακολουθούσε να κοιμάται στην κούνια της, ήσυχη κι' ανύπνητη...

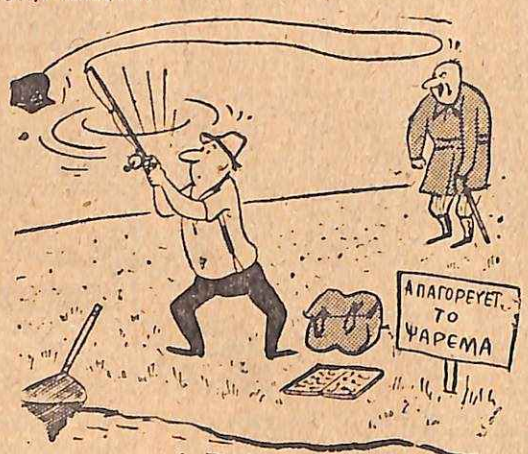
ΛΕΟΝΙ ΧΑΜΕΡ

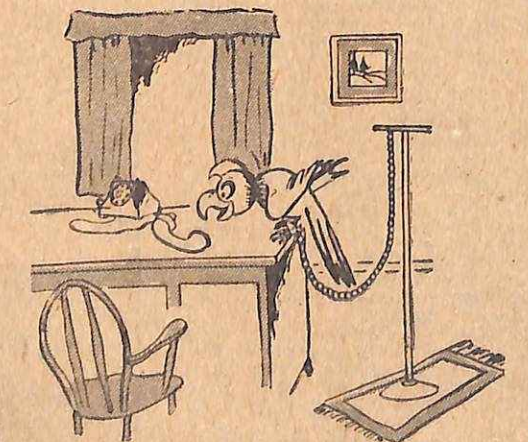
— Μαϊράκι, δέ μας αφήνεις μόνους δέκα λεπτά, για να νά μη νά κόψω κανένα αυτί;

— Κύτταξε, μαμά, μια πέτρα που βρήκα στην πλαζ'!...

Χωρίς λόγια.

— Έσείς, κυρία Αφροδίτη... Μπορώ να μιλήσω στον παπαγάλο σας;

Οι «ΰπνοκλέφτες» ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥΣ

Ο ύπνος είναι φάρμακο για τις
νευροπάθειες

ΕΝΑ φρούτο της εποχής μας είναι κι' οι «ΰπνοκλέφτες». Μ' αυτή την ονομασία ένοούμε εκείνους που κλέβουν ώρες απ' τον ύπνο τους, για να τις αφιερώσουν συνήθως σε πρόσθετη δουλειά. Μ' αυτό τον τρόπο κερδίζουν μερικά χρήματα παραπάνω, χάνουν όμως κάτι πολύτιμο: την υγεία τους.

Το ίδιο ίσχυει, για όσους θυσιάζουν ώρες απ' το βροδυό ύπνο τους σε γλέντια, σε χαρτοπαίξια ή στο διάβασμα στο κρεβάτι ως άργα. Αυτοί μάλιστα δεν έχουν καν το δικαίολογητικό της οικονομικής ανάγκης.

Πάντως, κάθε «ΰπνοκλέφτης» πληρώνει ακριβά αυτή την κλειψία. Υπονομεύει συνεχώς την υγεία του. Οι συνέπειες μπορεί νάκαι περισσότερο ή λιγώτερο σοβαρές, ανάλογες του καιρού που κράτησε η «ΰπνοκλεψία». Κάποτε μάλιστα, είναι ανεπανόρθωτες.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα των τελευταίων ιατρικών έρευνών, τα συμπτώματα που παρουσιάζονται είναι συνήθως τα εξής:

Τα διάφορα αντικείμενα μίας φαίνονται να βρίσκονται σ' απόσταση μεγαλύτερη, διπλάσια σχεδόν απ' την πραγματική. Καταλαβαίνετε δε πόση σημασία μπορεί νάχει ένα τέτοιο λάθος για όποιον οδηγεί αυτοκίνητο, ή ακόμα και για τον πεζό που κυκλοφορεί στους κεντρικούς δρόμους.

Ένας έθελοντής, από κείνους που χρησιμοποιούν σαν «πειραματόζωα» για τα σχετικά ιατρικά πειράματα, έβρινε τελείως άγρυπνος επί 72 ώρες συνεχώς. Στο τέλος λοιπόν της δεύτερης ημέρας, ένοιωσε το κεφάλι του πολύ έλαφρό και ζαλισμένο, σαν άδειανό.

Την τρίτη μέρα, είχε την έντυψη πως οι φωνές εκείνων που του μιλούσαν έρχονταν από πολύ μακριά. Τα χρώματα του μωσαϊκού του δαπέδου του φαίνονταν αλλοιώτικα απ' τα πραγματικά. Όταν βγήκε έξω, στο δρόμο, νομίζε πως τα δέντρα του ακολουθούσαν, καθώς περπατούσε. Ξεπάλεσε σε δυνατά γέλια, χωρίς κανένα λόγο.

Αυτά κυρίως είναι τα συμπτώματα μίας αύπνίας που κρατάει πολλές ώρες συνέχεια. Φυσικά, αν χάνουμε λιγώτερο ύπνο, τα αποτελέσματα δεν παρουσιάζονται τόσο έντονα, άλλ' υπάρχουν και πάλι.

Πόσες είναι όμως οι κανονικές ώρες που πρέπει να κοιμόμαστε; Δεν μπορεί κανείς να τις καθορίσει γενικά, γιατί εξαρτώνται απ' τον οργανισμό μας, απ' το πόσο μάς κόουρασε η δουλειά της ημέρας, κλπ.

Η έπιστήμη μεταχειρίζεται τον ύπνο σαν φάρμακο, για διάφορες νευρικές παθήσεις. Τέτοια ήταν κι' η περίπτωση του Ιμάιη της 'Υμένης, που πήγε τελευταίως στην 'Ιταλία, μαζί με το χαρέμι του και την ακολουθία του, για να ζητήσει απ' τους γιατρούς να θεραπεύσουνε μια χρόνια νευροπάθειά του.

Δεκαπέντε διακεκριμένοι νευρολόγοι συμφώνησαν στο ότι η κατάλληλη μέθοδος για τη θεραπεία του ήταν ο «βαθύς ύπνος» ή «παρατεταμένη νάρκωσις». Θά τον διατηρούσαν δηλαδή με τεχνητά μέσα κοιμισμένον επί 3 εβδομάδες συνεχώς, με μικρά διαλείμματα.

Αλλ' ο Ιμάιη αρνήθηκε κατηγορηματικά να υποβληθώ σ' αυτή την ύπνοθεραπεία, γιατί φοδόνανε μήπως... συνωμοτήσουν οι έχθροι του και τον έκθροισουν στο διάστημα του ύπνου του!

Είπαμε π'ό πάνω ότι ο ύπνος είναι απαραίτητος για την έκκούραση του οργανισμού μας. Ωστόσο είναι κι' αυτός κουραστικός κατά κάποιον τρόπο. Γιατί, όπως απέδειξε ένα πείραμα, σε κάθε άναπνοή του ο κοιμισμένος άνασπώνκει με το στήθος του ένα βάρος 2 κιλών κατά μέσον όρο — τα σκεπάσματα του δηλαδή! Αν λοιπόν υπολογίσουμε ότι άναπνέει περί τις 1.200 φορές στην ώρα, βλέπουμε ότι κι' ο ύπνος είναι κι' αυτός... δουλειά!

Καφεενεία ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1875

Κυκλοφορούσαν τότε 53 έφημερίδες και 8 περιοδικά!..

Ο ΑΙΝΕΤΑΙ σαν άπίστευτο, ότι στην 'Αθήνα του 1875, που άριθμούσε λίγο περισσότερους από 50 χιλιάδες κατοίκους, τυπώνονταν και κυκλοφορούσαν 53 έφημερίδες και 8 περιοδικά!... Και όμως, ο πρώτος 'Οδηγός της 'Ελλάδας, που δημοσιεύθηκε το χρόνο εκείνο από το Μιλτιάδη Μπουκά, μάς δίνει τόν καταπληκτικό αυτό άριθμό, με κατάλογο όλων των εκδιδόμενων έφημερίδων, καθώς και πληροφορίες για κάθε μία από αυτές.

Από τις 52 έφημερίδες, που άναφέρει ο 'Οδηγός και οι οποίες χαρακτηρίζονται ως «πολιτικά και τών ειδήσεων», οι 4 ήταν ήμερησιες: ο «Νεολόγος», η «Έφημερίς», η «Στοά» και το «Φώς». Η τελευταία μάλιστα άναφέρεται ως «κομμοπολιτική».

Από τις άλλες έφημερίδες, πέντε φορές την εβδομάδα κυκλοφορούσαν: η «Αλήθεια», η «Αυγή», ο «Έθνοφύλαξ» και η «Παλιγγενεσία», τέσσερες φορές ο «Πρωϊνός Κήρυξ» και τρεις φορές ο «Έσπερος», το «Μέλλον» και ο «Ταχυδρόμος τών 'Αθηνών».

Από τις υπόλοιπες οι 17 κυκλοφορούσαν δύο φορές την εβδομάδα: «Αθηναίς», «Αιών», «Βελτίωσις», «Δαυλός», «Έθνικόν Πνεύμα», «Εκλεκτική», «Ελληνικός Λαός», «Έφημερίς τών Οικοκυραίων», «Έφημερίς τών συζητήσεων», «Θεμία», «Καιροί», «Κεραυνός», «Κρήνη», «Λαός», «Μερίμνα», «Πύξ», «Πολίτης». Και οι άλλες έβδομαδιαίες, μεταξύ τών οποίων και ο «Χαλός Διάβολος», «έφημερίς του λαού, εκδιδόμενη άπας της εβδομάδος». Ύπρχαν και δύο έφημερίδες: ο «Δικαστικός Κλητήρ» και η «Φωνή της 'Ελευθερίας», που «εξεδίδοντο άόριστως».

Στις 52 έφημερίδες, που σημειώνει ο 'Οδηγός, θα πρέπει να προσθέσουμε και την πεντηκοστή τρίτη, που εξεδόθη τόν ίδιο χρόνο και ήταν και η σοβαρότερη απ' όλες: Την «Όρα» του Χαριλάου Τρικοπού. Το πρώτο φύλλο εκκυκλοφόρησε την 10 Νοεμβρίου 1875.

Εκτός από τις 53 έφημερίδες ύπρχαν και 8 περιοδικά, που άλλα κυκλοφορούσαν «άπας του μηνός» και άλλα κατά δεκαπενθήμερο. Από τα περιοδικά, τα 6 είναι φιλολογικά («Βύρων», «Μουσείον», «Μελίσσα», «Επιθεώρησις», «Παρθενών», «Σωκράτης»), το ένα επιστημονικό για τη γεωργία, που το έδωσε ο Θεόδωρος 'Ορφανίδης με τόν τίτλο «Γεωπονικά». Ο 'Ορφανίδης ήταν διαπρεπής, βοτανολόγος, ποιητής και καθηγητής του Πανεπιστημίου. Το όδσο από τα περιοδικά, η «Πηνελόπη», ήσυχολέτο με ζητήματα ενδιαφέροντα τις κυρίες.

Η πλούσια αυτή παραγωγή έφημερίδων στη μικρή ελληνική πρωτεύουσα του 1875, δεν ήταν φαινόμενο μοναδικό για την περίοδο εκείνη. Οι 'Ελληνες, μετά την έξωσι του 'Οθωνος και τών εγκατάστασι της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, έπί της δεύτερας δυναστείας, το έρριξαν στή... δημοσιογραφία. Ο Τύπος ήταν πλέον όχι μόνο έλευθερος, αλλά και άσύδωτος. Αν στην εποχή του 'Οθωνος ίσχυε αυτό που έλεγε ο Σούτσος: «Είν' έλευθερος ο Τύπος, φάνει μόνο να μη γράφη», τώρα μπορούσε ο καθένας να δημοσιεύει ό,τι θέλει. Πράγμα, που παρακινούσε τους Ρωμιοίς να διατυπώνουν στόν έντυπο χάρη τις γνώμες τους κα να δίνουν τις συμβουλές τους. Κάποτε, μάλιστα, όχι και άυστεροβούλας. Το εύφωλόγημα του Μπίλλερ: «Η ύπουργημα μου δίνεις, η έφημερίδα βγάζω», είχε δημιουργήσει σχολή.

Ο μαρκήσιος ντέ Σαιντ-Ιλαίρ, στη μελέτη του για τόν ελληνικό Τύπο, άναφέρει, ότι «η 'Ελλάς είχε στείλει το 1867 στην παγκόσμιο έκθεσι τών Παρισίων, «έν είδει διανοητικού τροπαίου» από ένα αντίτυπο τών τότε εκδιδόμενων έφημερίδων, που έφθαναν περίπου τις εκατό!...». Μόνο, που οι έφημερίδες τότε ήταν μικρού σχήματος και τετρασέλιδες, ώστε να είναι εύκολο να γραφούν ολόκληρες από έναν ή δύο συντάκτες και να τυπωθούν χωρίς πολλά έξοδα. Το πολυάριθμο των έφημερίδων και το μεγάλο σχήμα καθιερώθηκε από τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Οι περισσότερες από τις έφημερίδες του περασμένου αιώνα ήσαν... έφημερες. Κυκλοφορούσαν για λίγο καιρό και κατοπιν ο έκδοτης τών έμενε, με τη «δόξα του δημοσιογράφου», με τα έξοδα που είχε κάνει και συνήθως με τις συνδρομές που είχε προεισπράξει. Γιατί ήταν καθιερωμένο στις παλαιότερες έφημερίδες να έγγραφούν πρώτα μερικούς συνδρομητές και κατοπιν να κυκλοφορούν. Και είναι άξιοπρόσεκτο, ότι καμμία από τις 53 αθηναϊκές έφημερίδες του 1875 δεν επέζησε ως σήμερα.

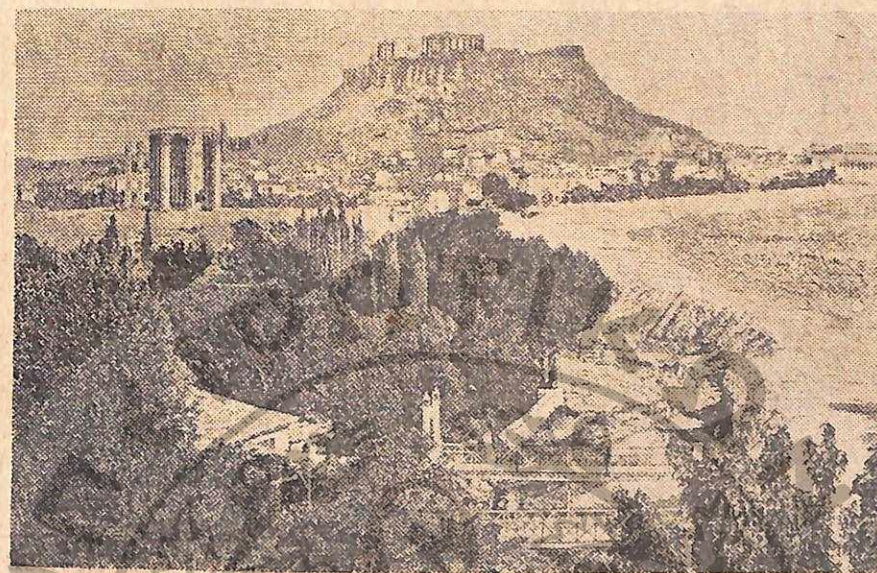
Για να διαβάζονταν όμως όλες αυτές οι έφημερίδες, που κυκλοφορούσαν στην 'Αθήνα του 1875, χρειαζόνταν και τα ανάλογα καφεενεία, δεδομένου, ότι οι Ρωμιοί προτιμούσαν τότε να διαβάσουν ό,τι έβλεπαν στην έφημερίδα στο καφεενείο, ή να πληροφορούνται τις ειδήσεις της από... τρίτους. Δύσκολα πλήρωναν την πενήτα ή τη δεκάρα, για να πάρουν έφημερίδα, άφου με τα ίδια λεπτά μπορούσαν ν' απολαύσουν τόν καφέ τους και να καταβροχθίσουν τόν ήμερησιο Τύπο έσπλωμένο! στις καρδιές κάποιου καφεενείου. Και από άπόψεως καφεενείων η 'Αθήνα του 1875 δε φαίνεται να είχε έλλειψη.

Εκτός από τα μικρότερα συνοικιακά, άναφέρει 40 «πρώτης τάξεως» στούς κεντρικούς δρόμους. Από αυτά τα παλαιότερα, στή έπιστημότερο εξακλούδαζε να είναι της «Όρας» 'Ελλάδος, στή γωνία 'Ερμού και Αιόλου. Επίζουσε ακόμα και το «Καφεενείο τών Αγωνιστών» στην πλατεία του Αγίου Παντελεήμονος

(Δημοπρατηρίου), όπου άλλοτε μαζεύονταν οι 'Αγωνιστές του 21. Άλλα αξιόλογα καφεενεία της 'Αθήνας του 1875, ήταν τών «Ευφρονούντων» στά Χαυτεία, της «Δανιμαρκίας» στή λεωφόρο Πανεπιστημίου, της «Ελληνοφροσύνης» στην όδο Κολοκοτρώνη, ο «Παρθενών» γωνία 'Ερμού και 'Αθηνάς, ο «Κολοκοτρώνης», στην όδο 'Αγίου Μάρκου, το «Βυζάντιο» στή γωνία Αιόλου και Πανεπιστημίου, Σημειώτεον, ότι κέντρα «καφενοβίων» την εποχή εκείνη ήταν τα Χαυτεία και η 'Ομόνοια, ή Πλατεία του Αγίου Παντελεήμονος με 5 καφεενεία και η Πλατεία του Συντάγματος, όπου ύπρχαν και τα δύο νεώτερα και καλύτερα σε εμφάνισι. Το ένα ήταν της «Ανατολής» και το άλλο ο «Κυκαθής». Τα καφεενεία του Ζαχαράτου και του 'Αντωνιάδη έμφανίστηκαν σε νεώτερους χρόνους.

Εκτός από τα 40 καφεενεία, η 'Αθήνα του 1875 παρουσίαζε και 11 ζαχαροπλαστεία, από τα όποια το κοσμικώτερο ήταν στή γωνία Σταδίου και Αιόλου του «Γ. Σόλωνος και Υιού», το γνωστό άπο τότε με το όνομα «Σολωνέιον». Λειτουργούσαν ακόμα 11 μπουγαρίες στή κέντρο της πόλεως και σε έξοχικά μέρη. Από αυτές οι περισσότερες πολυσύχναστες ήταν τού Μπερνούδακη κοντά στή Μητρόπολι, τού Κουτσούκου στην Πλατεία της 'Ομοιοίας, τού Βάδεκ στην όδο Πανεπιστημίου, τού Σείμαν στην όδο Σταδίου, τού Χρυσάφη στην όδο Βουλής. Στις μπουγαρίες «προσέφεροντα ζύθοι Γερμανίας και έντόπιου, κρούα φαγητά και ποτά ευρωπαϊκά». Και είναι άξιοπρόσεκτο, ότι στή μικρή 'Αθήνα τών 50 χιλιάδων κατοίκων, εργάζονταν εκτός από τις μπουγαρίες και 7 εργοστάσια παραγωγής μπύρας (τού Βάδεκ, τού Δαμιανού τού Μέλκερ, τού Σείμαν, τού Τσώνη, τού Φίξ και τού Φίσερ).

Κοντά στις μπουγαρίες, όπου μπορούσε κανείς να φάη πρόχειρα, λειτουργούσαν στην 'Αθήνα του 1875 και 14 κανονικά εστιατόρια, από τα όποια όμως κανένα δεν έχει διασωθώ ως σήμερα. Από τα

Μια άποψι της 'Αθήνας το 1875, όταν ο 'Ιλιός είχε νερό και ο κήπος του Ζαπφείου ήταν χωράφι...

υπάρχοντα τότε 25 καλύτερα ξενοδοχεία, διατηρείται ακόμα το «Ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας», που ήταν την εποχή εκείνη, όπως και σήμερα, το καλύτερο και μεγαλύτερο της 'Αθήνας. Για το ξενοδοχείο αυτό μάς πληροφορεί ο 'Οδηγός τού Μπουκά, ότι «είναι μεταξύ τών μεγαλύτερων ξενοδοχείων της Ευρώπης, διά τε την μαγειρικήν όρεσιν του (μεταξύ της πλατείας του Συντάγματος και τών 'Ανακτόρων), την μεγαλοπρέπειαν τού κτιρίου, τού ευρέος τών δωματίων, την εξάίστεον μαγειρικήν του, και την αρχιτεκτονικήν κανονικότητάς».

Αυτά άλλα καλά ξενοδοχεία, στην πλατεία του Συντάγματος, και εσφαλμένα με τη «Μεγάλη Βρετανία» ήταν τού «Ξενοδοχείου τών Ξένων» και τού «Βυζαντίου». Για το τελευταίο αυτό ο 'Οδηγός της 'Ελλάδας μάς πληροφορεί τα εξής... καταπληκτικά: «Το νεοσύστατον τούτο ξενοδοχείον εκσημήθη με όλως νέα και πολυτελή έπιπλα και κατά τρόπον ευρωπαϊκόν. Ταχύτης φιλοκαλία, τάξης, υπηρεσία τηλεγραφική, Λαοφιλία, 10 γλώσσαι. 'Εφημερίδες όλων τών εθνών, Συναχεται από τών μεγαλύτερων περιηγητών. Ποίγκηρες και Λόρδοι καταλύουσιν έν αυτό. Διερχόμεντες αυτό άποστέλλονται και παραάνα. Πρόχειμα πιάτα πέντε. Τιμαί συγκαταβάτικαι».

Δεν έβρω αν οι Λόρδοι και οι ποίγκηρες, που συχνάζαν στό «Βυζάντιο» έμεναν ευχαριστήμενοι από την άλλη περιποίησι τού ξενοδοχείου.

Πάντως, ηστικόι δε θα έφευγαν με τα «ένένα πιάτα» τού βραδυού φαγητού και τα «πέντε» τού μεσημεριανού!

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Το κινηματογραφικό φεστιβάλ της Βενετίας, που έχει φέτος για πρόεδρο το Γάλλο σκηνοθέτη Ρενέ Κλαίρ, άρχισε με την προβολή του αγγλικού φιλμ «Το παιδί και η γέφυρα» του σκηνοθέτη Κέβιν Μάκ Κλόου.

Το έργο αυτό είναι ένα από τα 14 που θα διεκδικήσουν τον «Χρυσό Λέοντα» του «Αγίου Μάρκου» στη φετινή «Μόστρα». Πρωταγωνιστής του είναι ένα παιδάκι 10 χρόνων, ο Γιάβ Μάκκλιν, ο οποίος μεράσε εκατοντάδες αυτόγραφα, σε νεαρούς ιδίως θαυμαστές του και κούταζε τα πάντα γύρω του με τα γαλάνα του μάτια γεμάτα κατάπληξη. «Εκείνο όμως, που τον ενθουσίασε περισσότερο ήταν μια έκθεση από μικρογραφίες πλοίων.

«Η Ντόνα Ρήντ»

Βασίλισσα της πρώτης θραυδίας ήταν η Τζίνα Λολουμπρίτζινα, η οποία εγκατέλειψε προσωρινά την Αυστρία, όπου περνούσε τις διακοπές της, για να παρενρεθί μαζί με το σύζυγό της στην επίσημη πρεμιέρα.

Στο Λίντο θεωρείται επίσης και η νεαρή «Αμερικανίδα πολυκεταμυρισμός» Μπόμπι Σίγκριστ, 23 χρονών, η οποία μαυρίζει στον ήλιο περμένοντας να παντρευτεί το σκηνοθέτη Μάκ Κλόου. «Η πλουσία κληρονομιά συνοδεύεται και από τους γονείς της, οι οποίοι νοίκιασαν στη Βενετία ένα ανάκτορο με 28 δωμάτια, για να υποδεχθούν, όπως δήλωσαν, να δεχθούν όλους τους φίλους τους. Φυσικά η οικογένεια αποφεύγει να μιλήσει για τις προοπτικές της Μπόμπι με την αμερικανική δικαιοσύνη, η οποία θέλει να πάρει από τα χέρια της το παιδί, που απέκτησε κατά τον πρώτο της γάμο. «Η Μπόμπι όμως αρνήθηκε να το παραδώσει κι' έφυγε μαζί του για την Αγγλία, για να συναντήσει εκεί τον άγαπητό της Μάκ Κλόου.

Στη Νίκαια, μια ομάδα «Ιταλών φοιτητών» είχε πάρει την απόφαση να εκδηλώσει διαδίκτο θαυμασμό της στην Μπριζίτ Μπαρντ, το παραδινόντας της συγγράμματι «Ενα δωράκι. Δυστυχώς όμως δεν τη θρήκαν στο στούντιο, όπου τους είπαν πως η στάρ ήταν άρρωστη. «Έτρεξαν τότε στη Βίλλα της «Τούρ Μαργκό», αλλά η καμαριέρα, που τους άνοιξε, τους πληροφόρησε πως η Β. Μ. ήταν πολύ αδύνατη και δε μπορούσε, δυστυχώς, να τους δεχθεί. Οι νεαροί θαυμαστές της στάρ, παρέδωσαν το δώρο τους και άνοιξαν κάτω από τα παράθυρα της στάρ μια όμορφη κραντάδα. που δε μπορούσε παρά να σπάσει στ' αυτιά του εβδόμου τους.

Η άρρώστια αυτή της Β. Μ. δεν είναι... διπλωματική. Η στάρ έχει πράγματι προσβληθεί από κολοβακίλλο, που κινδυνεύει να την κρατήσει γι' αρκετό καιρό μακριά από τα στούντιο, στα οποία γυρίζει το φιλμ «Θέλετε να χορεύετε μαζί μου».

★ Και μια άλλη στάρ θύεται:

Σύντομες ειδησούλες

τις ημέρες αυτές στο κρεβάτι, στη Νίκαια. «Η Πασκάλ Πετί, η οποία είναι έκτος από στάρ και μια εξαιρετική μαγείρισσα. Αγόρασε μια μέρα χορτά — τα οποία λατρεύει — και τα έβρασε μέσα σε ένα χάλκινο σκεύος που έγινε αφορμή να δηλητηριαστεί και να οδηγηθεί στο νοσοκομείο με φοβερούς πόνους. «Υστερα από μια πλύση στο στομάχι, η στάρ ξαναγύρισε στο σπίτι της. Θα παραμείνει όμως μερικές μέρες στο κρεβάτι για ανάρρωση, αναγκάζοντας έτσι το σκηνοθέτη «Εντουάντο Μολινάρο να διακόψει το γύρισμα του φιλμ «Ενα κορίτσι για το καλοκαίρι».

★ Υστερα από μια σύντομη συμφιλίωση το ζευγός Βικ Ντάμον και «Αννα-Μαρία Πιερράντζελι, αποφάσισε και πάλι να χωρίσει. Αυτή τη φορά ο μικρός γιός τους Πέρρυ, (4 χρόνων) θα μείνει στην Αμερική, μαζί με τον πατέρα του.

★ Η Πόλα Νέγκρι, η οποία δεν κρύβει ούτε ένα από τα 60 χρόνια της, έζησε στη Νίκαια, όπου σκοπεύει να περάσει τις διακοπές της, πριν φύγει για τη Δυτική Γερμανία, προκειμένου να γυρίσει εκεί το φιλμ «Τα μυστήρια του κόσμου».

«Δεν πρόκειται ν' αρχίσει μια νέα καριέρα, δήλωσε η στάρ. «Έχω τοποθετήσει πολύ καλά τα χρήματά, που κέρδισα και μπορώ έτσι επί 16 χρόνια ν' απορρίπτω τις διάφορες προτάσεις που μου έκαναν. Τον τελευταίο ρόλο όμως τον θρήκα πολύ ενδιαφέροντα και γι' αυτό αποφάσισα να τον αποδεχτώ. Θα υποδυθώ μια κατάσκοπο, η οποία κατορθώνει να ξεουδετερώσει μια μυστική ατομική συσκευή, που προορίζεται να καταστρέψει ολόκληρη τη Γη. Παθαίνω στο τέλος, κατορθώνω όμως να σώσω την ανθρωπότητα από ένα τρομερό κίνδυνο».

★ Ο Κούρτ Γιούργκενς γυρίζει στο Παρίσι, όπου τη διευθύνει το σκηνοθέτη Ρόμπερτ Σιόντνακ μια νέα έκδοση της «Κάτια». «Όπως συμβαίνει σε όλα σχεδόν τα φιλμ του, κατακτά κι' εδώ μια νέα, που θα μπορούσε να ήταν κόρη του. «Η Κάτια» το φιλμ ονομάζεται. Ρόμπερτ Σιόντνακ. «Όταν αναλογιστούμε και τις κινηματογραφικές κατακτήσεις του Γ. Κ. ο οποίος περπατάει φρέντ «Αστρίτ», είμαστε υποχρεωμένοι να παραδεχτούμε πως ο κινηματογράφος κολακεύει υπερβολικά τους... ηλικιωμένους άντρες.

★ Η Ρόμυ και ο Κούρτ στοιχίζουν, οι δύο τους, στους παραγωγούς της «Κάτια» 200 εκατομμύρια γαλλικά

φράγκα, για δύο μηνών εργασία.

★ Φεύγοντας από το Παρίσι για τη Γενεύη, ο Γιούλ Μπρύννερ έκανε την ακόλουθη αιγυπτιακή δήλωση: «Θ' αποκαλύψω στα τέλη Σεπτεμβρίου ένα επιβλητικό σχέδιό μου, το οποίο όφειλω προς το παρόν να κρατήσω μυστικό».

★ Ο Ούιλλιαμ Χόλντεν υπέγραψε ένα νέο 7ετές συμβόλαιο με την «Παραμάουντ», του οποίου η ισχύς αρχίζει από την 1η Ιανουαρίου 1960. Το πρώτο φιλμ της νέας καλλιτεχνικής του περιόδου θα είναι το «Προδοσία κατά παραγγελία», που θα γυρίσει ο Πέρλεργκ Σήτον, βάσει του ομώνυμου θιάλιου του Μ. «Ερίκσον».

★ Η Μυλν Ντεμονζό έφυγε από το Παρίσι για τη Ρώμη, κρύβοντας κάτω από ένα ροζ πουλόβερ το νέο χρώμα των μαλλιών της. Με τα μαλλιά αυτά θα πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Η μάχη του Μαραθώνος», που θα γυρίσει στην Ιταλική πρωτεύουσα. Το χειμώνα η Μυλν θα ξαναλλάξει χρώμα μαλλιών, για να πρωταγωνιστήσει στο «Πικ-Νικ», που θ' ανεβάσει ένα μεγάλο παρισινό θέατρο.

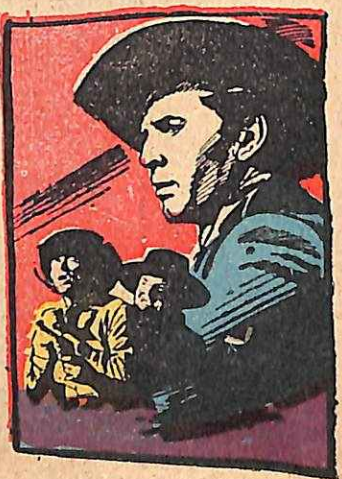
★ Σε συνέντευξη, που έδωσε στο Παρίσι, στον ανταποκριτή μιας εφημερίδας του Μιλάνου, η «Γινγκριντ Μπέργκμαν» κηρύσσει τον πόλεμο κατά του Ρομπερτο Ροσσελίνι επειδή, όπως δήλωσε, εκείνος στους δημοσιογράφους στη Ρώμη, δε σκοπεύει ν' αφήσει τα παιδιά του να ξαναγυρίσουν κοντά στη μητέρα τους στο Παρίσι.

★ Δύο γυναίκες ντυμένες στα μαύρα συνόδεψαν τον «Ανρ Γκαρ» στην τελευταία του κατοικία: η χήρα του, η οποία ήρθε από την «Ελβετία, μαζί με το μικρό γιό τους Πόμ, και η παλαιά του συμπρωταγωνίστρια σε πολλά φιλμ Λίλιαν Χάρβεθ, η οποία ζή κι' αυτή στην Κιανή «Ακτή, φτώχη και λιπομνημένη. Την τελευταία εulogia στο νεκρό καλλιτέχνη την έδωσε ο αδελφός Γκαλι, ο οποίος πριν φορέσει τα ράσα ήταν κι' αυτός ηθοποιός και είχε πρωταγωνιστήσει μεταξύ άλλων στο φιλμ «Ο άνθρωπος με την «Ιστανό».

★ Μιλώντας στους δημοσιογράφους στο Παρίσι, ο Ντάρυλ Τζάνουκ (56 χρόνων, 3 παιδιά, παραγωγός εδώ και 30 χρόνια, πρόεδρος της «Φόξ» επί 20 χρόνια και ανεξάρτητος απ' εδώ και 40 μήνες) αποκάλυψε πως θα γυρίσει 10 υπερπαραγωγές, για τις οποίες θα ξεδώσει 15 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Στα τέσσερα από τα φιλμ αυτά, που θα είναι όλα έγχρωμα και σε

«Σινεμασκόπ», θα πρωταγωνιστήσει η Ζυλιέτ Γκρεκό. Τα έργα αυτά θα είναι: «Δράμα στον καθρέφτη», στο οποίο θα έχει για πρωταγωνιστή τον «Ορσόν Ουέλλεζ», «Η μπαλάντα του Κόκκινου Βράχου» εμπνευσμένο από ένα τραγούδι του «Ισραήλ, «Το ψάρι δεν τσιμπά» με το Μ. Φ. Φ. και «Ρέκνι» για μια μοναχή», στο οποίο η Γκρεκό θ' αντικαταστήσει την «Ελίζαμπετ Τσιλντορ». «Απ' όλα τα έργα όμως το πιο θεαματικό και πιο θαυμάσιο θα είναι το «Ντέ Λουζ τούρ» ή «Ο γύρος του κόσμου από 80 εκατομμυρίους χιλιάδες».

★ Η Κορίν Καλθέ αποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο από το σύζυγό της, τον Αμερικανό ηθοποιό Γέφρεν Στάν με το αιώσιο

«Ο Τζώρτζ Μοντγκόμερυ»

δικαιολογητικό της πνευματικής σκληρότητας. Όταν πριν από μήνες οι δύο σύζυγοι αποφάσισαν να χωρίσουν, η Κορίν είχε δηλώσει πως δε θα ζητούσαν διαζύγιο, παρά μόνο εάν ένας από τους δύο έρωτευόταν κάποιον άλλο πρόσωπο.

— Δε συνέβη κάτι τέτοιο, είπε η Κορίν, θρήσκω όμως γελοίο το να εξακολουθούν δυο άτομα να θεωρούνται σύζυγοι τη στιγμή που έχουν πάψει ν' αγαπιούνται και δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να συμφιλιωθούν.

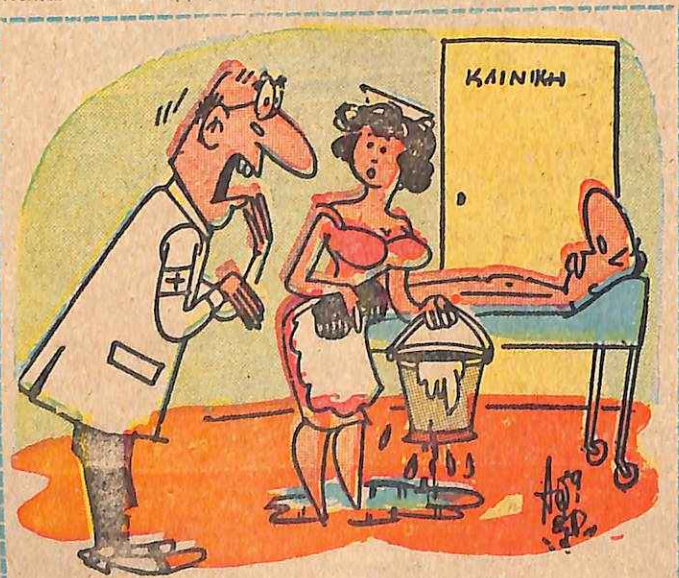
★ Ο Τζώρτζ Μοντγκόμερυ ήταν ευλουργός, πριν γίνει ηθοποιός και εξακολουθεί ν' αφιερώνει στην παλαιά του τέχνη όλες τις ελεύθερες ώρες του. Πρό ημερών, επ' ευκαιρία της 43ης επετείου των γενεθλίων του χάρισε στους φίλους του, που πήγαν να τον εύχονται, από ένα μικρό ξύλινο κομψοτέχνημα, που είχε κατασκευάσει ο ίδιος στο εργαστήριο της Βίλλας του. Σύζυγος του Τζώρτζ Μοντγκόμερυ είναι η Ντάινα Σόρ, η οποία το έχει χάρισει και μια χαριτωμένη κορούλα.

★ Η Ντόνα Ρήντ και ο σύζυγός της, ο παραγωγός Τόνυ Οουεν, λατρεύουν τα παιδιά. Μη αποκούμενοι στο γιό, που απέκτησαν μαζί, έχουν υιοθετήσει δυο άλλα όμορφα παιδάκια και σχεδιάζουν τώρα να υιοθετήσουν ένα τρίτο.

★ Η Κατερίνα Βαλέντε είχε ένα μικροτύχημα στα στούντιο του Βερολίνου, όπου γυρίζει το φιλμ «Είσαι καταπληκτική». Τα τραύματά της δεν παρουσιάζουν καμιά σοβαρότητα, αλλά θα υποχρεωθεί να απομακρυνθεί από το στούντιο για καμιά εβδομάδα.

★ Η «Ελίζαμπετ Τσιλντορ» και ο σύζυγός της «Εντ Φίσερ» έφτασαν αεροπορικά στη Βαρκελώνη. «Η «Ελίζαμπετ» θα πρωταγωνιστήσει σ' ένα φιλμ, που θα γυρίσει στην Κόστα Μπράβα. Καθ' τις διαδρομές, που κυκλοφορούν, η στάρ θα αναπαυηθεί μετά, δεδομένου, ότι περιμένει ένα έβδομο γέννημα.

ΠΑΙ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Τι πάτε να κάνετε εκεί, δεσποινίς; Δεν γίνεται έτσι η κλινική του στομάχου!... (Το «Αρχέλαου»)

«Ελίζαμπετ Τσιλντορ»

ΕΚΕΙ, άπάνω στόν πιο ψηλό βράχο της γραφικής κι' άγριας ακρογιαλίας, ξεπετιότανε περήφανη ή βίλλα. Χτισμένη αντίκρυ στη θάλασσα, κύτταζε ύπεροπτικά, σά με περιφρόνησι, τὸ κύμα πού έσκαζε άγριο κάτω από τὰ πόδια της. Γύρω της δέν ήτανε χτισμένα σπίτια. 'Ο άγονος βράχος με λίγες κάπαρες άπάνω του άπλωνότανε μακριά, όσο πού έφτανε τὸ μάτι. Ένα μικρό μονοπάτι τὸν χαράωνε πού οδηγούσε από τὸ χωριό στη βίλλα.

Ποιὸς τὴν κατοικοῦσε; Μόνο μιά γυναίκα, πού στὸ χωριό, πεισματωμένη από τὴν έπίμονη άκαταδεξία της, οί χωριάτες τὴν είχανε βγάλει «Πριγκηπέσσα». Μιά γυναίκα πού δέ φανεωνότανε ποτέ στὸ χωριό. 'Αντί γι' αὐτὴν, εμφανίζοντανε κάπου-κάπου μιά χοντρή μεσόκοπη υπηρέτρια, ή κυρά-Ζαμπέττα, γιὰ νὰ ψωνίσῃ βιαστική, αμίλητη, καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ βίλλα σὰ νὰ τὴν κυνηγούσανε... Μάταια οί χωριάτες προσπασοῦσαν νὰ τὴν πάρουνε λόγια. Αὐτὴ έμενε με τὸ στόμα της πεισματικά κλειστό, κι' έφευγε άφίνοντας πού χωριάτες στὴν πιο μεγάλη περιέργεια.

* Ένα άπομεινέρο τὸ μπουρίνι εἶχε ξεσπάσει με μανία! Φυσούσε δυνατὰ από τὸ πέλαιος πού εἶχε στολιστῇ ως μακριά με τίς άσπρες φούντες τῶν κυμάτων.

Από τὸ παράθυρο τοῦ πιο ψηλοῦ δωματίου της ή «Πριγκηπέσσα» αντίκρυζε με άδιαφορία τὴ μανία τῶν στοιχείων πού δέ μπορούσε νὰ τὴ φτάσῃ... Ο κρότος τῶν κυμάτων πού σπάζανε κάτω από τὸ βράχο, ἀντηχοῦσε σὰ μουγκρητὰ ενός άποχαλινωμένου θηρίου, πού λυσούσε, γιατί δέ μπορούσε νὰ φτάσῃ τὸ θυμὸ του... αὐτὴν! Αὐτὴν, πού κύτταζε με περιφρόνησι τὴ θάλασσα, μιά καὶ ήξερε ὅτι δέ μπορούσε νὰ τὴν κάνει κακό...

Γιὰ μιά στιγμή, τὸ παγερό βλέμμα της γυναικας ξεσάθηκε με κάποιο ενδιαφέρον: Εκεί, μακριά, στὸ πέλαιος, ένα άσπρο σημάδι κινετοῦσε με τὰ κύματα. Πρόσεξε ή γυναίκα, μπῆκε μέσα, πήρε τὰ κούλια της καὶ τὰ γύρισε άπάνω του. Τότε εἶδε μιά βάρκα πού παράδερνε με τὰ κύματα. Μέσα της ήταν ένας μονάχος άνθρωπος. Κρατοῦσε τὰ κουπιά καὶ προσπαθοῦσε νὰ πειθαρχήσῃ τὸ έλαφρό του καρυδοτσουφλο, πού, ξετρελλωμένο από τὸν κίνδυνο πού τὸ τριγύριζε από παντοῦ, παράδερνε προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ... Πότε άνέβαινε, στὰ ὕψη, πότε καταποντιζότανε στὰ βάθη. Κι' από αὐτὰ τὰ άπότομα άνεδοκατεβάσματα, τὰ λίγιγιώδη σκαμπανεβάσματα, ή βαρκοῦλα κι' ὁ έπιβάτης της φαινότουσαν έτοιμοι νὰ διαλυθοῦν μέσα στὴν άχαλινωτὴ μανία τοῦ πέλαιος...

Παρακολουθοῦσε ή γυναίκα με τὰ κούλια της τὸ άπεγνωσμένο πάλεμα. Εἶδε ὅτι ή βαρκοῦλα σιγά-σιγά ζύγωνε στὴν άποκρημνι ακρογιαλιά. Τώρα φαινότανε καθαρά, με γυμνὸ μάτι, ὁ έπιβάτης πού προσπαθοῦσε με κάθε τρόπο νὰ άποφύγῃ τὸ πέταγμα στους βράχους καὶ τὸ τσάκισμα...

Δέ μπόρεσε νὰ τὸ άποφύγῃ: Μ' ένα γδούπο χτύπησε ή βαρκοῦλα στὰ βράχια κι' έγινε κομμάτια!

Άμέσως ή «Πριγκηπέσσα» άφισε τὸ παρατηρητήριό της, κατέβηκε τίς σκάλες, βγήκε έξω καὶ άσχισε νὰ κατεβαίνῃ τὸ βράχο. Τὸ μπουρίνι τὴ χτυπούσε δυνατὰ, τὴ μαστίγωνε, τὴ χαστούκιζε... 'Υστερα ήρθανε κι' οί σταγόνες τῆς θάλασσας νὰ τὴν πισπιλίσουνε. Δέν έδωσε καμμιὰ σημασία, κατράκουλιντας από βράχο σὲ βράχο, έφτασε κάτω. Εκεί βρήκε τὸν έπιβάτη της βάρκας μέσα σὲ ένα βαθούλωμα, άμυχο, ματωμένο... Γονάτισε πλάι του, βούτηξε τὸ μαντίλι της στὴ θάλασσα, έπλυνε μιά πληγὴ τοῦ κεφαλοῦ του. 'Ο άντρας συνήλθε, άνοιξε τὰ μάτια του.

Τὴν κύτταζε έρωτηματικά.
— Μπορεῖτε νὰ περπατήσετε;... τὸν έρώτησε.
— Ελπίζω... 'Αν καὶ πονάω παντοῦ.

Μέ δυσκολία σηλώθηκε στὰ πόδια του. Τὸν βοήθησε κι' αὐτὴ, κι' ἀνηφορίσανε σιγά-σιγά τούς βράχους. Μπήκανε στὸ σπίτι, πού υποδέχτηκε ή μεσόκοπη υπηρέτρια με έκπληξι: 'Ένας άντρας με τὴν κυρά της!...

— Ζαμπέττα! τὴν πρόσταξε αὐτὴ. 'Ετοίμασε ένα κρεβάτι καὶ λίγο ζεστὸ φαί!...

Ο ναυαγὸς έφαγε καὶ κοιμήθηκε, γιὰ νὰ ξεπνήσῃ τὴν ἄλλη μέρα, φρέσκος, αίσιοδοξος, γελαστός.

Βγήκε από τὴν κάμαρά του καὶ πήγε νὰ βρῇ τὴν εὐγενικὰ πυργόδεσποινα πού τὸν εἶχε φιλοδέξῃ.

Τὴ βρήκε στὴ βεράντα της νὰ άτενίζῃ με άχρωμο τὸ βλέμμα τῶν ὠραίων της ματιῶν τὸ γαλανωμένο πέλαιος. Τὸ μπουρίνι εἶχε κάπαιε καὶ ή θάλασσα πρόβαλλε ὅμοια με καταγάλανο καφέπτη.

— Εἰσάστε πολὺ εὐγενικά!... της ψιθύρισε ὁ άντρας.

Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ψυχρά.

— Χαίρομαι πού συνήλθατε... τοῦ εἶπε.

— Έξ αἰτίας σας... της άποκρίθηκε γεμάτος θερμὴ εὐγνωμοσύνη.

«Ορι γυνήτ έδδα
ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ»

Η βάρκα τώρα φαινόταν καθαρά με γυμνὸ μάτι...

νη. Χωρίς έσας...

— Έκοψε ξερά τὰ λόγια της θερμῆς εὐγνωμοσύνης του:

— Έκανα ὅ,τι θὰ έκανε κάθε άνθρωπος στὴ θέσι μου... εἶπε. Πέσατε μπροστά μου, ήτανε φυσικό νὰ σὰς σηκώσω...

— Τί περιπέτεια! εἶπε ὁ άντρας. Ξεκίνησα με καλὸ καιρὸ γιὰ ψάρεμα, καὶ δέν πρόσεξα τὸ μπουρίνι πού ζύγωνε καὶ πήγα νὰ τὴν πάρω.

— Εὐτυχῶς γλυτώσατε... 'Όλα εἶναι καλά, όταν τελειώνουν καλά...

Τὴς έπιασε τὸ χέρι:

— Εἰσάστε μιά γλυκειά πυργόδεσποινα τοῦ ὄνειρου... της εἶπε γλυκά.

Τρόβηξε άπότομα τὸ χέρι της:

— Μὴν προσπαθῇτε νὰ με κάνετε νὰ μετανοιώσω πού σὰς έσωσα! τοῦ πέταξε σκληρά, έθρικό.

Ο άντρας μαζεύτηκε:

— Με συχαίρετε ἂν σὰς πρόσβαλα... μουμούρισε.

Η γυναίκα σήκωσε τούς ὤμους της:

— Δέ με προσβάλατε... τοῦ άποκρίθηκε. Δέν εἶναι ικανὸς κανεὶς νὰ με προσβάλῃ. Μόνο με δυσареσήσατε.

— Γιατί;

— Δέν τὸ καταλαβαίνετε; Γιατί μεταχειριζόσαστε τὴν παλιά καὶ χιλιόμεταχειρισμένη μέθοδο πού κάνει τίς γυναίκες νὰ πέσουνε στὴν άγκαλιά ενός άντρα. Ἐπιτρέψτε μου ὅμως νὰ σὰς θυμίσω ὅτι ὅλες οί γυναίκες δέν εἶναι ίδιες...

— Έσεῖς εἰσάστε πιο ὁμορφὴ από ὅλες! της εἶπε με θαυμασμό. Τί κρίμα νὰ μὴν έχετε καρδιά...

Η γυναίκα έπαιξε με τὴν άκρη τοῦ μαντιλιοῦ της:

— Ἄς πούμε ὅτι εἶχα καρδιά ἄλλοτε... ψιθύρισε σὰ νὰ άπολογιότανε. Κι' ὅτι μοῦ τὴν πήρε ή σκληρὴ μοίρα...

— Ὑποφέρατε;...

— Ἄς πούμε ὅτι αγαπούσα, ὅτι λάτρενα κάποιον, κι' ὅτι αὐτὸς με γέλασε, ποδοπάτησε τὴν αξιοπρέπεια μου, περιφρόνησε τὴν ἀγάπη μου κι' έφυγε, άφίνοντας τὰ πάντα έρείπια μέσα μου... Ἄς πούμε ὅτι ὀρκίστηκα νὰ μὴν έξανηλαστῶ στὸς άντρικούς ὀρκους καὶ νὰ περιφρονῶ τούς άντρες...

Χαμήλωσε λίγο τὴ φωνή της γιὰ νὰ συνεχίσῃ:

— Ἀκόμη κι' ἐκείνους πού φοβάμαι ὅτι θὰ συμπάθῃσω...

Η θερμὴ ἀμολογία της τοῦ έδωσε θάρρος: Χύμηξε, τὴν άγκάλιασε καὶ της εἶπε:

— Μ' αγαπάς! Τὸ καταλαβαίνω!...

Τὸν έσπρωξε δυνατὰ:

— Πηγαίνετε!... τὸν πρόσταξε με μιά λάμψη στὰ μάτια. Εἰσάστε πιά καλά, μπουρεῖτε νὰ φύγετε...

Μουδιασμένος γύρισε κι' έφυγε.

Βγήκε έξω καὶ πήρε τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ χωριό... Κάθε τόσο γύριζε καὶ κύτταζε. Δέν εἶδε τίποτε. Η βίλλα της «Πριγκηπέσσας» ὕψωνότανε άπάνω από τὸ βράχο, τὸ ἴδιο ὅπως καὶ ή ἰδιοκτήτρια της ὕψωνόταν άγέρωχη, άπάνω από τούς ανθρώπους...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

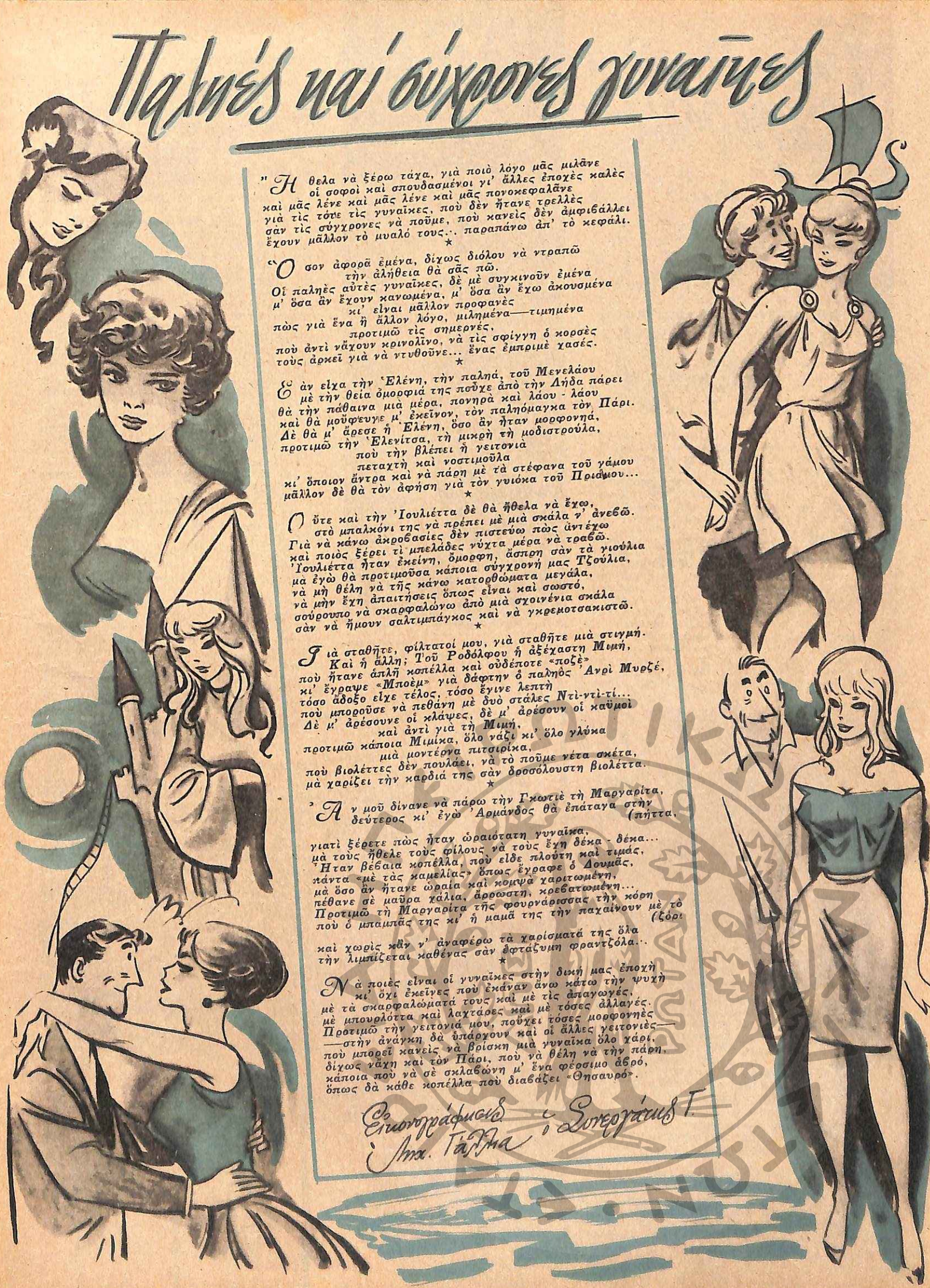
ΘΘ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΦΩΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΧΥΤΗΤΑ

Οί άμερικανικές άρχες μελετοῦν ένα σχέδιο, πού τούς ὑποβλήθηκε, γιὰ τὸν έφοδιασμό τῶν αὐτοκινήτων, τῶν μοτοσυκλεττῶν καὶ τῶν σκούτερ με χρωματιστὰ φωτά, πού θὰ δείχνουν με ακρίβεια τὴν ἀναπτυσσόμενη ταχύτητα.

Τὰ φωτά αὐτὰ, τοποθετημένα στὸ έξωτερικὸ μέρος τοῦ ὀχήματος καὶ σὲ έμφανὴ θέσι, θὰ εἶναι συνδεδεμένα με τὸν μετρητὴ τῆς ταχύτητας καὶ θὰ ἀλλάζουν χρώμα ἀναλόγως με τὴν περίπτωση. Κατὰ τὸν έφευρετὴ τῆς πρωτότυπης αὐτῆς μεθόδου, πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ εξῆς πέντε χρώματα: Τὸ πράσινο, πού θὰ δείχνῃ πὼς ή ταχύτητα τοῦ ὀχήματος δέν ξεπερνάει τὰ 60 χιλιόμετρα, τὸ καφέ, γιὰ τὴν ταχύτητα μεταξὺ 60 καὶ 80 χιλιόμετρων, τὸ πορτοκαλλί γιὰ τὰ 80 ὡς 100 χιλιόμετρα, τὸ μπλε γιὰ τὰ 100 ὡς 130 χιλιόμετρα καὶ τὸ κόκκινο, γιὰ τὴν περίπτωση πού τὸ ὄχημα μετακινεῖται με ταχύτητα άκόμη μεγαλύτερη. Ένωσεῖται, ή ἀλλαγὴ τῶν χρωμάτων σὲ κάθε αὐτομείωσι τῆς ταχύτητας ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ὅρια, θὰ γίνεται αὐτόματα, χωρίς οὔτε νὰ χρειάζεται οὔτε νὰ έπιδέχεται έπέμβασι τοῦ ὀδηγοῦ.

Σκοπὸς τὸ σχεδίου αὐτοῦ εἶναι νὰ περιοριστῇ ή ὑπερβολικὴ ταχύτητα, πού ἀναπτύσσουν μερικοὶ ὀδηγοὶ καὶ νὰ μειωθοῦν, κατὰ συνέπεια, τὰ αὐτῆχηματα. Έξ ἄλλου, με τὴν έφαρμογή του θὰ λειθοῦν οί διαπληκτισμοὶ μεταξὺ ὀδηγῶν καὶ τροχοφόρων, πού έχουν ὡς άφορμή τὴν ἀμφισβήτησι τῆς πραγματικῆς ταχύτητας πού ἀνέπτυσσε τὸ αμάξι.

Παλιές καὶ σύγχρονες γυναῖκες

Η θελα νὰ ξέρω τάχα, γιὰ ποιὸ λόγο μὰς μιλάνε οί σοφοὶ καὶ σπουδασμένοι γι' ἄλλες εποχές καλές καὶ μὰς λένε καὶ μὰς λένε καὶ μὰς πογοκεφαλῶνε γιὰ τίς τότε τίς γυναῖκες, πού δέν ήτανε τρελλές σὰν τίς σύγχρονες νὰ πούμε, πού κανεὶς δέν ἀμφιβάλλει ἔχουν μᾶλλον τὸ μυαλό τους... παραπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι.

Ο σον άφορῶ ἐμένα, δίχως διόλου νὰ ντραπῶ τὴν ἀλήθεια θὰ σὰς πῶ. Οἱ παλιές αὐτές γυναῖκες, δέ με συγκινοῦν ἐμένα μ' ὅσα ἂν ἔχουν κανωμένα, μ' ὅσα ἂν ἔχω άκουσμένα κι' εἶναι μᾶλλον προφανές πὼς γιὰ ἔνα ή ἄλλον λόγο, μιλημένα—τιμημένα προτιμῶ τίς σημερινές, πού ἀντὶ νάχουν κρινολίνο, νὰ τίς σφιγγῇ ὁ κορσές τούς ἄρκει γιὰ νὰ ντυθοῦνε... ἔνας ἔμπρομὲ χασές.

Εἰν εἶχα τὴν 'Ελένη, τὴν παλιά, τοῦ Μενελάου με τὴν θεία ὁμορφιά της ποῦχε από τὴν Λήδα πάρει θὰ τὴν πάθαινα μιά μέρα, πονηρὰ καὶ λάου-λάου καὶ θὰ μοῦφευγε μ' ἐκείνον, τὸν παληόμαγκα τὸν Πάρι. Δέ θὰ μ' έρρεσε ή 'Ελένη, ὅσο ἂν ήταν μορφοῦνῃ, προτιμῶ τὴν 'Ελενίτσα, τὴ μικρὴ τὴ μοδιτροῦλα, πού τὴν βλέπει ή γειτονία πεταγτὴ καὶ νοστιμούλα κι' ὅποιον άντρα καὶ νὰ πάρῃ με τὰ στέφανα τοῦ γάμου μᾶλλον δέ θὰ τὸν άφήσῃ γιὰ τὸν γυιόκα τοῦ Πριάμου...

Ο ὅτε καὶ τὴν 'Ιουλιέττα δέ θὰ ήθελα νὰ ἔχω, στὸ μπαλκόνι της νὰ πρέπει με μιά σκάλα ν' ανέβῶ. Γιὰ νὰ κάνω ἀκροβάσεις δέν πιστεύω πὼς ἀντέχω καὶ ποιὸς ξέρει τί μπελάδες νύχτα μέρα νὰ τραβῶ. 'Ιουλιέττα ήταν ἐκείνη, ὁμορφῇ, άσπρη σὰν τὰ γιοῦλια, μα ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα κάποια σύγχρονή μας Τζούλια, νὰ μὴ θέλῃ νὰ τῆς κάνω κατορθώματα μεγάλα, νὰ μὴ ἔχῃ ἀπαιτήσεις ὅπως εἶναι καὶ σωστό, σύρροπο νὰ σκαρφαλώω από μιά σχολογία σκάλα σὰν νὰ ήμουν σελιμπαγκος καὶ νὰ γκρεμοτσανιστῶ.

Γιὰ σταθῇτε, φίλτατοί μου, γιὰ σταθῇτε μιά στιγμή. Καὶ ή ἄλλη; Τοῦ Ροδόλφου ή ἀξέχαστη Μιμὴ, πού ήτανε ἄλλη κοπέλλα καὶ οὐδέποτε «ποξέ» κι' έγραψε «Μποῦμ» γιὰ δάφνην ὁ παλῆος 'Ανρί Μυρζέ, τόσο άδοξο εἶχε τέλος, τόσο έγινε λεπτὴ πού μπορούσε νὰ πεθάνῃ με δυὸ στάλες Ντι-ντι-τι... Δέ μ' έρέσουνε οί κλάμες, δέ μ' έρέσουν οί καῦμοι καὶ ἀντὶ γιὰ τὴ Μιμὴ, καὶ ἀντὶ γιὰ τὴ Μιμὴ, ὅλο νάκι κι' ὅλο γλύκα προτιμῶ κάποια Μιμικά, ὅλο νάκι κι' ὅλο γλύκα, μιά μοντέλινα πιτσιρίκα, πού βιολέττες δέν πουλάει, νὰ τὸ πούμε νέτα σκέτα, μὰ χαρίζει τὴν καρδιά της σὰν δροσόλουστη βιολέττα.

Α ν μου διναν νὰ πάρω τὴν Γκωτιέ τὴ Μαργαρίτα, δεύτερος κι' ἐγὼ 'Αρμάνδος θὰ έπάταγα στὴν (πῆττα, γιὰτί ξέρετε πὼς ήταν ὠραιότατη γυναίκα, μα τούς ήθελε τούς φίλους νὰ τούς ἔχῃ δέκα-δέκα... 'Ηταν βέβαια κοπέλλα, πού εἶδε πλοῦτη καὶ τιμές, πάντα «με τὰς καμελίας» ὅπως έγραψε ὁ Δονμῆς, μα ὅσο ἂν ήτανε ὠραία καὶ κομρὴ χαριτωμένη... πέθανε σὲ μαῦρα χάλια, άρρωστη, κρεβατωμένη... Προτιμῶ τὴ Μαργαρίτα τῆς φουρνάρισσας τὴν κόρη πού ὁ μπαμπᾶς της κι' ή μαμά της τὴν παχαίνουν με τὸ (ξόρι καὶ χωρίς νὰν ν' ἀναφέρω τὰ χαρίσματά της ὅλα τὴν λιμπίζεται καθέναν σὰν δροτάζωμη φραντζόλα...

Νὰ ποιές εἶναι οί γυναῖκες στὴν δική μας εποχή κι' ὅχι ἐκείνες πού ἐκάναν ἄνω κάτω τὴν ψυχὴ με τὰ σκαρφαλωμάτα τους καὶ με τίς ἀπαγωγές, με μπουλοῦττα καὶ λαχάρες καὶ με τόσες ἀλλαγές. Προτιμῶ τὴν γειτονιά μου, πούχει τόσες μορφονῆς—στὴν ἀνάγκη δὲ ὑπάρχουν καὶ οί ἄλλες γειτονιές—πού μπορεί κανεὶς νὰ βροῖσῃ μιά γυναίκα ὅλο χάρι, δίχως νάχῃ καὶ τὸν Πάρι, πού νὰ θέλῃ νὰ τὴν πάρῃ, κάποια πού νὰ σὲ σκλαβώνῃ μ' ένα φέροσιμο ἄδρῳ, ὅπως δὲ κάθε κοπέλλα πού διαβάξῃ «Θησαυρὸ».

Επισημασμένα
Συνοχάσις
Ανα. Ταβίμα

Για να αρωματιστείτε ΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΕΥΛΥΓΙΣΤΑ ΚΟΚΚΑΛΑ

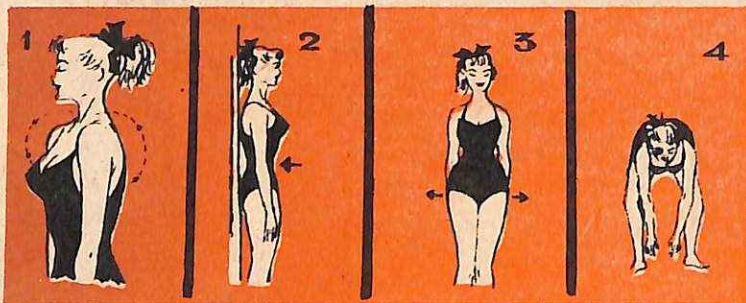
Απαραίτητη προϋπόθεση για μια αρμονική γραμμή

Οι γυναίκες που ενδιαφέρονται για τη γραμμή τους συγκεντρώνουν συνήθως όλη τους την προσοχή στους μύς, δηλαδή στο μυαλό και ελαστικό μέρος του σώματός τους. Άλλα καμιά δεν νοιάζεται για τα κόκκαλά της.

Κι' ωστόσο, η γραμμή εξαρτάται περισσότερο από τα κόκκαλα παρά από τους μύς. Οι επιστήμονες, μάλιστα, προχωρούν περαιτέρω. Τα πραγματικά κείατα, μας λένε, βρίσκονται στα όστα και ειδικότερα στη σπονδυλική στήλη και τις αρθρώσεις. Ένας άνθρωπος, που έχει εύλυγστη σπονδυλική στήλη και που οι αρθρώσεις του λειτουργούν αρμονικά είναι πάντοτε νέος.

Αν θέλετε, λοιπόν, να έχετε αρμονική γραμμή, πρέπει να ενδιαφερθείτε στον ίδιο (και ίσως σε μεγαλύτερο) βαθμό για τα όστα, που είναι τα θεμέλια του σώματος, όσο για τους μύς που τα περιβάλλουν. Οι κατωτέρω ασκήσεις θα σας βοηθήσουν σ' αυτό:

1) Ομοπλάτες. Οι ώμοπλάτες πρέπει να είναι χαλαρές και το στήθος σταθερό. Το θέαμα των γυναικών που κρατάνε αλύγιστους τους ώμους τους, σαν καρφωμένους και πού, αντίθετα, κουνάνε το στήθος τους, είναι αντισυμβατικό. Η κατωτέρω άσκηση θα σας εξασφαλίσει τα δυο πλεονεκτήματα που αναφέ-

ραμε: Ορθία. Τα πόδια ενωμένα. Σηκώνετε προς τα πάνω τις ώμοπλάτες και δώστε τους μια κυκλική κίνηση, πέντε φορές γρήγορα κι' άλλες τόσες αργά (είκ. 1).

2) Σπονδυλική στήλη. Η εύλυγισία της σπονδυλικής στήλης είναι έχανσο υγιείας και νεότητας. Να μια άσκηση που θα σας δώσει αυτή την εύλυγισία:

Στηριχθείτε με την πλάτη στον τοίχο (είκ. 2). Τεντώστε το κορμί σας προς τα πίσω και προσπαθήστε να αγγίξετε με κάθε σπόνδυλό σας τον τοίχο. Η άσκηση αυτή θα σας κουράσει στην αρχή, αλλά σιγά-σιγά θα την συνηθίσετε. Θα την κάνετε δέκα φορές στη σειρά. Είναι απαραίτητο να ξεκουραστήτε κατόπιν επί 10—20 λεπτά. Η άσκηση αυτή έχει ευεργετική επίδραση και στη λεκάνη.

3) Ίσχια. Θα στηριχθείτε με την πλάτη στον τοίχο, όπως και στην προηγούμενη άσκηση. Τα πόδια ενωμένα. Θα μετακινήσετε τους γοφούς σας από το ένα μέρος προς το άλλο, χωρίς όμως, να μετακινήτε ταυτόχρονα και το υπόλοιπο σώμα σας (είκ. 3).

Θα κάνετε αυτή την άσκηση επί 3 λεπτά στην αρχή και κατόπιν επί 5 λεπτά.

4) Όστα των μηρών. Τα όστα των μηρών πρέπει να είναι ίσια και στην ίδια ευθεία με τα όστα της λεκάνης.

Ορθία. Τα πόδια σε απόσταση 50—60 εκατοστών το ένα από το άλλο. Οι αστράγαλοι γυρισμένοι ελαφρά προς τα έξω. Αφ-

Δεν πρέπει να σκεφτώσαστε μόνο τους μύς, αλλά και τα όστα, που είναι τα θεμέλια του σώματός σας. Ή φροντίδα για τη γραμμή πρέπει να αρχίσει από αυτά.

στε χαλαρά τα χέρια σας και κάμψετε το κορμί προς τα εμπρός.

Θα λυγίσετε κατόπιν προς τα εμπρός τα γόνατα, αφήνοντας πάντα το κορμί και τα χέρια χαλαρά (είκ. 4).

Θα κάμψετε αυτή την άσκηση δέκα φορές στη σειρά. Για να την επιτύχετε, θα πρέπει να προσέξετε πολύ.

5) Αστράγαλοι. Για να έχετε λεπτούς αστράγάλους, θα εσπλωθήτε ανάσκελα στο πάτωμα, με τα πόδια σε απόσταση το ένα από το άλλο. Θα σηκώνετε κατόπιν τα άρστερα πόδια σε ύψος 30 εκατοστών από το έδαφος και θα κάμψετε με τους αστράγάλους δέκα κυκλικές κινήσεις προς τα δεξιά κι' άλλες τόσες προς τα αριστερά (είκ. 5).

Το έ- πάνω μέρος του ποδιού πρέπει να μένει όσο το δυνατόν περισσότερο ακίνητο. Θα επαναλάβετε αυτή την άσκηση με το δεξί πόδι. Θα λυγίσετε κατόπιν τα γόνατα και θα τα φέρετε όσο πιο κοντά μπορείτε στο στήθος. Στη θέση αυτή θα κάμψετε με τους αστράγάλους τις ίδιες περιστροφικές κινήσεις όπως και παραπάνω (είκ. 5α).

6) Χέρια. Σφίξτε δυνατά τα δάκτυλά σας και κατόπιν τεντώστε τα με δύναμη προς τα έξω και κάτω (είκ. 6). Αυτή την άσκηση μπορείτε να την επαναλαμβάνετε πολλές φορές την ημέρα. Με τον τρόπο αυτό θα διατηρήσετε τα δάκτυλά σας ευκίνητα και θα αποφυγετε τις παραμορφώσεις των οστών, στα σημεία των αρθρώσεων των φαλάγγων. Ένα χέρι, για να είναι άψογο, πρέπει να έχει λεπτά και ευκίνητα δάκτυλα.

7) Στήριγμα. Το στήριγμα πρέπει να είναι ακίνητο, για να δίνει αμορτία και πλαστικότητα στο στήθος. Να μια άσκηση που θα σας ωφελήσει πολύ:

Ορθία. Διάσταση των ποδιών. Το κεφάλι δλωμένο.

στε χαλαρά τα χέρια σας και κάμψετε το κορμί προς τα εμπρός.

Θα λυγίσετε κατόπιν προς τα εμπρός τα γόνατα, αφήνοντας πάντα το κορμί και τα χέρια χαλαρά (είκ. 4).

Θα κάμψετε αυτή την άσκηση δέκα φορές στη σειρά. Για να την επιτύχετε, θα πρέπει να προσέξετε πολύ.

5) Αστράγαλοι. Για να έχετε λεπτούς αστράγάλους, θα εσπλωθήτε ανάσκελα στο πάτωμα, με τα πόδια σε απόσταση το ένα από το άλλο. Θα σηκώνετε κατόπιν τα άρστερα πόδια σε ύψος 30 εκατοστών από το έδαφος και θα κάμψετε με τους αστράγάλους δέκα κυκλικές κινήσεις προς τα δεξιά κι' άλλες τόσες προς τα αριστερά (είκ. 5).

Το έ- πάνω μέρος του ποδιού πρέπει να μένει όσο το δυνατόν περισσότερο ακίνητο. Θα επαναλάβετε αυτή την άσκηση με το δεξί πόδι. Θα λυγίσετε κατόπιν τα γόνατα και θα τα φέρετε όσο πιο κοντά μπορείτε στο στήθος. Στη θέση αυτή θα κάμψετε με τους αστράγάλους τις ίδιες περιστροφικές κινήσεις όπως και παραπάνω (είκ. 5α).

6) Χέρια. Σφίξτε δυνατά τα δάκτυλά σας και κατόπιν τεντώστε τα με δύναμη προς τα έξω και κάτω (είκ. 6). Αυτή την άσκηση μπορείτε να την επαναλαμβάνετε πολλές φορές την ημέρα. Με τον τρόπο αυτό θα διατηρήσετε τα δάκτυλά σας ευκίνητα και θα αποφυγετε τις παραμορφώσεις των οστών, στα σημεία των αρθρώσεων των φαλάγγων. Ένα χέρι, για να είναι άψογο, πρέπει να έχει λεπτά και ευκίνητα δάκτυλα.

7) Στήριγμα. Το στήριγμα πρέπει να είναι ακίνητο, για να δίνει αμορτία και πλαστικότητα στο στήθος. Να μια άσκηση που θα σας ωφελήσει πολύ:

Ορθία. Διάσταση των ποδιών. Το κεφάλι δλωμένο.

Θα χαλαρώσετε τη σπονδυλική σας στήλη και θα αφήσετε τα χέρια σας να κρέμονται στα πλάγια. Θα γείρετε το κεφάλι προς τα πίσω και θα το ξαναφέρετε κατόπιν στην αρχική του θέση (είκ. 7). Αυτή την άσκηση θα την κάμψετε δέκα φορές στη σειρά. Μην ξεχνάτε ότι το κορμί και τα χέρια πρέπει να είναι χαλαρά.

7) Όρθια. Διάσταση των ποδιών. Κάμψη του κορμού αριστερά, δεξιά και προς πίσω (είκ. 8). Τα πόδια πρέπει να μένουν τελείως ακίνητα.

Θα κάμψετε αυτή την άσκηση επί 10 λεπτά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ

Οι γυναίκες δεν πρέπει να αφαιρούν το ελαφρό εκείνο χνούδι που έχουν πολλές επιδερμίδες, γιατί είναι και αμορφο και προστατευτικό για την επιδερμίδα. Αλλά, φυσικά, όταν το χνούδι αυτό είναι πυκνό και μακρύ, παύει πια να λέγεται χνούδι και νάναι ώραίο.

Όσοι, και σ' αυτήν ακόμη την περίπτωση, είναι προτιμώτερο να μην κάνετε τίποτα στο πρόσωπό σας, γιατί θα χειροτερεύσετε μάλλον τα πράγματα—εκτός αν έχετε τα μέσα να κάνετε ηλεκτρική αποτρίχωση σε ειδικό. Μπορείτε, μονάχα να προσπαθήσετε να ξανθίσετε τις τρίχες του προσώπου σας, ώστε να φαίνονται λιγότερο.

Θα το επιτύχετε μ' ένα μίγμα από 3 κουταλιές της σούπας οξυζενέ και 6 σταγόνες αμμωνία. Αλείψτε μ' αυτό την επιδερμίδα κι' αφήστε να στεγνώσει. Σε λίγο θα έχουν ξανθίσει οι τρίχες. Προσέχετε μόνο τα μάτια σας!

Για τα τριχωτά μπράτσα, το καλλίτερο μέσο είναι το ξύρισμα, κάθε μέρα μετά το μπάνιο.

Δυστυχώς, δεν έχει βρεθεί ακόμη μια μέθοδος ριζικής και φτηνής αποτρίχωσης.

5

5α

6

7

8

Συναρπαστικό ιπποτικό μυθιστόρημα υπό ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο θρηνοδομαστής Στραγκλίντο κι' οι άνθρωποι του, σύμφωνα με τη διαταγή της βασιλίσσας, κλείνουν τους δυο αδελφούς ντ' Άλντα μέσα σ' ένα σακί και τους πετάνε στο Σηκουάνα. Την ώρα εκείνη, ο Μπουριντάν διασχίζει με μια βάρκα το Σηκουάνα για να πάει στον πύργο του Νέλ. Βλέπει τότε το σακί να πέφτει από τον πύργο και ταυτόχρονα ακούει μια πνιγμένη κραυγή να βγαίνει μέσα απ' αυτό. Χωρίς να χάσει καιρό, βουτάει μέσα στο νερό και κατορθώνει, έπειτα από αγωνιώδη προσπάθεια, να ανοίξει το σακί και να απελευθερώσει εκείνους που βρίσκονται μέσα σ' αυτό. Άνεβαίνουν κι' οι τρεις στην επιφάνεια. Ο Μπουριντάν αναγνωρίζει τότε σ' εκείνους που έσωσε τους δυο φίλους του. Άλλ' ούτε ο ένας ούτε ο άλλος θέλουν να του πουν τίποτα για την περιπέτειά τους. Στο μεταξύ, ο Κάρολος του Βαλουά αναφέρει στο βασιλιά τη σύλληψη της Μυρτίλλης. Ο Λουδοβίκος 10ος διατάσσει τον Μαρινύ να μεριμνήσει άμεσα για τη δική της. Η βασιλίσσα που είναι τρομαγμένη για την κατάσταση του Φίλιππου ντ' Άλντα, μαθαίνει από τον Μαρινύ ότι η φυλακισμένη είναι η κόρη του. Ο Μπουριντάν, εξ' αλλού, πληροφορείται από τον Λανσελό Μπιγκόρν το παρελθόν της Μαργαρίτας.

4ον «Η Άννα έκαμε τότε ένα βήμα προς τα εμπρός και είπε: «Ναι, κυρία. Είμαι φίλη του και θα γίνω σε λίγο γυναίκα του. Άλλα σεις τι θέλετε στο σπίτι μου». — «Ήρθα για να εκδικηθώ», απάντησε η Μαργαρίτα. Έβγαλε ταυτόχρονα ένα μικρό έγχειριδιο από τη ζώνη της και χτύπησε κατάστροφα τη δυστυχισμένη Άννα, που σοριαστίστηκε κάτω, πλημμυρισμένη στα αίματα... Ο Κάρολος του Βαλουά δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. «Το παιδί τώρα!», φώναξε βραχνά η Μαργαρίτα. Ο Βαλουά ανατρίχασε. «Καλά, Μαργαρίτα, θα σε υπακούσω», είπε έπειτα από μικρή σκέψη. Με φώναζε άμεσα. «Πάρε το παιδί και πήγαινε να το πνίξεις», με πρόσταξε. «Έτρεξα να πάρω το μικρό Ζάν και τον έφερα στη Μαργαρίτα, με την ελπίδα, ότι θα τη συγκινούσα. Κόπος χαμένος! Η έκφραση της έγινε πιο άγρια όταν αντίκρισε αυτό το παιδάκι. «Άκουσες τη διαταγή του κυρίου σου; μου είπε. Μάθε ακόμη ότι, αν δεν την εκτελέσεις πιστά, θα χάσεις τη ζωή σου». Έφυγα τρέχοντας, αφού έκρυψα το μικρό Ζάν κάτω από το μανδύα μου. Το παιδάκι έκλαιγε και το κλάμα του μου έσχιζε την καρδιά. Περπάτησα ως μια ώρα αλλά τα βήματά μου μ' έφεραν, χωρίς καθόλου να το σκέφτομαι, ολόένα και πιο μακριά από το ποτάμι. Είδα, τέλος, μπροστά μου μια έρημη καλύβα. Μπήκα μέσα και ξάπλωσα σε μια γωνιά το μικρό Ζάν, που, στο μεταξύ, είχε αποκοιμηθεί. «Έτρεξα κατόπιν για να βρω τον πρίγκηπα. «Το παιδί!», με ρώτησε. «Το έπνιξας», απάντησα. «Ο πρίγκηπας ούτε έκλαψε, ούτε είπε τίποτα. Χλώμιασε μόνο... Ύστερα από δυο ώρες, κάτοφερα να ξαναβρω. Έπρεπε να βρω κάποιον για να του εμπιστευτώ αυτό το δυστυχισμένο παιδάκι... Πηγαίνοντας στην καλύβα, ξαναπέρασα από το σπίτι της Άννας ντε Ντραμάν. Δεν είχε πεθάνει, κύριε... Την είδα, ματωμένη όπως ήταν, να σέρνεται προς την πόρτα. Είχε ακούσει ίσως τη διαταγή, που μου έδωσε ο Βαλουά. «Περιμένετε με εδώ, θα σας ξαναφέρω το παιδί σας», της είπα. Κι' έτρεξα στην καλύβα. Άλλα το παιδάκι δε βρισκόταν πια εκεί. Κάποιος το είχε πάρει.

Ο Μπιγκόρν σκούπισε τον ιδρώτα, που έτρεχε από το μέτωπό του.

— «Έχουν περάσει δεκαεφτά χρόνια από τότε, συνέχισε. Φοβόμουν πάντα μήπως ο Κάρολος του Βαλουά ανακαλύψει μια μέρα πως είχα παρανοήσει τη διαταγή μου. Γι' αυτό, βοήθα κάποιον πρόφασι για να φύγω από την υπηρεσία του... Πώς έζησα από τότε. Όπως μπορούσα, κύριε. Ένας άνθρωπος σαν και μένα δεν έχει το δικαίωμα να είναι δύσκολος στην εκλογή των μέσων...

Μια νύχτα της περασμένης εβδομάδας, λοιπόν, έφερα βολτες γύρω στο μεγάλο Μαρινύ, με την ελπίδα, ότι ο καλός Θεός θα μου στείλει κάποιον άρροπορημένο διαδάτη, για να του πάρω το πορτοφόλι. Πρέπει να ξέρετε πως είχα να φάω από δυο ημέρες... Καί, ξαφνικά, είδα έναν άνθρωπο, που είχε πλησιάσει σ' ένα από τα παράθυρα του σπιτιού και προσαρμόσει να δη τι γινόταν μέσα. «Ο Θεός μου τόν στέλνει! σκέφτηκα. Καί, χωρίς να χάσω καιρό, γλίστρησα κοντά του κι' έβαλα την αχμή του έγχειριδίου μου ανάμεσα στις ώμοπλάτες του. «Το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου!», του είπα. Άλλ' άμεσα καμία δεκαριά άνθρωποι, που ήταν κρυμμένοι στο σκοτάδι, έπεσαν πάνω μου. Δεν κατάφερα να φωνάξω. Οι άνθρωποι αυτοί μ' έπιασαν και μ' ώδηγησαν στη φυλακή του Σατελέ. Κι' εκεί είδα πως ο άνθρωπος, που θέλησα να του πάρω το πορτοφόλι, δεν ήταν άλλος από τον Κάρολο του Βαλουά. Κι' αυτός επίσης μ' αναγνώρισε. «Αυτό είναι το καινούργιο επαγγελματί σου», με ρώτησε. Άν έφερα στα πόδια του και τον παρακαλούσα να με συγχώσει, δε θ' άρνιόταν ίσως. Άλλ' ο διάβολος μουδία μια κακή ιδέα στο μυαλό. «Αρέντη, είπα, αν σε όχτώ μέρες δε μου δώσετε την ελευθερία μου, θα φανερώσω στο βασιλιά της Γαλλίας τις σχέσεις σας με τη βασιλίσσα Μαργαρίτα, την εποχή, που βασίλευσατε στη Ντιζόν». — «Έγινε άμεσως κατακρίνους σε νεκρός. Πάμε, μου είπε. Προτού περάσουν όχτώ ημέρες, θα είσαι ελεύθερος και πλούσιος». Ήσυχασα... Τρεις μέρες άργότερα, ήρθαν να με πάρουν από το κελλί μου. Είδα τότε πως με πήγαιναν στο Μονφωκόν. Τα υπόλοιπα τα ξέρετε... Αφέντη, η ζωή μου κρέμεται από μια κλωστή. Ο Βαλουά θα φάει να με βρή παντού. Χρειάζομαι, λοιπόν, έναν άνθρωπο, που να τον υπηρετώ... και που να μπορώ να με προστα-

τεύση, αν παρουσιαστή ανάγκη...

— Άλλά δε μου είπες τι άπόγινε ο μικρός Ζάν, τον διέκοψε ο Μπουριντάν.

Δεν το έμαθα ποτέ, απάντησε ο Μπιγκόρν. Όπως επίσης δεν έμαθα τίποτα για τη μητέρα του, την Άννα ντε Ντραμάν. Μπορεί να ζουν ακόμη. Μπορεί όμως και να έχουν πεθάνει.

Προσπάθησε να μην ξαναβρεθεί στο δρόμο του Καρόλου του Βαλουά, του σύστησε ο Μπουριντάν.

Κι' όμως, λίγο έλειψε να το πάθω χτες το βράδυ, απάντησε ο Μπιγκόρν. Βρισκόμουν κοντά στο Τέμπλο...

Ο Μπουριντάν τον σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού.

Θα μου το άφηγησής άλλοτε, του είπε. Πρέπει τώρα να πηγαίνω.

Θα σας συνοδεύσω, αφέντη. — Έστα. Θα μ' ακολουθήσεις σε μικρή απόσταση και θα με περιμένεις έξω από την πόρτα του σπιτιού, όπου θα μπώ.

Ο Μπουριντάν κατέβηκε τις σκάλες, έβγαλε το αλόγο του από ένα μικρό σταύλο, που βρισκόταν στο βάθος της αυλής, πήδησε πάνω σ' αυτό κι' άρχισε να προχωρή προς το μέρος του Τέμπλου.

Ο Μπιγκόρν άκολουθούσε πεζός. Ο Μπαλαρής κι' ο υπηρέτης του πέρασαν μπροστά από το Τέμπλο κι' έφτασαν στο μικρό δρόμο, όπου βρισκόταν το σπίτι της Μυρτίλλης.

Ο Μπιγκόρν, βλέποντας τον κύριο του να ξεπερνά μπροστά σ' αυτό το σπίτι, δοκίμασε μια ζωνη έκπληξη. Άλλά δεν είπε τίποτα. Ο Μπουριντάν του πέταξε τα χαλινάρια του αλόγου, πέρασε τρέχοντας το μικρό κήπο κι' έφτασε μπροστά στην πόρτα.

Αυτή η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. — Άγασμένη μου Μυρτίλλη! είπε.

Η νέα τον περίεξε συνήθως πίσω από αυτή την πόρτα. Άλλά έκαινο το πρωί, δε βρισκόταν σ' αυτή τη θέση.

Ο Μπουριντάν, βλέποντας, ότι δεν έπαυε καμιά απάντηση στην πρόσκλησή του, φώναξε τη Ζιλιμπέρτη. Άλλά και πάλι κανένας δεν του απάντησε. Έσπρωξε τότε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι. Το σαλόνι κι' η τραπεζαρία του ίσογειού ήταν άδεια. Το ίδιο και το δωμάτιο της Μυρτίλλης, που βρισκόταν στο επάνω πάτωμα.

Περίσσο! είπε ο Μπουριντάν. Δεν υπάρχει κανείς!

Σκέφτηκε τότε πως ο Λασκό, μοβαίνοντας το ειδύλλιο της Μυρτίλλης, την είχε πάρει κι' είχαν φύγει απ' αυτό το σπίτι, χωρίς να βάλουν να γυμνώσουν τον άνθρωπο που η κόρη του αγαπούσε.

Πρέπει να βρω αυτό το Λασκό! ψιθύρισε ο Μπουριντάν. Άν δεν τόν πείσω ν' αλλάξει γνώμη θα πάρω τη Μυρτίλλη και θα φύγωμε!

Άλλά ξαφνικά μια άλλη σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

— Τη Μυρτίλλη δεν την πήρε ο πατέρας

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Άναστάτωσης

Μουχει πληγώσει την καρδιά και μ' έχει βάλει σε μαράζι η καιρική αναποδιά που όλη την ύπαιθρο ταραίζει... Γιατί μ' αυτό τον το βιολιό όλα τα φρούτα τα ρημάζει κι' η προσφιλής μας σταφυλή με καθυστερησι ώριμάει...

Μετ' έμποδιών να να ηη, ρόγες φορτώνει το κλήμα, οιστι αλλοιωντική τροπή παίρνει συνεχώς το κλήμα. Κι' εαν τραβήξει ούτω πως η καιρική αλλοφροσύνη ίσως ο άμπελοκαρπός έφταμνιντικός να γίννη

Είναι ακόμη πιθανόν, με τέτοιαν άκατοστασία, νάχη το ταδερονοκοινόν και σοδαρη... Λειψοκρασία. Γιατί σε κρύο δυνατό, ίσως κι' ο Αύγουστος γυρίση και, φυσικά, τον

(τρυνητό μήνες να τον καθυ- (στερηον...)

Όλα τα βόιακω πι- (θανά, σπιν εποχή μας τη (ρημάδα, που ο καιρός μας (τα γυνά πέντε φορές την (έδου δα...

Κι' έτοι καθώς ηη- (γανει πι- το καιρικό μας το (τροπάρι και τα καινούργια (τά οτουπιά ίσως άνοιξουν το... (Γενάρη!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

της, είπε. Γιατί, αν ήταν έτσι, η άγαπημένη μου θαδύριζε τον τρόπο να στείλει εδώ τη Ζιλμπέρτη, για να με ειδοποιήσει... Κι' άλλωστε, αν ο Λεσκό έπαιρνε την κόρη του, γιατί θ' άφηνε όλες τις πόρτες ανοιχτές, αφού έχει τόσα πράγματα μέσα στο σπίτι;... Όχι, κάποιος άλλος πρέπει να την πήρε.

Η σκέψη αυτή τον αναστάτωσε. Σαριάστηκε σε μία πολυθρόνα, έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του κι' άρχισε να κλαίει σαν το μικρό παιδί. Τού ήταν αδύνατο να φαντασθεί ποιος μπορούσε να είχε πάρει τη Μυρτίλλη. Μπροστά του ύψωνταν ένα πυκνό μυστήριο, που δεν κατάφερε να το εξιχνιάσει.

Στη θέση αυτή έμεινε κάμποση ώρα. Σηκώθηκε τέλος και σκούπισε τα δάκρυά του. Πρέπει να κάμω κάτι! ψιθύρισε.

Μόνο που δεν ήξερε τί ήταν εκείνο που έπρεπε να κάμει.

Άκουσε, ξαφνικά, ένα μικρό θόρυβο στην πόρτα. Ήταν ο Μπιγκόρν, που είχε αφήσει έξω το άλογο κι' έρχόταν για να βρῆ τον κυρίο του.

— Ο αφέντης μου ζητάει τη νέα, που έμεινε σ' αυτό το σπίτι; ρώτησε.

— Ναί...

Τη νέα αυτή την πήραν χτές το βράδυ. Ο Μπουριντάν έτρεξε κοντά του και τὸν τράνταξε από τους ώμους.

Μίλησε γρήγορα! τὸ φώναξε. Τί ξέρεις;

— Χτές τὸ βράδυ, απάντησε ὁ Μπιγκόρν, βρισκόμουν κοντά στο Λούδβο, όταν, σὲ κάποια στιγμή, είδα τὸν Κάρολο τὸ Βαλουά να βγαίνει ἀπὸ κεί, μαζί με κάμποσους τοξότες. Τους ἀκολουθούσα ἀπὸ περιέργεια καὶ τὸς είδα νὰ μπαίνουν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ο Βαλουά! φώναξε ὁ Μπουριντάν. Είπες, ὅτι ὁ Κάρολος τὸ Βαλουά ἦρθε ἐδῶ; — Ναί, ἀφέντη. Είπα, ὅτι ἦταν ὁ Κάρολος τὸ Βαλουά, πρίγκηψ τῆς κολάσεως κι' ἐξάδελφος τοῦ Σατανά.

— Καὶ τί ἦρθε νὰ κάμει ἐδῶ; — Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐπίσταν αὐτὴ τὴ νέα καὶ τὴν δώγησαν στὸ Τέμπλο.

— Ἀλλὰ γιατί;

— Ἀπὸ ὅτι, κατάλαβα, τὴν κατηγοροῦν ὅτι θέλησε νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο τοῦ βασιλιά με μάγια. Ἀκουσα τοὺς τοξότες, πὺ φώναζαν: «Θάνατος στὴ μάγισσα!».

— Καὶ γιατί δὲ μίλησε πρῶτύτερα; — Δὲν ἤξερα, ἀφέντη, ὅτι ἐνδιαφερόσαστε γι' αὐτὴ τὴ νέα.

Ο Μπουριντάν ξανάπεσε στὴν πολυθρόνα, τσακισμένος ἀπὸ τὴ λύπη του.

— Ο κήρυκας γύρισε σήμερα τὸ πρῶτὸν τοὺς δρόμους γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ὁ βασιλιάς διόρισε διοικητὴ τοῦ Τέμπλου τὸν Κάρολο τὸ Βαλουά, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὁ Μπιγκόρν.

— Ἡ Μυρτίλλη μου βρίσκεται, λοιπόν, στὴν ξουσία τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουά; φώναξε ὁ Μπουριντάν. Κι' ὁ πατέρας της; — Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Λανσελό Μπιγκόρν.

Ἡ φυλακὴ τοῦ Τέμπλου

Κατὰ τὸ σούρουπο τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἕνα ἀμάξι σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Τέμπλο. Τὸ συνάδευε ἕνας καθολάρης, πὺ εἶχε σκεπασμένο τὸ κεφάλι του με μίαν κουκούλα.

Ο καθολάρης αὐτὸς ξεπέμφε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πύλιν τοῦ παλαιοῦ φρουρίου. — Μικρούς! φώναξε ὁ φρουρός, πὺ στεκόταν ἐκεῖ.

— Εἰδοποιήσε τὸν ἀξιωματικὸ σου, ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλῶ. ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος με τὴν κουκούλα.

Ο στρατιώτης δίστασε μερικὲς στιγμὲς. Ἀλλὰ τὸ ἐπιτακτικὸ ὕφος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔκανε νὰ συμμορφωθῇ με τὴν ἐπιθυμία του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἕνας ἀξιωματικὸς βγῆκε ἀπὸ μίαν μικρὴν πόρταν καὶ προχώρησε πρὸς τὸν ἀγωνιστή.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις; τὸν ρώτησε. Αὐτὸς, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἀνασήκωσε τὴν κουκούλα πὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό του. Φαίνεται πὺς ἦταν κάποιον πρόσωπο πολὺ σημαντικό, γιατί ὁ ἀξιωματικὸς ἔσμιξε ἀμέσως τὰ πόδια του κι' ἔμεινε ἀκίνητος ἀνὰ γαλμα.

Ο ἀγωνιστὸς τοῦ μίλησε τότε σιγά. Ἐσυναγύρισε κατόπιν τὸν ἀμάξι.

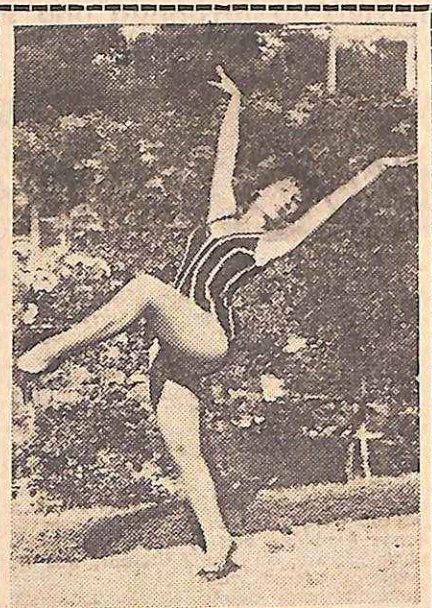
— Ο δρόμος εἶναι ἐλεύθερος, κυρία, εἶπε, ἀνοίγοντας τὴν πόρταν.

Ἀπὸ τὸ ἀμάξι κατέβηκε μίαν γυναῖκα, πὺ ἦταν τυλιγμένη μ' ἕναν εὐρύχωρον μανδύα. Τὸ πρόσωπό της σκεπαζόταν ἀπὸ μίαν κουκούλα, ὅπως καὶ τοῦ συνοδοῦ της.

— Περιμένε με ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

— Σκεφθῆτε τὴν ἀγωνία μου, κυρία, τραύλισε ὁ καθολάρης. Στείς μονάχα μπορεῖτε νὰ τὴν σώσετε.

— Ἡσύχασε, Μαρινύ, ἀπάντησε ἡ συνο-

ΝΕΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ Μαρινάνα Βενιέρη, τῆς Σχολῆς Ἐκφραστικοῦ Χοροῦ καὶ Μπαλλέτου Μαΐρης Βρούκου-Γκέλη, ἡ ὁποία κατόπιν ἐξετάσεων ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἀπὸ ἐιδικῶν καὶ ἐκπαιδευτῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας διεκρίθη καὶ πήρε τὸ δίπλωμά της με ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία.

μιλητριά του. Κανένας δὲ μπορεῖ νὰ παρακούσῃ τὴν διαταγὴν τῆς βασιλίσσας... οὐτε κι' ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς!

Ἡ βασιλίσσα — γιατί αὐτὴ ἦταν — προχώρησε κατόπιν καὶ μπῆκε στὸ φρούριο. Ὁ ἀξιωματικὸς προπορεύθηκε... Ἐφτασαν ἐστὶ μπροστὰ σὲ μίαν βαρεῖαν δρύνειν πόρταν.

— Ποῖαν πρέπει ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν πρίγκηπα; ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς, με σεβασμό.

— Εἶναι περὶ τὸ ν' ἀναγγεῖλῃτε, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

Κι' ἀνοίξε τὴν πόρταν.

Πίσω ἀπ' αὐτὴν βρισκόταν τὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ τοῦ φρουρίου.

Ο Κάρολος τοῦ Βαλουά ἀπόρησε βλέποντας αὐτὴ τὴν γυναῖκα μπροστὰ του κι' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ φωνάξῃ τοῖς φρουροῦς γιὰ νὰ μᾶθῃ ποῖος τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ φτάσῃ ὡς τὸ γραφεῖο του.

Ἀλλ' ἡ ἐπισκέπτρια, ἀφοῦ ξανάκλεισε τὴν πόρταν, κατέβασε τὴν κουκούλα, πὺ ἐκρυβε τὸ πρόσωπό της.

Ο πρίγκηψ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Κυρία, εἶπε, ὅταν συνήλθε, ἐνῶ ἔκανε μίαν βαθεῖαν ὑπόκλιση, εἶναι μεγάλῃ τιμὴ γιὰ μένα, πὺ σὰς δέχομαι ἐδῶ. Ἀλλὰ δὲ σὰς κρύβω, ὅτι δυσκολεύομαι νὰ μαντέψω τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως...

— Ἡρῶα νὰ σὰς μιλῶ γιὰ τὴ νέα, πὺ πιάσας χτές τὸ βράδυ, ἀπάντησε ἡ βασιλίσσα. Ὑποστηρίξτε, λοιπόν, πὺς εἶναι μάγισσα;

— Κυρία, τραύλισε σαστισμένος ὁ πρίγκηψ, τὰ μάγια, πὺ βρήκαμε στὸ σπίτι της, μ' ἔκαναν νὰ ὑποθέσω...

Ἡ βασιλίσσα τὸν κεραυνόβηλε με τὸ βλέμμα της.

— Θέλετε νὰ σὰς πὺ ποῖο εἶναι τὸ ἐγκλημα αὐτῆς τῆς νέας; τὸν ρώτησε.

— Μεγαλειότητά...

— Ἡ νέα αὐτὴ εἶναι θῦμα μίαν σατανικῆς σκευωρίας, κι' αὐτὸ τὸ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα, συνέχισε ἡ βασιλίσσα. Δὲν ἔκαμε κανένα ἐγκλημα. Ἀλλ' ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι κόρη τοῦ Ἀνγκερράν ντὲ Μαρινύ, πὺ τὸν μισεῖτε θανάσιμα.

«Εἶμαι χαμένος!» σκέφτηκε ὁ Βαλουά, πὺ εἶναι κατακίτρινος σὰ νεκρός.

— Θέλω νὰ δῶ ἀμέσως αὐτὴ τὴ νέα, εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

— Οἱ ἐπιθυμίαι τῆς Μεγαλειότητός σας εἶναι γιὰ μένα ἱερές, ἀπάντησε ὁ Βαλουά. Πηγαίνω νὰ τὴν φέρω ἐδῶ...

— Ὅχι! εἶπε ἡ βασιλίσσα. Προτιμῶ νὰ με δηγῆσετε στὸ καλλιί της. Θὰ τὴν ἀνακρίνω μόνῃ μου...

— Ἄν εἶναι μάγισσα, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σὰς... Ἄν ὄχι...

— Ἄν ὄχι; τραύλισε ὁ Βαλουά.

— Θὰ τὴν πάρω ἀπὸ δῶ.

— Ο κίνδυνος ἔκαμε τὸ Βαλουά νὰ συνέλθῃ.

— Κυρία, εἶπε, ὁ βασιλιάς μ' ἔκαμε διοικητὴ τοῦ φρουρίου τοῦ Τέμπλου, μόνον καὶ

μόνον γιὰ νὰ ἐπιτηρῶ αὐτὴ τὴ νέα. Ἄν ἡ Μεγαλειότης σας θέλῃ νὰ τὴ δῇ καὶ νὰ τῆς μιλῇ, θὰ συμμορφωθῶ ἀμέσως με τὴν ἐπιθυμία της. Ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι εἶμαι ὑπεύθυνος με τὸ κεφάλι μου γι' αὐτὴ τὴ φυλακισμένη. Δὲ θὰ τὴν ἀφήσω, λοιπόν, νὰ βγῇ ἀπὸ δῶ, παρὰ μόνον ἂν ἔχω διαταγὴ τοῦ βασιλιά.

— Σὰς ἔφερα αὐτὴ τὴ διαταγὴ, ἀπάντησε ἡ βασιλίσσα μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο.

Καὶ ταυτόχρονα ἐβγάλε ἀπὸ τὸ στήθος της ἕνα χαρτί, πὺ τὸ ἔδωσε στὸν πρίγκηπα.

Ο Κάρολος τοῦ Βαλουά κλονίστηκε μὸλις διάβασε τὶς πρῶτες λέξεις.

Αὐτὸ τὸ χαρτί ἦταν μίαν ἐπιστολὴν τοῦ ἴδιου πρὸς τὴ βασιλίσσα, ἡ καλύτερα πρὸς τὴ Μαργαρίτα. Μέσα σ' αὐτὴν, τῆς ἐκμυστηρευόταν με φλογερὲς ἐκφράσεις τὴν ἀγάπην του.

— Ἀναγνωρίζεις αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν, πὺ τὸ πρωτότυπο τῆς βρίσκεται στὰ χέρια μου; ρώτησε ἡ βασιλίσσα.

— Ἀλλὰ γράφθηκε πρὶν ἀπὸ δεκαεφτά χρόνια, διαμαρτυρήθηκε ὁ Βαλουά.

— Βλέπω, ὅτι ἔχεις καλὴ μνήμην, εἶπε ἡ βασιλίσσα. Ὅπως σοῦ εἶπα, τὸ πρωτότυπο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, βρίσκεται στὰ χέρια μου. Αὐτὸ τὸ πρωτότυπο, λοιπόν, τὸ ἔδωσα στὴ Μάρμπελ...

Τὴν ξέρεις τὴ Μάρμπελ; Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, πὺ μοῦ εἶναι ἀφοσιωμένη, βρῆκε τὸν τρόπο νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἡμερομηνία καὶ τὴν θέσιν τῆς ἐθαλε μίαν ἄλλῃ με τὸ γράμφο σου...

— Ὡ, ἡ Μάρμπελ μπορεῖ νὰ μιμηθῇ ὅποιοδήποτε γράμφο...

Τὸ γράμμα σου εἶχε ἡμερομηνία: 22 Φεβρουαρίου 1297. Στὴ θέσιν τῆς ἡ Μάρμπελ ἔβαλε: 11 Μαῖου 1314, πὺ εἶναι ἡ χθεσινὴ ἡμέρα.

Πράγμα πὺ σημαίνει πὺς αὐτὸ τὸ φλογερὸ γράμμα μὸν ἔστειλες χτές. Καταλαβαίνεις βέβαια, ὅτι δὲ θὰ μποροῦσες νὰ κάμῃς μεγαλότητα προσβολῇ τὸ βασιλιά σου...

Ο Κάρολος τοῦ Βαλουά ἔτρεψε.

— Θὰ ὑπακούσης; τὸν ρώτησε ἡ βασιλίσσα.

— Ναί, Μεγαλειότητά, ἀπάντησε.

— Κι' ἂν πεισθῇ γιὰ τὴν ἀδωότητα τῆς Μυρτίλλης καὶ τὴν πάρω μαζί μου, μὸν ὑπόσχεσαι, ὅτι δὲ θὰ μιλῇς σὲ κανένα γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου;

Ο Βαλουά ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του.

— Μοῦ ζητᾶτε τὴ ζωὴ μου, εἶπε. Πάρτε τὴν. Σὰς ἀνέκει...

Ἀλλὰ προσέξετε, Μαργαρίτα! Τὸ κακὸ πὺ μοῦ κάνετε, εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ θαῖρετε νὰ ἦμουν ἀγγελος τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ τὸ ἐσχάσω. Ἐγώ, ὁμως, εἶμαι μόνον ἄνθρωπος...

— Πῆς καλύτερα διάβολος τῆς κολάσεως... διώρρωσε ἡ Μαργαρίτα. Παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ με κάμῃ νὰ ἐσχάσω τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια, πὺ εἶπες αὐτὴ τὴ στιγμή. Εἶναι τὸ καλύτερο πὺ μπορεῖς νὰ ἐλπίσης...

Καὶ τώρα, ἐμπρός! Πηγαίνε με κοντὰ τὴ μάγισσα σου.

Λέγοντας αὐτὰ, κατέβασε τὴν κουκούλα, πὺ ἐκρυβε τὸ πρόσωπό της.

Ἐφτασαν μαζί σὲ μίαν ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν αὐλῶν τοῦ φρουρίου. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Βαλουά, ἕνας ἄνθρωπος, πὺ στεκόταν ἐκεῖ, ἀναψε ἕναν πυρσὸ, πὺ κατόπιν ἕναν μεγάλον κρῖκο με κλειδιά καὶ προπορεύθηκε.

Ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν μίαν γυριστὴ σκάλα, πὺ καὶ τὸν μῆκος μετὰ στὸ ἔδαφος. Προχώρησαν ἔπειτα σ' ἕνα διάδρομο, με πόρτες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο.

Ο ἄνθρωπος, πὺ κρατοῦσε τὸν πυρσὸ, σταμάτησε μπροστὰ σὲ μίαν ἀπ' αὐτῶν τῶν πόρτων καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἐβγάλε πρὸς τὸν πυρσὸ σ' ἕνα σιδερένιον κλουδάκι, πὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ φεγγίτη τῆς πόρτας.

— Ἐδῶ εἶναι, εἶπε με ὑπόκωφον φωνὴ ὁ Βαλουά.

— Δὲ χρειάζομαι τίποτ' ἄλλο, ἀπάντησε ἡ βασιλίσσα. Πάρε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπομακρυνήτε.

Ο Βαλουά ἀκολούθησε τὸ διάδρομον πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσιν. Ὁ δεσμοφύλακας με τὰ κλειδιά βάδιζε πίσω του.

«Εἶμαι χαμένος! σκετῶταν ὁ πρίγκηψ. Τὸ μόνον πὺ μπορῶ νὰ κάμω εἶναι νὰ φύγω. Θὰ πάω νὰ κλειστῶ σὲ κάποιον μακρὸν πύργο, γιὰ νὰ προπαρσκευάσω ἐκεῖ ἡρεμὰ τὴν ἐκδίκησί μου... Κι' ἡ ἐκδίκησί μου πρέπει νὰ εἶναι τέτοια, πὺ νὰ συγκλονίσῃ δολέκληρον τὸ βασιλείον!».

Εἶδε, ξαφνικά, ἕναν ἴσκιο, πὺ διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος του. Ἦταν ὁ Σίμων Μαλέγκο, ἡ κολασμένη ψυχὴ τοῦ πρίγκηπα.

Ο Κάρολος τοῦ Βαλουά τὸν πήρε παράμερα.

— Χάσαμε τὰ πάντα, τοῦ εἶπε σιγά.

— Τὰ μαντεύω ὅλα, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκο.

— Πρέπει νὰ εἴμαστε ἑτοιμοὶ γιὰ νὰ φύγουμε σὲ μίαν ὥρα.

— Μποροῦμε νὰ φύγουμε κι' αὐτὴ τὴ

στιγμὴ. Ἀλλὰ διαβάστε πρῶτα αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ο Κάρολος τοῦ Βαλουά πήρε τὸ γράμμα καὶ πῆγε κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι, πὺ κρεμόταν πρὸς ἄκρην τοῦ διαδρόμου.

Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Αὐθεντία,

«Δὲ με γνωρίζετε, ἀλλ' ἐγὼ σὰς γνωρίζω κι' αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ τὴ στιγμή. Ξέρω, ὅτι μισεῖτε τὸν Μαρινύ. Κι' ἐγὼ ἐπίσης τὸν μισῶ.

Τὸ μῖσος μου δὲν εἶναι μικρότερον ἀπὸ τὸ δικό σας. Θέλετε νὰ ἐνώσωμε τὰ δύο μῖσους, γιὰ νὰ τὰ κάμωμε ἕνα μόνον; Θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω γιὰ νὰ συντρίψετε τὸν Μαρινύ; Θέλετε νὰ με βοηθήσετε νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Ἄν ὄχι, κάμπετε ἡ καταστρεφέτε αὐτὸ τὸ γράμμα; πὺ τὸ ἐμπιστευομαι στὴν τιμὴ σας ὡς ἱππότης. Ἄν ναί, θὰ σὰς περιμῶν τρεῖς νύχτες στὴ σειρὰ ἀπὸ αὐριο, γύρω σὰ μεσάνυχτα, ἐξῶ ἀπὸ τὴν πύλιν τῶν Ζωγράφων.

Ζάν Μπουριντάν».

— Ὁ Ζάν Μπουριντάν! ψιθύρισε ὁ Βαλουά. Νὰ ἴσως ἡ σωτηρία... Ὁ ἄνθρωπος, πὺ εἶχε τὴν τόλμην νὰ προκαλέσῃ τὸ Μαρινύ μπροστὰ στὸ βασιλιά, μπορεῖ νὰ με σώσῃ... Με χίλια σκούδα θὰ τὸν κάνω δικό μου.

Καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Σίμων!

— Ὁ Μαλέγκο ἔτρεξε κοντὰ του.

— Ὁ Σίμων διατάγει σας, ἀφέντη! εἶπε.

— Δὲ θὰ φύγουμε ἀπ' ὅπου, τοῦ ψιθύρισε ὁ Βαλουά.

Ἡ βασιλίσσα ἔτρεξε κοντὰ του.

— Ὁ Σίμων διατάγει σας, ἀφέντη! εἶπε.

— Δὲ θὰ φύγουμε ἀπ' ὅπου, τοῦ ψιθύρισε ὁ Βαλουά.

Ἡ βασιλίσσα ἔτρεξε κοντὰ τοῦ Βαλουά καὶ τὸν δεσμοφύλακα μὸν ἀπομακρυνθῶν λίγο κι' ἔπειτα ἐσπρώξε τὴν πόρταν.

Ο πυρσὸς, πὺ ὁ δεσμοφύλακας εἶχε βάλει στὸ σιδερένιον κλουδάκι, ἔριχνε ἕνα ἀδύνατον φῶς μέσα στὸ καλλιί.

Ἡ Μυρτίλλη ἦταν καθισμένη στὴν ἀντίθετη ἀκρην.

Ἡ βασιλίσσα τὴν κύτταξε κάμποσες στιγμὲς σιωπῶν. Ἡ συγκίνησιν τὴν ἐπνιγε. Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν ἡ κόρη της...

Κι' ἡ Μυρτίλλη κύτταξε ἐπίσης αὐτὴ τὴν ἀγωνιστή. Τὸ βλέμμα της φάνερωνε περισσότερον ἐκπληξί παρὰ ὄδο.

Ἡ βασιλίσσα προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος της.

— Πόσο εἶναι ὁμορφί!», σκετῶταν.

— Δυστυχισμένη μικρούλα! τῆς εἶπε, πλησιάζοντας. Δὲν πρέπει νὰ με φοβάσαι... Εἶμαι μίαν φιλήν πὺ θέλει τὸ καλὸ σου...

Ἐκάμει ν' ἀπλόησεν τὰ χέρια της γιὰ νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της. Αὐτὸ λέξεις ἀνέθηκαν ταυτόχρονα στὰ χεῖλιν της: «Κόρη μου». Ἀλλ' οἱ λέξεις αὐτῆς ἐσθυσαν στὰ χεῖλιν της καὶ τὰ χέρια της ἔμειναν ἀκίνητα.

— Ὡ, κυρία, φαίνόσαστε τόσο καλὴ! εἶπε ἡ Μυρτίλλη. Μήπως μὸν φέρνετε νέα ἀπὸ τὸν πατέρα μου;... Πόσο πρέπει νὰ λυπήθηκε γιὰ τὴ σύλληψί μου!

— Δὲν ξέρω τὸν πατέρα σας, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Θέλησα μόνον νὰ σὰς δῶ, ὅπως κάνω γιὰ όλες τὶς φυλακισμένες, πὺ φέρνω ἐδῶ... Ἡρῶα γιὰ νὰ σὰς παρηγορήσω καὶ νὰ σὰς δῶσω θάρρος...

— Ἀς εἰσάστε εὐλογημένη, κυρία, εἶπε ἡ Μυρτίλλη.

— Ἀλλὰ γιατί σὰς ἔφεραν στὴ φυλακὴ τοῦ Τέμπλου; ρώτησε ἡ βασιλίσσα. Μοῦ μιλῆσατε πρῶτύτερα γιὰ τὸν πατέρα σας...

Ἀλλὰ κι' ἡ μητέρα σας ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι πολὺ στενοχωρημένη...

— Δὲν ἔχω μητέρα, ἀπάντησε ἡ Μυρτίλλη. Μοῦ εἶπαν, ὅτι πέθανε τὴν ἴδιαν ἡμέραν, πὺ μ' ἔφερε στὸν κόσμον...

Ἦταν ἴσως καλύτερα πὺ πέθανε, γιατί ἡ τρωπὴν περιπέτειά μου θὰ τὴν ἔφερνε σ' ἀπόγνωσι.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνατρίχισε.

— Με ρωτήσατε γιατί μ' ἔφεραν ἐδῶ, συνέχισε ἡ φυλακισμένη. Δὲν ξέρω τίποτα, κυρία.

— Σὰς κατηγοροῦν, ὅτι εἰσάστε μάγισσα...

— Πὺς μπορῶ νὰ εἶμαι μάγισσα, κυρία; εἶπε ἡ Μυρτίλλη, με ἥρεμν φωνή. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴν ἰδέαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ κλαίει.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνωίσσε τότε τὴν μητρικὴν καρδιά της νὰ σπαρταρᾷ μέσα στὸ στήθος της. Καί, χωρὶς νὰ σ

Ε. ΠΛΑΥ 42 ΧΡΟΙΩΝ.
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΕΝΑΣ πλανόδιος θίασος ποικιλιών, με όχθη μεγάλα άμαξια, που μετέφεραν από τόπο σε τόπο τα ντεκόρ και τα διάφορα σκηνικά — χρησιμοποιώντας και για κατοικία των καλλιτεχνών — σταθμίζεσε μία μέρα σ' ένα χωριό της Μουρκίας.

Όλοι από τα περίχωρα έτρεξαν να δουν και να χειροκροτήσουν τα διάφορα νούμερα, το ένα πιο συγκλονιστικό, πιο διασκεδαστικό από τ' άλλο. Κι' ύστερα γύριζαν σπίτι τους, γοητευμένοι από το θέαμα, θαυμάζοντες από τα φώτα των προβολέων, χωρίς να υποπτεύονται, ότι ο περιπλανώμενος μικρός κόσμος, που σκόρπιζε το γέλιο και την εὐθυμία, είχε κι' αυτός τις δικές του πίκρες, τα δικά του βάσανα.

Ο θιασάρχης είχε προσλάβει πριν από δύο μήνες τον 'Εστεμπάν και την αδελφή του, τη Λουτσία. Τό νούμερό τους δεν τ' άρεσε και πολύ. Ήταν τής παλιάς σχολής. Πότες, ότι ένας κλόουν λίγες τούμπες, μερικές ακροβατικές επιδείξεις, τα γυμνασμένα σκυλιά και οι άπαράτητοι αθλητές για την άρση βαρών ήταν άκαρέτα για να ικανοποιήσουν και το πιο δύσκολο κοινό.

Ανατρίχιασε, λοιπόν, στην αρχή όταν, σε μία δοκιμαστική επίδειξη, είδε τον 'Εστεμπάν να βάζει τη Λουτσία να σταθεί όρθια μπροστά σε μία πλατεία σανίδα και ύστερα να την πλαστώνει ολόκληρη, από άποστασι δέκα μέτρων, με είκοσι μαχαίρια, ενώ εκείνη χαμογελούσε, σά να μην αντίκριζε το χόρο από στιγμή σε στιγμή.

— Έννοια σου, και δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος! τον καθησύχαζε ο 'Εστεμπάν. — Ύστερ' από πολλούς διαταγούς, και παρά τις αντιρρήσεις του προσωπικού του, ο θιασάρχης αποφάσισε να παρουσιάσει το νούμερο αυτό. Ή επιτυχία που σημείωσε από την πρώτη παράσταση ήταν καταπληκτική.

Πριν περάσουν, όμως, δεκαπέντε μέρες, η Λουτσία έπεσε βαρέια άρρωστη από πνευμονική πάθηση. Ο γιατρός, που την κτύπησε, διάταξε να τη μεταφέρουν αμέσως σε κλινική. Ήταν καταδικασμένη...

Τι γίνεται τώρα; ρώτησε ο θιασάρχης τον απελπισμένο 'Εστεμπάν. Ποιά θ' αντικατάσταση τη Λουτσία;

— Έγώ, πέπαιρα! φώναξε η Λουτσία, η κόρη του, που είχε παρακολουθήσει τη συζήτηση αυτή.

Η Λουτσία, μία μελαγχολική καλλονή είκοσι χρόνων, έκανε ως τότε μονάχα χορευτικά νούμερα. Ο πατέρας της, που κι' αυτός κτύπησε το συμφέρον της επιχειρήσεώς του, διατάξε να παραδώσει την κόρη του στα είκοσι μαχαίρια του 'Εστεμπάν. Δεν τού έμεινε, βέβαια, καμιά αμφιβολία για τη δεξιότητά του. Μά, ξέρεις τι γίνεται καμιά φορά;...

Εν τέλει, υπεχώρησε μπροστά στην επιμονή της κόρης του. Φανταζότανε πως η Λουτσία ήθελε να πάρει τη θέση της Λουτσίας, για να μη ματαιωθεί ένα νούμερο που εξασφάλιζε καλές εισπράξεις στο ταμείο.

Τό βλέπω και μόνος μου, βρυχήθηκε, πως δε μπορεί να γίνει διαφορετικά... Θά κάνω. 'Εστεμπάν, το νούμερο αυτό με την κόρη μου, όπως να βρεθεί άλλη να την αντικαταστήσει. 'Εγώ, όμως, δε θα ήθελα ποτέ να σε κάνω γαμπρό μου! — πρόσθεσε, γελώντας σαρκαστικά. Δε μου χρειάζονται γαμπροδράλες στην οικογένειά!...

Δε μπορούσε να υποπτευθεί, ότι η Λουτσία είχε ερωτευθεί τρελλά τον 'Εστεμπάν, μαγνητισμένη από τη λάμψη των μαύρων ματιών του, από τη μεγάλη ψυχραιμία και αυτοκυριαρχία του. Μά κι' εκείνος αγάπησε παραφορα την κοπέλα αυτή, που τού έμπιστευε κάθε βράδυ τη ζωή της.

Ενας μονάχα το κατάλαβε αυτό. Ο Ραφαέλ. Ο κλόουν του θιάσου. Ένα άσχημο παλληκάρκι, που σκόρπιζε σε κάθε παράσταση το γέλιο με τ' αστειά του, το εξωφρενικό μακιγιαρισμό του και τις καταπληκτικές τούμπες του.

Αγάπησε κι' αυτός με απελπισμένο πάθος τη Λουτσία. Μά, όταν τάλιμπε, κάποτε, να της φανερώσει δελά τι ένιωθε γι' αυτήν, εκείνη τού έδωσε να καταλάβει πως δεν έπρεπε να ελπίζει τίποτα...

Εξακολουθούσε ωστόσο να ελπίζει, ως τη μέρα, που παρουσιάστηκε στη ζωή του θιάσου ο 'Εστεμπάν...

Τα δάκρυα του κλόουν

— Ένα άπογευμα, η Λουτσία συναντήθηκε με τον 'Εστεμπάν μπροστά στο άμαξι, που τού χρησίμευε για κατοικία, με δύο άλλα μέλη του θιάσου. — Η κατάσταση αυτή δε μπορεί να βασταεί περισσότερο, Λουτσία! της είπε ο 'Εστεμπάν, σφίγγοντας τα δύο της χέρια. Σ' αγαπώ... δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, 'Εστεμπάν! — Μά ο πατέρας σου δε θα θέλησε ποτέ να με κάνη γαμπρό του! Μία λέξη υπάρχει: Να φύγουμε, απόψε κιόλας, μετά την παράστασι, να πάμε αλλού να χτίσουμε την ερωτική μας φωλιά...

Η μαγνητισμένη πάντοτε από τη λάμψη των ματιών του, δέχθηκε να τον ακολουθήσει. Και χωρίσανε σε λίγο, αφού κανόνισαν όλες τις λεπτομέρειες της φυγής τους.

Εκείνο το βράδυ, η Λουτσία, ύστερ' από τις χορευτικές επιδείξεις — χωρίς ν' ακούει ούτε τη μουσική, ούτε και τα χειροκροτήματα του κοινού — έτρεξε ν' αλλάξει για το νούμερό της με τον 'Εστεμπάν...

Και αυτή θα ήταν η τελευταία παράστασι, που θα έδινε στο πλανόδιο θέατρο ποικιλιών του πατέρα της. Τό ίδιο βράδυ, θα έφευγε — για ν' άρχιση καινούργια ζωή με τον αγαπημένο της.

Σε χάνουμε, λοιπόν; άκουσε ξαφνικά πίσω της μία βραγνή φωνή. Ήρθε το κεφάλι της και είδε το πρόσωπο του Ραφαέλ, φοιχτά παραμορφωμένο από τον πόνο, κάτω από το μακιγιάζ του κλόουν.

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής! ψιθύρισε. — Μην κάνης την ανήλική! βρυχήθηκε ο Ραφαέλ. Ήμουν τό άπογευμα κρυμμένος πίσω από τ' άμαξι του 'Εστεμπάν και σ' άκουσα τί συμβαίνει γι' άποψε μετά την παράστασι. Ήθελα να τόν σκοτώσω... Σ' αγαπώ, τρελλά, Λουτσία, δε θ' αφήσω να σε πάρη άλλος!

Τα δάκρυά του χάραιαν αλλόια στο μακιγιαρισμένο πρόσωπο του

— Μά κι' ο πατέρας σου δεν θα θέλησε ποτέ να με κάνη γαμπρό του... είπε στη Λουτσία ο 'Εστεμπάν.

— Αυποδμαι, Ραφαέλ, που σε κάνω να υποφέρης! ψιθύρισε η Λουτσία. Μά έπρεπε να τό κατάλαβης από καιρό πως δεν έχεις να ελπίσης τίποτα από μένα! Εκείνος γονάτισε μπροστά της, τραυλίζοντας άκατάληπτα λόγια.

Σε παρακαλώ... βιάσου να ντυθώ! είπε, έκνευριμένη, η Λουτσία.

Πέρασε από κοντά του και τράβηξε με γοργά βήματα κατά τ' άμάξι. Δε θα φύγης, Λουτσία, δε θα φύγης! ούρλιασε από πίσω της ο Ραφαέλ.

Η Λουτσία ντύθηκε βιαστικά για τό τελευταίο νούμερο. Φοβότανε τώρα... Φοβότανε μήπως ο Ραφαέλ μαρτυρήσει το μυστικό της στον πατέρα της και ματαιωθεί η αναχώρησί της με τον 'Εστεμπάν. Κάθε στιγμή, που περνούσε, της φαινόταν χρόνος. Ή αναμονή έκανε τα νύχια της να πονούν.

Φαίνεται, ότι θα τελείωσε τό διάλειμμα, γιατί άκουσε από μακριά την όρχηστρα να συνοδεύη την επίδειξη των Ισορροπιστών. Ύστερα η μουσική σταμάτησε. Ο έγγραφτρίμμος θα έκανε τώρα το νούμερό του.

... Η Λουτσία δεν κατάλαβε ούτε η ίδια πως βρέθηκε, σε λίγο, στην πίστα, με την υποδμητική υπόκρουσι των τυμπάνων. Με μάτια θαλά είδε τον 'Εστεμπάν να παρουσιάζεται κι' αυτός από την άπεναντι πλευρά.

Πήγε κατ'έθετο μπροστά σ'α σανίδια. Ο 'Εστεμπάν θα σχημάτιζε γύρω της κύκλο από είκοσι μαχαίρια. Μά, γιατί άργούσε να πετάξει τό πρώτο; Δε βιάζότανε κι' αυτός να τελειώσουν τό νούμερό τους, να φύγουν μία ώρα άρχητερα;

Τέλος, ο 'Εστεμπάν έκανε ένα βήμα πίσω, παραπατώντας, σήκωσε τό χέρι του, σκόπευσε τό μπράτσο της Λουτσίας — μά δεν έβριζε τό μαχαίρι.

Η Λουτσία πρόσεξε τότε καλύτερα και κατάλαβε, ότι ο 'Εστεμπάν ήταν μεθυμένος!... Τά μάτια του λαμποκοπούσαν. Χαμογελούσε σά χαζός.

Γιά μία στιγμή, φάνηκε σά να έβαζε προσάθεια να σπρώξει καλά τό χέρι του στον άέρα, για να πετάξη τό μαχαίρι...

Η Λουτσία έκλεισε τα μάτια της. Άποροδώς και η ίδια πως στεκόταν ακόμα όρθια. Ήταν έτοιμη, με πικρή έγκρατρία, να τά δεχθί όλα από τόν αγαπημένο της, ακόμα και τό χειρότερο... Μά πως μέθυσε αυτός, που δεν έπινε ποτέ, ενώ ήξερε ότι είχε να έκτελέσει ένα τόσο επικίνδυνο νούμερο;

Ξαφνικά, πίσω από ένα παραπέτασμα, χύμισε στην πίστα, σάν τρελλός, ο Ραφαέλ. Έπιασε τό χέρι του 'Εστεμπάν, ενώ εκείνος ήταν έτοιμος να πετάξη τό μαχαίρι, και τού πήρε τό φοινικό όπλο.

Μέσα στο πανδαιμόνιο, που έγινε στην πλατεία, η Λουτσία έχασε τις αισθήσεις της.

Όταν συνήρθε, είδε πως ήταν ξαπλωμένη στο άμάξι τους. Ο πατέρας της, σκυμμένος άπάνω της, την κτύπησε με στοργή, που δεν είχε δείξει ποτέ ως τότε. Ο 'Εστεμπάν, γονατισμένος μπροστά της, είχε καρφωμένα πάγω της βλέμματα τρελλού.

Ενα βρογγιτό την έκανε να γυρίσει. Είδε τό Ραφαέλ σωριασμένο σε μία γωνία τ' άμαξιο, σε στάσι ανθρώπου, που δεν έχει να περιμένη τίποτα πιά από τη ζωή. Σε μία στιγμή γύρισε τό κεφάλι του και όταν είδε τη Λουτσία να τον κιντάζει, έβαλε τις φωνές:

Εγώ, Λουτσία, εγώ τόν τράβηξα τον 'Εστεμπάν σε μία ταβέρνα, κατ' άπογευμα, και τόν μέθυσα... Στην αρχή δεν ήθελα να πής. Τόν φοβόρια, όμως, σ' αστειά δέθεν, πως θα μαρτυρήσει στον πατέρα σου, ότι συμφωνήσατε να φύγετε μαζί σήμερα, μετά την παράστασι, άν δεν άδειάζατε μερικά ποτηράκια για τη μελλοντική του εύτυχία...

Αν, την ώρα που σε παρακαλούσα γονατιστός να μείνης, έδειχνες κάποια συμπονοία για μένα — συνέχισε, σπαρταρώντας, ο Ραφαέλ — δε θ' άφηνα το μεθυμένο 'Εστεμπάν να μπη στην πίστα... Έσύ, όμως, φάνηκες αναλγητική για μένα... Ήμουν άποφασισμένος να μη τόν έμπιστώ να σου πετάξη τα μαχαίρια. Στην κατάστασι που βρισκότανε, δε θα μπορούσε να σκοπεύσει καλά... Άφού σ' έχανα εγώ, προτιμούσα να σε δω νεκρή από τό χέρι τ' αγαπημένου σου!... Την τελευταία, όμως, στιγμή, μετανόησα γι' αυτό που θα έκανα, και όρμησα να σταματήσω τόν 'Εστεμπάν, πριν προλάβη να σου πετάξη τό πρώτο μαχαίρι... Σ' αγαπώ, Λουτσία!... Δεν ήθελα να πάθης κακό!...

Τά δάκρυά του άνοιγαν αλλόια στο μακιγιάζ του.

Πέρασαν λίγες στιγμές βαρείας σιωπής. — Καταλαβαίνεις και μόνος σου, Ραφαέλ, είπε ξαφνικά ο πατέρας, πως, ύστερ' από αυτό που έγινε, δεν έχεις πιά καμιά θέση κοντά μου. Δε θα σε παραδώσω στην άστυνομία... Άόριο, όμως, πρωί-πρωί, να πάρης τα πράγματά σου και να φύγης...

Ο Ραφαέλ σηκώθηκε με κόπο άπ' τη γωνιά του κι' έφυγε, ριχνοντας στη Λουτσία μία ματιά που την έκανε ν' ανατρίχιαση...

— Έτσι, λοιπόν, Ε; βρυχήθηκε ο πατέρας όταν έμειναν μόνοι. Ήθελες να μου πάρης την κόρη μου;... Λίγο έλειψε, όμως, να μου τη σκοτώσης άποψε!...

Δεν τό ήθελα! είπε ο 'Εστεμπάν με σταθερή φωνή. Πρώτη φορά μεθύσα στη ζωή μου... Συχαρώσε με, Λουτσία! Δε θα τό ξανακάνω...

— Όχι, άν θέλεις, ξαναβάλε κρασί στο στόμα σου, στρίγγιλλε ο πατέρας της, τώρα που ήταν γραφτό να κάνω γαμπρό ένα μαχαίροδράλη!...

Άλλαξε άμέσως έκφρασι και πρόσθεσε, χαμογελώντας: — Μπορείτε να φιληθήτε τώρα, παιδιά μου! Την αγαπά τό Λουτσία μου και δε θέλω να την κάνω δυστυχισμένη...

Ύστερα από λίγη ώρα, βρήκανε πίσω από ένα άμάξι, το πτώμα του Ραφαέλ, τού κλόουν. Είχε καρφωμένο στην καρδιά του τό μαχαίρι που άρπαξε από τά χέρια του 'Εστεμπάν για να σώση τη Λουτσία!

ΠΙΕΡ ΜΠΙΛΜΟΙΕ

Χαρές και δάκρυα ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Η 'Αννίκα κτύπησε πότε, πότε τό χέρι της κι' η καρδιά της χτυπούσε βαθεία κι' εύτυχισμένα. Ένα δαχτυλίδι, ένας χρυσός κρίκος, έλομπε στο δαχτυλό της. Είχε αεραδωσάτη την παραμονή. Κι' ωστόσο από πόσον καιρό άγαπούσε τόν Πέτρο Λύρα, από πόσον καιρό λάτρευαν ο ένας τόν άλλον! Μόλις χτες όμως είχε τολμήσει τό παλληκάρκι να της πής: — Σ' αγαπώ, 'Αννίκα. Θες να γίνης γυναίκα μου; — Ή πεντάμορφη νέα ένοιωσε την ψυχή της να σπρουγίζει. — Θέλω, άποκριόμκε. Πάντα ήθελα να γίνω γυναίκα σου, Πέτρο. Από τότε που κατάλαβα τόν κόσμο μου, μονάχα εσένα είχα στο νού μου. Όταν έφευγες άπ' τό νησι, λαχταρούσα πότε θα ξαναγύρισης. Κι όταν γύριζες, έκλαιγα κρυφά και μαράζωνα, γιατί πάντα σ' έδελα από μακριά.

Πήρε εκείνος τά χέρια της στα δικά του και τά φίλησε με θερμότητα. — Τότε όριο κιόλας θάρρω στη μάνα σου. Θάρρω με τόν αδελφό μου τό χόρο νά μάς περάση αυτός τό δαχτυλίδιο.

Η 'Αννίκα πρόλαξε. Γιατί ήξερε πως ο Κωνσταντής τη γλυκοκτύπησε από καιρό. Όπου κι' άν πήγαινε, όπου κι' άν στεκόταν, τόν έδελεπε μπροστά της. Μά όπως φαίνεται δεν τολμούσε να της πη τίποτ, γιατί ήταν όρφανή. Ο πατέρας της, ο Νικόλας Αδερνιός, είχε χαθεί στον 'Αγώνα. Ήταν ένας από τους πρώτους καραδοκώρηδες τού τόπου και τό βίος του ήταν άμέτρητο. Σάν άρχισε όμως τό μεγάλο ξεσηκωμά, έβωσε όλα του τά υπάρχοντα και τόν έαυτό του. Πνίγηκε μαζί με τό τρικατάρτο του έξω άπ' τη Ναύπλιο, στη ναυμαχία που έγινε εκεί.

Έτσι η 'Αννίκα έμεινε χωρίς προσταγή. Η μάνα της ήταν γριά και άνημπορη. Μά οι νησιώτες έκαναν ό,τι μπορούσαν για να βοηθήσουν τις δύο γυναίκες, που βρέθηκαν έξαφνου φτωχές και πεντέρημες. Όταν ωστόσο τελείωσε τό κακό κι' η 'Ελλάδα έγινε βασιλεία, η Αδερνιού τς δύο γυναίκες, που βρήκαν έσφαυρο φτωχές και πεντέρημες. Όταν ωστόσο τελείωσε τό κακό κι' η 'Ελλάδα έγινε βασιλεία, η Αδερνιού τς δύο γυναίκες, που βρήκαν έσφαυρο φτωχές και πεντέρημες. Όταν ωστόσο τελείωσε τό κακό κι' η 'Ελλάδα έγινε βασιλεία, η Αδερνιού τς δύο γυναίκες, που βρήκαν έσφαυρο φτωχές και πεντέρημες.

Γι' αυτό είχε τρομάξει τώρα, καθώς άκουσε τόν αγαπημένο της να της λέει πως αυτός θ' αντάλλαζε τό δαχτυλίδιο τους.

Μά όταν την έπομηνε πήγαν μαζί τό σπιτικό της και τη ζήτησαν άπ' τη μάνα της, όλος ο φόβος της άρχοντοπούλας διαλύθηκε σάν καπνός. Ο Κωνσταντής φέρονε τιμία και καθαρά.

Χαίρουναι που δε γίνης γυναίκα τού Πέτρου, της είπε. Είναι καλός κι' αντάξιός σου και θα ζήσετε εύτυχισμένοι. Άόριο θα φύγης για τη Μαύρη θάλασσα με τό τρικατάρτο τού καπετάν Νεράτζη και θα λείψι πάνω από τρείς μήνες. Μόλις γυρίση, θα παντρευτήτε άμέσως. Η νησιωτοπούλα τόν κτύπησε με τ' άνυπόκριτο βλέμμα της.

— Ό, τι πής έσύ αυτό θα γίνη, Κωνσταντή, άποκριόμκε. Γιατί τώρα που θα λείψι ο Πέτρος, μονάχα εσένα και τη μάνα μου θάχω. Τά λόγια σας κι' οι συμβουλές σας, θάνε για μένα προσταγή.

Πέρασε ένας ολόκληρος μήνας. Κι' άσφαινα, ένα πρωί, φάνηκε ο Κωνσταντής μ' ένα γράμμα στο χέρι. Τό είχε στείλει ο Πέτρος μ' ένα φοραδικο που αντάμωσε στο Μπουργκάς. Ήταν καλά και μετρούσε τίς μέρες και τις ώρες, που θα ξαναγύριζε κοντά της. Ο καιρός περνά γρήγορα—της έγραφε—θα ξανασιμείωμε πάλι. Κάθε βράδυ, μόλις τελειώσω τη βάρδια μου, παίρνω τό κομπολόι που μου χάρισε πριν φύγω και τό χαϊδολογώ σά νάσαι έσύ. Ύστερα τό φιλώ πριν κοιμηθώ κι' αυτό μου δίνει θάρρος. Δυό μήνες ακόμη. Κάνε όπομονη κι' όλα θάρρουν με τό καλό. Σε λίγο θα φορτώσουμε σφαίρι και θα πάμε για τό Ανατόλι Χισάρ. Από κει θα ξεκινήσουμε ίσα για την 'Ελλάδα, θα πάσουμε λίγο στον Πειραιά και μετά θάρρουμε στη Μήλο. Νά με καρτερής, μαζί με τη μαουλία σου και τόν Κωνσταντή, στο μεγάλο μάλο. Θέλω τα πρώτα μάτια που θ' αντικρύσω, νάνε τά δικά σας. Και πιο πολύ τά δικά σου, αγαπημένη μου...

Η 'Αννίκα, γεμάτη συγκίνηση, διάβαζε και ξαναδιάβαζε τό γράμμα τού Πέτρου, που μοσχοβολούσε θάλασσα κι' άμυρα. Δεν έλεγε να τ' αφήση άπ' τά χέρια της. Ο Κωνσταντής την παρατρύουσε μ' ένα παραένο χαμόγελο. Γύρισε εκείνη, τόν είδε κι' άκούμμησε τό κεφάλι της στον όμο του.

— Σ' εύχαριστώ, τού είπε δακρυομένη. Μαύφερες την πιο μεγάλη χαρά της ζωής μου. Πρέπει να πάω στη θανατωμένη να της ανάψω ένα κερι, για τά καλά μαντάτα που μοστέλλε.

— Πάμε μαζί, πρότεινε εκείνος. Θέλω κι' εγώ να την εύχαριστήσω.

Σε λίγο κι' οι δυό τους άνέβαιναν τό στενό μονοπάτι, που οδηγούσε στο ζακνιόλι της Ποναγίας της Φανερωμένης. Η 'Αννίκα άναψε ένα κερι και προσευχήθηκε πολλή ώρα μπρος στη θαυματουργή της εικόνα. Ο Κωνσταντής έκανε τό σπαρτό του και βγήκε από τό έκκληροδάκι. Κάθισε σ' ένα άπόμωρο βράχο, περιμένοντας να τελειώση την παράκλησί της η νύφη του. Άπολύτη έρημιά βασιλεύε αλόγυρα. Από κει πάνω τό Αιγαίο στραφτοκοπούσε ολόκερο σάν ένα άτιμητο πετρώδι. Τό παλληκάρκι άναστήναζε βαθεία και λυπημένα. Έκλεισε τά μάτια του και άκούμμησε πότε τό κεφάλι σά να δνειροδούσε κάτι μακρινό και άπιδανο. Μ' άνάλωφα βήματα, η 'Αννίκα πήγε και κάθισε σ'αυτό. Άνοιξε τά μάτια του ο Κωνσταντής και χαμογέλασε. — Λίγο έλειψε να με πάρη ο όπνος, δικαιολογήθηκε. Όλη τη νύχτα φάρεσα άπόψε.

Η νησιωτοπούλα άπόθεσε τό χέρι της στο γόνατό του. — Τα μάτια σου είναι δακρυομένα, Κωνσταντή. Τι έχεις; Άν είμαι εγώ η αίτιζ, καλύτερα να λείψω άπ' τη μέση. Γιατί δε θέλω να μ' αφήσει τόν Πέτρο.

Τό παλληκάρκι τινάχτηκε πάνω.

—Ο Κωνσταντής με παρεκάλεσε να πάω να τόν βοηθήσω... είπε ο Πέτρος στην 'Αννίκα

— Για ποίο λόγο να τόν μισήσω; ρώτησε άγρόος. Μπορεί να σ' αγαπώ, 'Αννίκα! Τίποτα όμως δε θα με κάνη ν' αλλάξω άπέναντι στον αδελφό μου. Βγάλε άπ' τό νού σου κάθε κακιά σκέψη. Γιατί η δική σας εύτυχία, θάνε και δική μου.

Ο Πέτρος γύρισε ένα άπόγευμα άπ' τό μακρινό του ταξίδι. Γύρισε όλος χόρα που ξανάβλεπε την αγαπημένη του και με τη σακκούλα γεμάτη χρυσάφι. Και τώρα, άκούμπισμένος στο τραπέζι τού σπιτιού της, κάπνιζε και συνομιλούσε με την 'Αννίκα. Η γριά Αδερνιού, καθισμένη σ'αυτό τό παραθύρι, άκουγε έξω τόν άνεμο να ούρλιαζε και παρακολούθουσε με τρυφρότητα τό νεαρό ζευγάρι. Σε δυό μέρες κιόλας θάκαναν τό γάμο τους. Αυτή ήταν η επιθυμία τού Κωνσταντή και δεν ήθελεν να τού χαλάσουν τό χατήρι. Ο Πέτρος σηκώθηκε.

— Φεύγεις; τόν ρώτησε άνησυχή η κοπέλα. Γιατί βιάζεσαι;

—Ο Κωνσταντής έβριζε δίχτυα στη Λιακάσα και με παρεκάλεσε να τόν βοηθήσω. Πηγαίνω, λοιπόν, για νά μην πη πως τό έχασα...

— Μ' αυτό τόν παλιόκαρο; είπε άπ' τη γωνιά της η μάνα. Δεν άκούς τί γίνεται έξω; Είναι τρέλλα να βγαίνει κανείς στο φάεμα με τέτοια φουρτούνα. Άστούς, πηγαινε στο καλό γυιέ μου! Κι' όποια ώρα τελειώσης, σε περιμένουμε να ξαναφύγης.

Έφυγε ο Πέτρος κι' η 'Αννίκα έπεσε βουδ ή σ' ένα κάθισμα. Πόσο έμεινε σε κείνη τη θέση, ούτε κι' η ίδια ήξερε. Η μάνα της είχε άποκοιμηθή. Σάφηνι η πόρτα τού σπιτιού άνοιξε άπότομα και μπήκε ο Κωνσταντής. Έστιασε ολόκερος νερό κι' ήταν καταχλωμός. Τόν είδε μόνο του η κοπέλα και σφίχτηκε η καρδιά της.

— Κλάψε, μικρή μου! της είπε με φωνή που έτρεμε παράξενα. Ο Πέτρος χάθηκε στη θάλασσα. Ένα κύμα άναποδογύρισε τη βάρκα μας και τόν πήρε από κάτω. Όρες ολόκληρες έψαχνα να τόν βρώ. Μά δεν τόν βρήκα κι' έτρεξα να σου φέρω τό πικρό μαντάτο.

Η τραγική νησιωτοπούλα έμεινε άκίνητη, βουδ ή, σαστισμένη. Ήθελε να ξεφωνήσει, να τού πη κατάμουτρα πως αυτός τόν είχε σκοτώσει για να τόν βγάλ ή μέση. Μά δεν πρόλαβε και λιποθύμησε. Όταν όμως άνοιξε τά μάτια της, όταν συνήλθε και θέλησε ν' άνασκηωθή, ο πρώτος που αντίκρισε μπροστά της ήταν ο Πέτρος, ο αγαπημένος της άφραδωνιστικός!

— Σώθηκες; τόν ρώτησε κι' η φωνή της άκούστηκε σάν αντίκαλος. Είσαι ζωντανός;

— Μά πως μπορούσα να πεθάνω, αφού ήξερα πως με περιμένεις; άποκρίθηκε εκείνος γεμάτος εύτυχία. Όταν γλύτρωσα κι' έπιασα στη θάλασσα, τά κύματα με παρέσυραν μακριά. Άκούγα τις φωνές τού Κωνσταντή κι' ένοιώθα την άγωνία του. Όμως τά κύματα με παράσυραν ολόενα και πιο πέρα. Τά κατάφερα ωστόσο και σώθηκα, τοακισμένος πάνω στα βράχια της Λιακάσας. Μόλις γύρισα εδώ, σε βρήκα λιποθύμη στο κρεβάτι σου.

Η 'Αννίκα έστρεψε τό βουρκωμένο της βλέμμα και τό κέρφωσε στο τιμίο πρόσωπο τού Κωνσταντή, που καθόταν παράμερα κι' άκούγε βουδ ής την κοιούετα τους. Τού χαμογέλασε. Και τό χομόγελό της έκαινο, ήταν γεμάτο τρυφερότητα και συγκίνηση.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η Βίβιαν πήρε φωτιά και του κατέφερε μία κλωστή και μία γροθιά.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΠΟΥ ΜΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΟΛΟΓΟΥΣ

Το άνοσο κέρμα του Νιούτον σε δράση

Με τα πιστόλια τους στο χέρι, οι τρεις πόλις προχώρησαν προς την κοπέλλα. Άλλα τραβήχτηκαν γρήγορα πίσω, όταν την είδαν να σκονιφτεί απειλητικά το τσεκούρι που κρατούσε.

Τη φοβήσαν πως θα την πυροβολούσαν, αν δεν πετούσε το όπλο της. Άλλ' η λεπτή, έλκυτική και θερμάριμη εκείνη μελαχροινούλα άδιαφορώσε για τις απειλές τους. Σαφνικά, ένας απ' όλους πήδησε πάνω της, την πέταξε κάτω και της πήρε το τσεκούρι. Οι άλλοι δυο ώρμησαν για να τον βοηθήσουν.

Όσοι χρειάστηκαν ένα τέταρτο της ώρας για να επικρατήσουν τελικά. Και, στο τέλος της πάλης, είχε ματώσει η μύτη τους και τα δόντια τους, τα μάτια τους ήταν μαυρισμένα και τα «καλάμια» τους πονούσαν απ' τις κλωσιές της κοπελλάς.

Έτσι, η Βίβιαν Μάστερ έκανε άλλη μια φορά το θαύμα της, στο Νιούτον του Νιού Τζέρσεϊ... Είναι μία κοπέλλα 22 χρόνων, ζυγίζει μόλις 57 κιλά κι έχει κηρύξει τον πόλεμο εναντίον των πόλις, γιατί τους μισεί θανάσιμα!

Ο τελευταίος αυτός καυγάς μαζί τους έστειλε δυο αστυνομικούς στο νοσοκομείο. Η Βίβιαν βρίσκεται τώρα στη φυλακή και περιμένει να δικασθεί. Δεν έχει όμως μετανιώσει καθόλου για την πράξη της.

Μη νομίζετε ωστόσο πως είναι τύπος ταραχοποιού, καυγατζή ή γυναίκα του υποκόσμου! Κάθε άλλο... Είναι μία χαριτωμένη κοπέλλα, γλυκεία και χαμογελαστή, από πολύ καλή οικογένεια...

Οι εκθροισμοί της με τους πόλις άρχισαν το 1949, όταν ήταν 12 χρόνων. Ένω κουδούνισσε σε μία γυναιά με το «αγόρι» της, ένας πόλις την πλησίασε και, θέλοντας να παραστήσει το σπουδαίο, της άπασε να φύγουν άμέσως, γιατί... αποκλείανε το πεζοδρόμιο. Έσπρωξε μάλιστα βανάνα το νερό. Μπήκε τότε στη μέση η Βίβιαν και, αγανακτισμένη γι' αυτή την αυθάρεση, κατάφερε δυο αλληπαλλήλες κλωσιές στα καλμάκια του αστυφύλακα! Ύστερα άρπασε απ' το χέρι το φίλο της και το βάλανε στα πόδια.

Τους σταμάτησε όμως ένας άλλος πόλις, που είχε δη από μακριά τη σκηνή, και τους ώθησε στο δικαστήριο άνηλικων.

Ο δικαστής τους έκανε αυστηρές παρατηρήσεις και τους άφισε ελεύθερους.

Πέρασαν 3 χρόνια. Μία μέρα, η Βίβιαν μάλασε με τον ταμία ενός κινηματογράφου, που δεν της έδινε μισό εισιτήριο, γιατί του φαινόταν πλύν από 16 χρόνων, ενώ στην πραγματικότητα αυτή δεν τα είχε συμπληρώσει ακόμη. Έκείνος κάλεσε ένα πόλις. Ο αστυνομικός έκανε το λάθος ν' απλώσει το χέρι του πάνω στη Βίβιαν, για να τη βγάλει

έξω. Τότε έκλεινε τον άρσιος στις γροθίες και στις κλωσιές, με γρηγορόδα και μαχητικότητα που τον ζάλισε.

Ο κόσμος που είχε μαζευτεί στο μεταξύ, διασκέδαζε απεριόριστα, βλέποντας τον πόλις να τις τρώει κανονικά...

Τα σφυρίγματα του αστυνομικού συγκέντρωσαν κι άλλους συναδέλφους του. Μα η Βίβιαν δεν τάβαλε κάτω... Συνέχισε τον αγώνα κι έσπασε τα μούτρα τριών αστυφύλακων, ώπου να μπορέσουν να την εξουδετερώσουν!

Στο δικαστήριο, ο πατέρας της υποχρεώθηκε να πληρώσει πρόστιμο 100 δολларίων.

Η Βίβιαν ήυχασε και πάλι, ως τον Ιανουάριο του 1957. Ύστερα, μία βραδυά, σε κάποιο χορό, είδε δυο νέους να χτυπάνε έναν άλλο. Έξυγερθηκε τότε γι' αυτή την αδικία, μπήκε στη μέση, πήρε το μέρος του δαρμένου και έλυκοκόπησε τους δυο αντιπάλους του. Το ίδιο έκανε και για τους πόλις, που έφτασαν για ν' αποκαταστήσουν την τάξη.

Για τιμωρία της, της έβαλαν 50 δολларία πρόστιμο και της άφαιραν επί 6 μήνες την άδεια οδηγού αυτοκινήτου. Αυτό το δεύτερο την εξαγρίωσε, κι' ένα βράδυ παρουσιάστηκε στη Διεύθυνση. Άστυνομίας του Νιούτον, οπλισμένη μ' ένα δίκαννο, κι' έψαξε να βρει τον πόλις που την είχε συλλάβει.

— Θα τον σκοτώσω σαν σκυλί! έλεγε με μανία.

Οι αστυνομικοί κατάφεραν να την άφοβίσουν... άλλ' αφού τους τρέλανε στις γροθίες, τις κλωσιές και τις δαγκωματιές! Άγνωστο δε πως θα τελειώνει αυτή η πάλη, αν η Βίβιαν δεν έσπασε κατά λάθος το κρύσταλλο της πόρτας και δεν πληγώονταν στο χέρι.

Την πήγανε τότε στο νοσοκομείο, κι' αφού οι γιατροί δέσανε τα τραύματά της, καταδικάστηκε σε πρόστιμο 300 δολларίων.

Έπειτα από μία προσωρινή ανακωχή, ακολουθήσε ένα νέο επεισόδιο.

Κάποιος πόλις, που δεν την ήξερε, την είδε να προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου της και νόμισε πως ήθελε να το κλέψει.

Πήγε τότε κοντά και της ζήτησε τα χαρτιά της. Έπηρεασμένος όμως απ' την προκατάληψή του, της μίλησε άσχημα. Κι' εκείνη πήρε φωτιά και του κατέφερε μία γροθιά και μία κλωστή. Για την επίθεσή αυτή, πληρώσε πρόστιμο 60 δολларίων.

Τέλος, τώρα τελευταία, ο πόλις Μάστερ είδοποθήκε απ' τους γείτονες πως γίνεται καυγάς στο σπίτι του αδελφού της Βίβιαν. Πήγε λοιπόν εκεί και τον βρήκε άνοιχτο στο χώμα. Τηλεφώνησε άμεσα και σε λίγα λεπτά έφτασαν δυο συνάδελφοί του.

Ένω άνακρινανε ένα γείτονα, άνοιξε Σαφνικά η εξώπορτα κι' ώρμησε μέσα η Βίβιαν φωνάζοντας:

— Δεν τελείωσα ακόμα τη «σούη-τσί» μου με τον αδελφό μου. Έχω κι' άλλα να του πω!

Κρατούσε στο χέρι της ένα τσεκούρι... Κι' έπακολούθησε η σκηνή που περιγράψαμε στην αρχή.

Τώρα η Βίβιαν περιμένει τη δική της από το Άνωτερο Δικαστήριο. Μένει δε στο φρέσκο, γιατί ο πατέρας της άρνήθηκε να πληρώσει έγγυση για την άποφυλάκισή της.

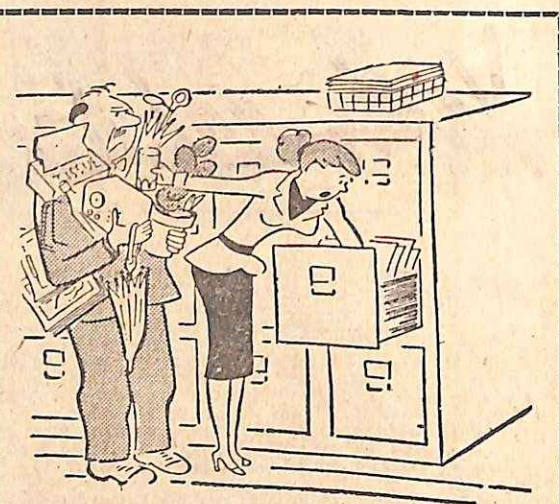
— Άς μείνει κάμποσο μέσα, γιό να βάλει μυαλό! έιπε.

Η ίδια ωστόσο φαίνεται άμετανόητη.

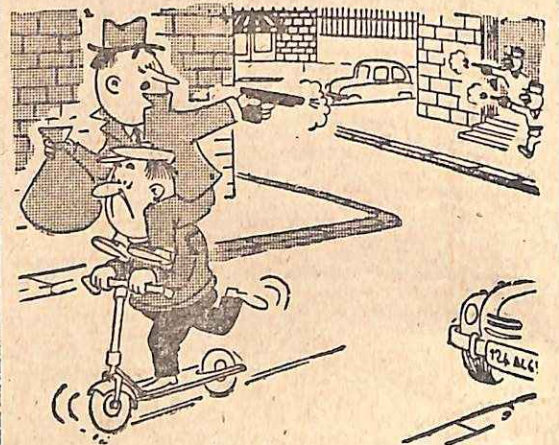
— Τι φταίω εγώ, που δε κωνεύω τους πόλις; λέει. Όταν τους βλέπω, νοιώθω... σαν σκύλος που βλέπει μία γάτα! Πως να μην πιαστώ μαζί τους;...

Η χαλότη-ση εδοντέβουρτα

Κατά τους ειδικούς, το τρίψιμο των δοντιών με σκληρή βούρτσα είναι βλαβερό, γιατί φθείρει το σμάλτον και τραυματίζει τα ούλα χωρίς να κάνει καλύτερα τα δόντια. Συνιστάται λοιπόν η χρησιμοποίηση μιας βούρτσας μαλακής που κάνει ένα ήπιο μασάζ των ούλων και καλύτερα το χρώμα των δοντιών.

— Έπί τέλος, που στο διάβολο βάλατε αυτό το φάνελλο, δεσποινίς;

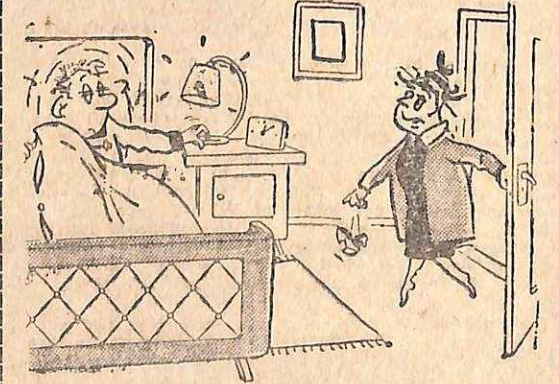

— Γρήγορα και μās προφτάσαμε!

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

— Χριστιανέ μου, σταμάτα μιά στιγμή, να φάν την κρέμα τον ο πελάτη!

— Άη μου θυμώσης που άργησα, άντρούλη μου! Κέρδισα δυο δραχμές στο κούν - καν!

ΤΟ ΚΑΛΟ/σεβίρισμα

Τι πρέπει να ξέρη κάθε νοικοκυρά

ΕΙΝΑΙ πολλές οι γυναίκες, που τα καταφέρνουν στη μαγειρική. Άλλ' όταν πρόκειται να δώσουν ένα τραπέζι, τα κάνουν θάλασσα! Το καλό σεβίρισμα, ή τοποθέτησι των πιατικών κτλ. είναι πραγματικά μία τέχνη που άπαιτεί έτοιμότητα, ταχύτητα και πρό παντός γούστο. Άλλ' η τέχνη αυτή έχει τους κανόνες της. Θα προσπαθήσουμε, λοιπόν, να σας υποδείξουμε τούτο κυριότερους.

Άν έχετε υπηρέτρια

Τα πιάτα και τα ποτήρια θα τοποθετηθούν άδεια στο τραπέζι. Μόνο τη σούπα και το κονσομέ μπορείτε να τα μεταφέρετε μέσα στα πιάτα ή τα φλυτζάνια. Τα πιάτα με τη σούπα θα τα γεμίζετε ως τον πρώτο γύρο. Το κονσομέ έπίσης πρέπει να είναι δυο δάκτυλα κάτω από το γύρο του φλυτζανιού.

Τα ποτήρια του νερού πρέπει να είναι άδεια. Έξαιρσι μπορεί να γίνει μόνο όταν οι συνδαιτημόνες είναι πολυάριθμοι, όποτε μπορείτε να τα γεμίζετε από πριν.

Το κρασί δεν σεβίρεται ποτέ από πριν. Το λευκό κρασί πρέπει να είναι παγωμένο. Το κόκκινο σεβίρεται στη θερμοκρασία του δωματίου. Το λευκό σεβίρεται με τα ψάρια και γενικά στην άρχη του γεύματος. Το κόκκινο με ώριμα ειδικά πιάτα (θηράματα, φαγητά με πολλά καρυκεύματα) ή με τα φρούτα (μήλα, αχλάδια κτλ.).

Η υπηρέτρια θα σκώση τα άκάθαρτα πιάτα, άφου όλοι οι συνδαιτημόνες τελειώσουν το φαγητό τους.

Κάθε φαγητό σεβίρεται σε ιδιαίτερο πιάτο.

Το σήκωμα των πιάτων γίνεται ως έξης: Η υπηρέτρια σκάνει το άκάθαρο πιάτο με το δεξί χέρι και τοποθετεί το καθαρό με το άριστερό.

Η πιατέλλα με το φαγητό προσφέρεται σε καθέναν από τους συνδαιτημόνες από τα άριστερά και άρκετά χαμηλά για να υπορρή να σεβιρισθί.

Το πρώτο πιάτο (σούπα, πιάφι), το τυρί και τα φρούτα σεβίρονται μόνο μία φορά.

Τα όρεκτικά, τα φαγητά με καρυκεύματα και τα γλυκά μπορούν να σεβιρισθούν δυο φορές, ποτέ, όμως, περισσότερες. Μπορείτε π. χ. να σεβίρετε όρεκτικά πριν από το ψάρι και πριν

από το ψητό ή να παραθέσετε δυο πιάτα με κοφές διαφορετικής παρασκευής το καθένα ή να παρουσιάσετε ένα γλύκισμα έπειτα από το τυρί και δεύτερο στο τέλος του γεύματος πριν από τον καφέ.

Η οικοδέσποινα δεν πρέπει να δίνει διαταγές στην υπηρέτρια. Άρκει ένα απλό γεύμα ή μία μικρή υπόδειξι:

Η υπηρέτρια πρέπει να ξέρη από πριν τί θα κάνει.

Η οικοδέσποινα δεν πρέπει, έξ άλλου, να κουράζη τους καλεσμένους της για ν' άποσπάση έγκωμια για τα φαγητά της. Άς τους άφήση ελεύθερους να έπαινεσουν, αν το νομίζουν, τη μαγειρική της.

Άν δεν έχετε υπηρέτρια

Θα χρειαστή να κουρασθήτε λίγο άπ' το πριν.

Θα βάλετε το νερό και το κρασί στη μέση του τραπεζιού, για να μπορεί να σεβιρισθί ο καθένας μόνος του.

Ο οικοδέσποτης κι' η οικοδέσποινα, όμως, μπορούν να γεμίσουν τα ποτήρια των καλεσμένων που βρίσκονται πρὸς τα δεξιά και άριστερά και να παρακαλέσουν τους άλλους να σεβιριστούν μόνοι τους.

Η οικοδέσποινα τοποθετεί την πιατέλλα με το φαγητό μπροστά της και σεβίρει διαδοχικά τους συνδαιτημόνες, άρχίζοντας από τον σημαντικότερο.

Καλόν είναι η οικοδέσποινα να βάλη πλάι της ένα τραπέζι με όλα τα άπαιτούμενα: ψωμί, έρεδρικά πιάτα, φρούτα κτλ.

Έτσι, θ' άποφύγη το άδιάκοπο πήγαιν' έλα στην κουζίνα.

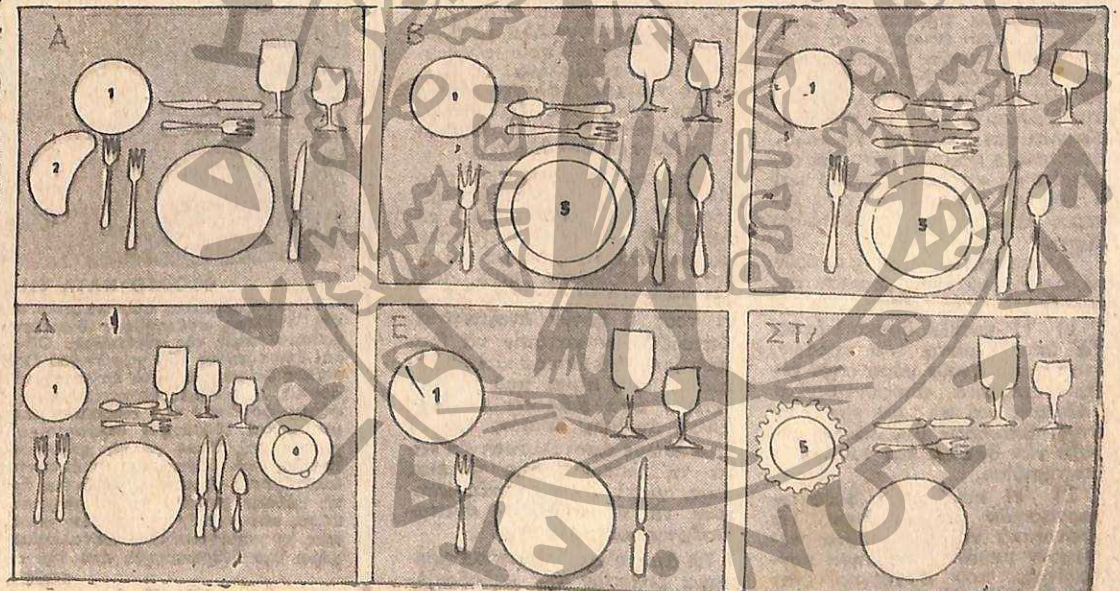
Προκειμένου για τα άκάθαρτα πιάτα, όμως, θα πρέπει να τα μεταφέρει άμέσως στην κουζίνα. Σε καμιά περίπτωση τα άκάθαρτα πιάτα, ποτήρια κτλ. δεν πρέπει να μένουν στην τραπεζαρία. Προκειμένου για τα ψάρια, άποφύγετε να τα σεβίρετε ολόκληρα, αν δεν έχετε τα κατάλληλα σεβίρια. Στην περίπτωση αυτή, προτιμήστε μία απλή ψαρόσουπα.

Η πιατέλλα για το τυρί μπορεί να είναι από κρύσταλλο, γυαλί, πορσελάνη ή άκου από έξω. Πατέ από μέταλλο.

Όταν σεβίρετε όρεκτικά, ή σούπα περιττεύει.

Μάσκα με μανιά μύρδα

Θα λυάσετε μανιά μύρδα μέσα σε λίγο νερό. Ώπου να σχηματισθί μία όμοιογενής μάσκα. Θα άφήσετε αυτή τη μάσκα επί 20 λεπτά. Είναι κολή για όλα τα πρόσωπα. Άπαλύνει το δέρμα, σφίγγει τους πόρους και κάνει λείο το δέρμα. Ένδεικνυται ιδίως στα έξωά δέρματα.

Γιατί οι νιόπαντρες παθαίνουν κολοβακίλλωσι

Ο ρόλος των έρωτικών απογοητεύσεων

Οι έπισημονες είχαν προσέξει από καιρό ότι η κολοβακίλλωσι προσβάλλει σε μεγαλύτερη αναλογία τις γυναίκες και μάλιστα κατά τους πρώτους μήνες μετά το γάμο τους. Μερικοί έπιστήμονες αποδίδουν το γεγονός αυτό στην κούρασι της γυναίκας κατά το διάστημα που προηγείται από τη γαμήλιο τελετή. Αυτή η κούρασι κάνει την ευαίσθητη τον οργανισμό της και παρέχει έτσι την ευκαιρία στα κολοβακτηρίδια να καταστούν τοξικά.

Άλλοι όμως έπιστήμονες, αποδίδουν τη συχνότητα της κολοβακίλλωσις κατά την περίοδο αυτή στις απογοητεύσεις της γυναίκας από την έγγαμη ζωή. Αυτές οι απογοητεύσεις, που είναι συχνές κατά το μήνα του μέλιτος, δημιουργούν νευρικά «σόκ», που εξασθενίζουν τον οργανισμό και δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη του κολοβακτηριδίου.

Οι έπιστήμονες αυτοί υποστηρίζουν ότι κάθε δυνατή συγκίνηση και ιδιαίτερα οι έρωτικές απογοητεύσεις μπορούν να έπιφέρουν το ίδιο αποτέλεσμα. Άλλη αιτία που ευνοεί την εμφάνιση της κολοβακίλλωσις στο άσθενες φύλο είναι ότι οι γυναίκες κάνουν συνήθως κατάχρησι σε καθαριστικά. Έρεθίζουν έτσι τον έντερικό σωλήνα και το κολοβακτηρίδιο από άβλαβες που ήταν πριν γίνεται τότε επικίνδυνο.

Άλλα και η περίοδος, που τροποποιεί κάθε μήνα την κυκλοφορία του αίματος και προκαλεί μια συμφορητική κατάσταση στην περιοχή της λεκάνης, έρεθίζει τα κολοβακτηρίδια που βρίσκονται μέσα στον έντερικό σωλήνα και τα κάνει επικίνδυνα.

Η έγκυμοσύνη ευνοεί επίσης την εμφάνιση της κολοβακίλλωσις. Το έμβρυο μεγαλώνοντας παρεμποδίζει την κανονική λειτουργία των εντέρων και των νεφρών και πιέζει τους ούροφους άγωγους. Τα υπολείμματα των τροφών και τα ούρα δεν αποβάλλονται τότε με την ίδια ευκολία όπως άλλοτε. Το κολοβακτηρίδιο βρίσκει έτσι την ευκαιρία να καταστή τοξικό και η μόλυνσι εμφανίζεται στα έντερα, τα νεφρά ή την ούροδόχο κύστι.

Άλλες αιτίες που μπορούν να ευνοήσουν την εμφάνιση της κολοβακίλλωσις είναι:

- 1) Η χρονία δυσκοιλιότητα. Τα υπολείμματα των τροφών, όταν παραμένουν μέσα στον έντερικό σωλήνα, αποσυντίθενται βαθμιαία και ευνοούν την ανάπτυξη διαφόρων μικροβίων, μεταξύ των οποίων και του κολοβακτηριδίου.

- 2) Η κατάχρησι φρέσκων χορταρικών και φρούτων. Τα χορταρικά και τα φρούτα περιέχουν μεγάλη ποσότητα κυτταρίνης, που συγκεντρώνεται στα έντερα και τα κορυάζει. Το

κολοβακτηρίδιο βρίσκει τότε την ευκαιρία να αναπτυχθεί. Τα χορταρικά και τα φρούτα, εξ άλλου, ελαττώνουν την όξύτητα των ούρων. Τα κολοβακτηρίδια βρίσκουν και πάλι πρόσφορο έδαφος δράσεως. (Όταν το περιβάλλον είναι όξινο, το κολοβακτηρίδιο δε μπορεί να αναπτυχθεί).

Πρέπει να σημειώσω με την ευκαιρία ότι τα πορτοκάλια, τα λεμόνια και τα κίτρα παράγουν ουσίες που ελαττώνουν την όξύτητα των ούρων.

- 3) Η κατάχρησι γλυκισμάτων και μπαχαρικών, που κουράζουν τον έντερικό σωλήνα και εξασθενίζουν τα τοιχώματά του.

Άλλοι όμως έπιστήμονες, αποδίδουν τη συχνότητα της κολοβακίλλωσις κατά την περίοδο αυτή στις απογοητεύσεις της γυναίκας από την έγγαμη ζωή. Αυτές οι απογοητεύσεις, που είναι συχνές κατά το μήνα του μέλιτος, δημιουργούν νευρικά «σόκ», που εξασθενίζουν τον οργανισμό και δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη του κολοβακτηριδίου.

Οι έπιστήμονες αυτοί υποστηρίζουν ότι κάθε δυνατή συγκίνηση και ιδιαίτερα οι έρωτικές απογοητεύσεις μπορούν να έπιφέρουν το ίδιο αποτέλεσμα. Άλλη αιτία που ευνοεί την εμφάνιση της κολοβακίλλωσις στο άσθενες φύλο είναι ότι οι γυναίκες κάνουν συνήθως κατάχρησι σε καθαριστικά. Έρεθίζουν έτσι τον έντερικό σωλήνα και το κολοβακτηρίδιο από άβλαβες που ήταν πριν γίνεται τότε επικίνδυνο.

Άλλα και η περίοδος, που τροποποιεί κάθε μήνα την κυκλοφορία του αίματος και προκαλεί μια συμφορητική κατάσταση στην περιοχή της λεκάνης, έρεθίζει τα κολοβακτηρίδια που βρίσκονται μέσα στον έντερικό σωλήνα και τα κάνει επικίνδυνα. Η έγκυμοσύνη ευνοεί επίσης την εμφάνιση της κολοβακίλλωσις. Το έμβρυο μεγαλώνοντας παρεμποδίζει την κανονική λειτουργία των εντέρων και των νεφρών και πιέζει τους ούροφους άγωγους. Τα υπολείμματα των τροφών και τα ούρα δεν αποβάλλονται τότε με την ίδια ευκολία όπως άλλοτε. Το κολοβακτηρίδιο βρίσκει έτσι την ευκαιρία να καταστή τοξικό και η μόλυνσι εμφανίζεται στα έντερα, τα νεφρά ή την ούροδόχο κύστι.

Άλλες αιτίες που μπορούν να ευνοήσουν την εμφάνιση της κολοβακίλλωσις είναι:

- 1) Η χρονία δυσκοιλιότητα. Τα υπολείμματα των τροφών, όταν παραμένουν μέσα στον έντερικό σωλήνα, αποσυντίθενται βαθμιαία και ευνοούν την ανάπτυξη διαφόρων μικροβίων, μεταξύ των οποίων και του κολοβακτηριδίου.
- 2) Η κατάχρησι φρέσκων χορταρικών και φρούτων. Τα χορταρικά και τα φρούτα περιέχουν μεγάλη ποσότητα κυτταρίνης, που συγκεντρώνεται στα έντερα και τα κορυάζει. Το

κολοβακτηρίδιο βρίσκει τότε την ευκαιρία να αναπτυχθεί. Τα χορταρικά και τα φρούτα, εξ άλλου, ελαττώνουν την όξύτητα των ούρων. Τα κολοβακτηρίδια βρίσκουν και πάλι πρόσφορο έδαφος δράσεως. (Όταν το περιβάλλον είναι όξινο, το κολοβακτηρίδιο δε μπορεί να αναπτυχθεί).

και ιδίως η λοζαφίνη, το ρουφολ και η θειαζαμίδη. Άρκει συνήθως μια θεραπεία μερικών ημερών για να καταπολεμηθεί το κολοβακτηρίδιο. Δυστυχώς, τις πιο πολλές φορές, οι άσθενες αποδίδουν τις ένοχλήσεις που αισθάνονται σε διαφορές άλλες αιτίες: δυσπεψία, ανεπάρκεια του ήπατος κτλ. και αφήνουν το κολοβακτηρίδιο να συνεχίσι ανενόχλητο την κακοποίη δράσι του. Απαιτείται τότε μακρά κι έπιμονη θεραπεία για να επανορθωθούν οι βλάβες που προεκήλθησαν στον οργανισμό.

Τα κυριότερα συμπτώματα της κολοβακίλλωσις είναι: η δυσκοιλιότητα ή η διάρροια ή η εναλλαγή και των δύο, τα θαλά ούρα, οι ίλιγγοι, οι κεφαλαλγίες, η δυσθυμία, η εξάντλησι που συνοδεύεται και από άγωνα, οι πόνοι στα νεφρά και τις άρθρώσεις, το κρύο στα χέρια και στα πόδια κτλ. Σε πολλές περιπτώσεις, παρατηρείται έπισης ελαφρός πυρετός που συνοδεύεται και από ρίγη.

ΟΟ

Το μήλο και τα δόντια

Είναι πολύ διαδεδομένη η αντίληψη ότι ένα μήλο την ημέρα προφυλάσσει τα δόντια. Οι έπιστήμονες του πανεπιστημίου του Λίβερπουλ, για να εξακριβώσουν αν η αντίληψη είναι σωστή, επέβαλαν 200 νέους στο ακόλουθο πείραμα: στους 100 απ' αυτούς έδιναν από ένα μήλο την ημέρα, στους άλλους 100 έδιναν μήλα μια φορά την εβδομάδα ή τις 15 ημέρες. Το συμπέρασμα αυτής της έρευ.ής είναι το ακόλουθο: Εκείνοι που έτρωγαν ένα μήλο την ημέρα έπαθαν τερηδόνα σε πολύ μικρότερη αναλογία από τους άλλους.

Η θεραπεία του βαρβιτουρικού κώματος

Οι Γάλλοι έπιστήμονες Μαλλαρτέ, Ραπίν, Ποιντάλο και Ζουλιέ έπενδυσαν μια καινούργια μέ-

θοδο για τη θεραπεία του βαρβιτουρικού κώματος, που όφειλεται στην κατάχρησι υπνωτικών και άλλων παρομοίων φαρμάκων. Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην εισαγωγή στον οργανισμό λοχυρών δόσεων διασπαστικού νατρίου (σόδας), με ένοφλέδιες ένεσεις. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούν διαλύσεις σε αναλογία 14%.

Η σόδα, λόγω της μεγάλης αλκαλικότητάς της, έπενεργεί σαν ιδιότυπο καθαρτικό. Απομακρύνει, δηλαδή, τα βαρβιτουρικά στοιχεία από τα κύτταρα του οργανισμού και συντελεί κατόπιν στην ταχεία αποβολή τους δια μέσου των νεφρών.

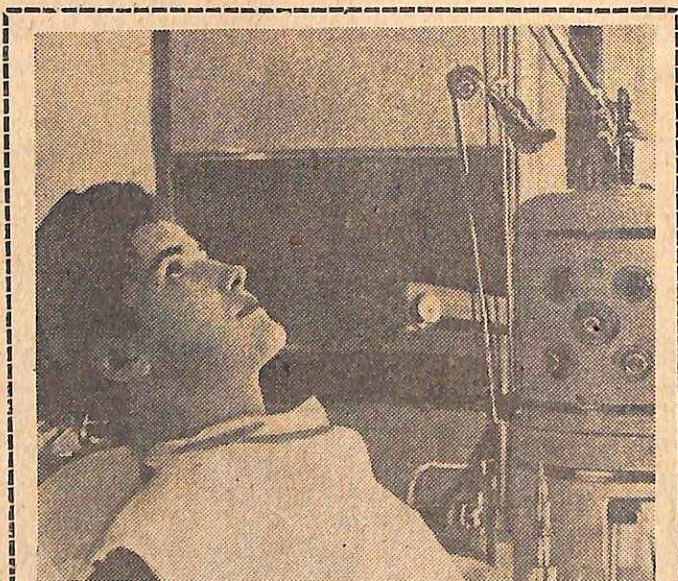
Οι γάμοι μεταξύ έξκεδελών

Οι γάμοι μεταξύ πρώτων έξκεδελών αποτελούν κίνδυνο για τα παιδιά που θα γεννηθούν. Η Καθολική Αρχιεπισκοπή του Σικάγου μελέτησε 100 τέτοιους γάμους. Η σχετική έρευνα έβγαλε από κληρικούς και γιατρούς. Βρήκαν λοιπόν ότι η θνησιμότητα των παιδιών που προέρχονται από τους γάμους αυτούς, είναι τριπλάσια περίπου απ' των άλλων. Είναι δε διπλάσιο το ποσοστό των παιδιών που παρουσιάζουν διάφορες ανωμαλίες. Τέλος, είναι αυξημένη η αναλογία των ανδρών που μένουν στείρα.

Συμπέρασμα: Οι πρώτοι έξκεδελές δεν πρέπει να παντρεύονται, έφόσον δεν υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος.

Κίνδυνοι απ' τα άνεξίτηλα κραγιόνια

Οι γυναίκες που μεταχειρίζονται κραγιόνια άνεξίτηλα, για να μη ξεθάψουν τα χείλη τους με τα φίλα, διατρέχουν ώρισιμένους κινδύνους, αν έχουν άλγερη ευαισθησία. Πράγματι, ένα άμερικανικό ιατρικό δελτίο αναφέρει πολλές περιπτώσεις φλογώσεως του δέρματος, πονόλαιμο, ιγμορίτιδος, συνισχύ, πρηξιμάτος των χειλιών, έσπητος, κλπ., όφειλόμενες στις χρωστικές που περιέχουν αυτά τα κραγιόνια. Όταν οι πάσχουσες έγκαταλείψουν τα άνεξίτηλα κραγιόνια, εξαφανίζονται συνήθως αυτά τα ένοχλήματα.

ΦΟΡΤΙΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΡΗΔΟΝΟΣ

Στο πανευρωπαϊκό οδοντιατρικό συνέδριο, που έγινε στην Παδία, της Ιταλίας, συζητήθηκε ιδιαίτερος η συμβολή του θορίου στην καταπολέμησι της τερηδόνας. Ούγγροι, Πολωνοί, Τσέχοι και άλλοι έπιστήμονες των χωρών του Παραπελάσματος υπεστήριξαν πως, καθώς διεπιστώθη στο έργαστήριό τους, το θόριο όφειλε μόνιμτα δόντια, έχει όμως καταστρεπτικές επιδράσεις επί των άλλων διαφόρων οργάνων του σώματός μας. Αντιθέτως οι Σουηδοί, Γερμανοί και Νορβηγοί έπιστήμονες δήλωσαν πως τοπικός τουλάχιστον και ιδίως με τη χρησιμοποίησι μιας θοριοχώρας οδοντοκρέμας, τα δόντια προφυλάσσονται από την τερηδόνα. Οι ίδιοι έπιστήμονες συνιστούν σε όσους έχουν δόντια που χαλάνε εύκολα, να κάνουν μεγάλη χρήσι μαγειρικού αλάτος, γλακτός και κακάου, που περιέχουν μεγάλο ποσοστό θορίου. Γενικά πιστεύεται πως χρησιμοποιούμενο καταλλήλως το θόριο θα απαλλάξει μια μέρα την ανθρωπότητα από την τερηδόνα και τις όδυνηρές συνέπειές της.

Το στομάχι μας μπορεί ΝΑ ΧΩΝΕΨΗ ΚΑΙ ΣΙΔΕΡΑ!...

Η χακιστρεπτική σ' αυτό έπιδρασι των συγκινήσεων

ΤΟ έσωτερικό της θωρακικής κοιλότητας, στο άριστερό μέρος του σώματος, ελαφρώς προς τα δεξιά από το ήλιακο πλέγμα, βρίσκεται ένα είδος ροζ σάκκου, που είναι ανοικτός στις δύο άκρες του και που παρουσιάζει διάφορες συσπαστικές κινήσεις. Έλαχιστοι άνθρωποι μπορούν να προσδιορίσουν την ακριβή θέση του. Είναι άλλοτε μεγάλος, άλλοτε μικρός, άλλοτε τενημένος, άλλοτε χαλαρός. Το έργο του, που μάς υπενθυμίζει με τρόπο άρκετα όξυ την παρουσία του, άρκετες φορές την ημέρα, είναι το στομάχι.

Λόγω του ότι αλλάζει διαρκώς μορφή, δε μπορούμε να μετρήσωμε με ακρίβεια τις διαστάσεις του. Το στομάχι, όταν είναι άδειο, μοιάζει σαν εφθούσκωτο μπαλόνι, που κρέμεται στην άκρη του οισοφάγου. Το μήκος του, από πέντε ως κάτ, φτάνει τότε τα 20 εκατοστά. Όταν το στομάχι είναι γεμάτο με τροφή, το μπαλόνι αυτό φουσκώνει και μοιάζει με ένα γιγαντιαίο φασόλι. Το μήκος του μπορεί να φτάσι τότε τα 40 εκατοστά και το πλάτος του τα 10.

Τα τοιχώματα αυτού του σάκκου είναι παχέα και ελαστικά, αποτελούνται δε από πολλά στρώματα. Το έσωτερικό στρώμα διακρίνεται από μεγάλο αριθμό αιμοφόρων αγγείων, νευρικών ινών και αδένων, που εκκρίνουν το γαστρικό υγρό.

Γύρω στο στομάχι βρίσκονται τρία συγκροτήματα μυών, που, κάτω από την παρόρησι, του κεντρικού νευρικού συστήματος, δίνουν στα τοιχώματα αυτού του οργάνου διάφορες συσπαστικές κινήσεις, που συντελούν στην επεξεργασία των τροφών.

Οι μύς αυτοί, όπως και το σύνολο των πεπτικών οργάνων, περιβάλλονται από μια προστατευτική μεμβράνη που καλείται περιτοναίο και μοιάζει με κοντρό σελλοφάν.

Οι άνθρωποι υποφέρουν συχνά από το στομάχι τους. Οι ειδικοί μας λένε, ωστόσο, ότι η αιτία των ένοχλήσεων που αισθανόμαστε βρίσκεται τις περισσότερες φορές όχι στο στομάχι μας, αλλά στον έγκέφαλό μας.

Από την άποψη αυτή, είναι ένδιαφέρον το πείραμα που έκαμε ο δόκτωρ Βόλφ. Επρόκειτο για μια γυναίκα 52 χρόνων, που, από 30 χρόνια, δε μπορούσε να άνεχθι το γάλα. Μόλις έβινε, έστω κι' έλαχιστες σταγόνες, κυριευόταν από σπασμούς, είχε ακατάσχετη τάσι σ' έμετο και παρουσίασε πολλές άλλες ένοχλήσεις, που κρατούσαν ώρες όλοκληρες.

Ο δόκτωρ Βόλφ θέλησε να αποδείξει ότι το στομάχι της δεν είχε καμμία σχέση μ' αυτές τις ένοχλή-

Παροιμίες

- ★ Μάθε την ορθογραφία, να κερδίσης τη σοφία.
- ★ Η όκηρία είναι το έργαστήρι του διαβόλου.
- ★ Εκείνος που λυπάται τα παιδιά του, δε γεμίζει την κοιλά του.
- ★ Όποιος μοχθεί το χειμώνα, χαίρεται τον Άλωνάρι.
- ★ Τροχός που γυρίζει σκουριά δεν πιάνει.
- ★ Άλλοιμονο σ' εκείνον που δεν έχει νύχια να έσπιδι.
- ★ Το δέντρο όταν ξεραθι, το νερό δεν τ' όφειλε.
- ★ Εκείνος που τα έζει όλα, δεν έζει τίποτα.
- ★ Όποιος πολλά καταπισσισι, λίγα θα βγάλλι πέρα.
- ★ Αδικοχτισμένο σπίτι πέφτει και γκρεμίζεται.
- ★ Δύο καρπούζια δεν κρατιούνται στην ίδια μασαλί.
- ★ Παρά φίλο φθονόρο, έχε φανερό έχθρο.
- ★ Έχει κι' η τρίχα ίσκιό κι' ο μύρμηγκας χολή.
- ★ Η λάσπη κρύβει το διαμάντι, αλλά δεν το μολύνει.

σεις. Έπενόησε, λοιπόν, μια μικρή συσκευή, που περιλάμβανε τέσσερα γυάλινα δοχεία. Τα δύο απ' αυτά ήταν φανερά και τα άλλα δύο κρυμμένα και άβιστα. Ένας έλαστικός σωλήνας έκωνόσε απ' αυτά. Ειδικές στρόφιγγες επέτρεπαν να διοχετεύωμε μέσα σ' αυτό το σωλήνα το περιεχόμενο οποιουδήποτε απ' αυτά τα δοχεία.

Ο δόκτωρ Βόλφ έζαπλωσε, λοιπόν, την άσθενή σ' ένα κρεβάτι, της έβαλε τον έλαστικό σωλήνα στο στόμα και της έειπε: «Θα διοχετεύσω στο στομάχι σας νερό» και γύρισε τη στρόφιγγα. Το έπιπδο του νερού του ένος από τα δύο φανερά δοχεία κατέβαινε όλοένα. Άλλα, στην πραγματικότητα, στο στομάχι της άσθενους διοχετεύονταν γάλα από ένα από τα κρυμμένα δοχεία. Η άσθενής δεν παρουσίασε την παραμικρή ένοχλησι.

Την άλλη μέρα, ο δόκτωρ Βόλφ της έειπε: «Θα κάμωμε μια μικρή δοκιμή με γάλα». Το έπιπδο του γάλακτος στο ένα από τα δύο φανερά δοχεία άρχισε να κατεβαίνει. Άλλα, στην πραγματικότητα, στο στομάχι της άσθενους διοχετεύονταν καθαρό νερό. Είκοσι λεπτά άργότερα, η άσθενής παρουσίασε μια βιαισιτή αντίδρασι κι' ο πυρετός της έφτασε τους 40 βαθμούς.

«Η άσθενής αυτή, συμπέρανε ο δόκτωρ Βόλφ, υπέφερε από τη λέξι ή την ιδέα του γαλακτός κι' όχι από το ίδιο το γάλα. Η αιτία των διαταραχών που παρουσίασε βρισκόταν στον έγκέφαλό της κι' όχι στο στομάχι της».

Οι συγκινήσεις μπορεί να προκαλέσουν σοβαρώτερες διαταραχές και στο πιο γερό στομάχι. Η μορφή αυτών των διαταραχών ποικίλλει από το ένα άτομο στο άλλο. Ο θυμός π. χ. προκαλεί σε ώριμένα άτομα ναυτία, τάσι σ' έμετο κτλ. ενώ σε άλλα βίαια καψίματα στο στομάχι.

Σε πολλές περιπτώσεις, εξ άλλου, αποδίδωμε στο στομάχι την ευθύνη για διαταραχές άλλων οργάνων. Αν πρόκειται για καρδιακές διαταραχές, το λάθος μπορεί να έπιδι μοιραίο. Πολλοί άνθρωποι πέθαναν γιατί απέδωσαν μια κρίσιμη σιθάγκης σε δυσπεψία ή μια θρομβωσι σε γαστρική ανεπάρκεια.

Το σκέτι, το πάγκρεας, η χοληδόχος κύστις, τα νεφρά μπορεί έπισης να προκαλέσουν ένοχλησεις στο στομάχι, χωρίς αυτό το όργανο να έχη το παραμικρό. Άλλα κι' άλλες άσθενες, όπως ο καρκίνος, η σκωληκοειδίτις, η κήλη, η πολιομυελίτις, η πνευμονία, η παρωτίτις (παραμυγούλες), η φυματίωσι των θωρακ κλπ. μπορούν να έχουν έπιδρασι στο στομάχι.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να έρμηνεύετε ποτέ μόνοι σας τις ένοχλήσεις που αισθανόσαστε. Ένώ νομίζετε υπεύθυνο γι' αυτές το στομάχι σας, η αιτία μπορεί να βρίσκεται σε οποιουδήποτε άλλο όργανο (ή και μόνον μέσα στο μυαλό σας).

Μην υποβάλλετε, εξ άλλου, στον έαυτο σας την ιδέα ότι έχετε άδυνατο στομάχι. Το στομάχι μας μπορεί να χωνέψη και σίδερα. Άλλα πρέπει να τα φάνημε να κάνη όπως αυτό έζει τη δουλειά του, χωρίς να το έπηρεάζωμε μ' οποιουδήποτε τρόπο (συγκινήσεις, θυμός, φόβος άπέναντι ώρισιμένων τροφών κτλ.).

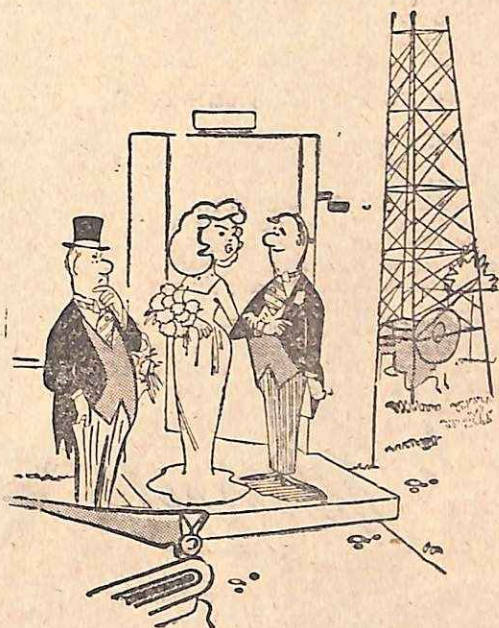
ΟΟ

Ένας άδικαιολόγητος φόβος

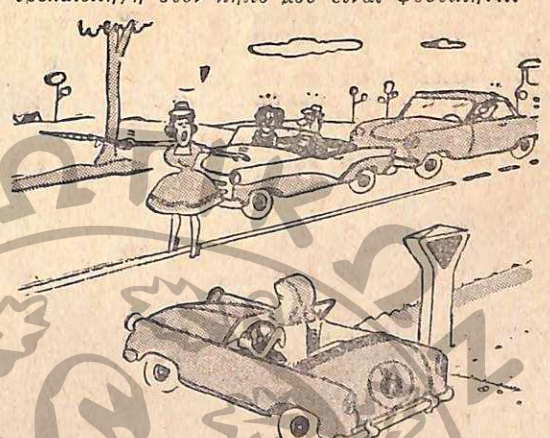
Η όρμνη (εστρογόνος) μπορεί να ελαττώσι τα σοβαρά συμπτώματα των γυναικών που βρίσκονται στην έμμηνουαία. Όσο κι' αν χιλιάδες γιατροί διατάζουν να τη χορηγώσουν, από φόβο μήπως προκαλεί καρκίνο. Άλλα το έπιστημονικό περιοδικό «Σύγχρονη Ιατρική» υποστηρίζει πως ο φόβος αυτός είναι άδικαιολόγητος.

Βέβαια, ένα πονηκάκι μπορεί να πάθι καρκίνο, αν του δώσωμε τεράστιες ποσότητες εστρογόνου σχεδόν σ' όλη του τη ζωή. Δε συμβαίνει όμως το ίδιο για μια ολόκληρη γυναίκα, που παίρνει μια μικρή καθημερινή δόσι επί έξη μήνες ή ένα χρόνο.

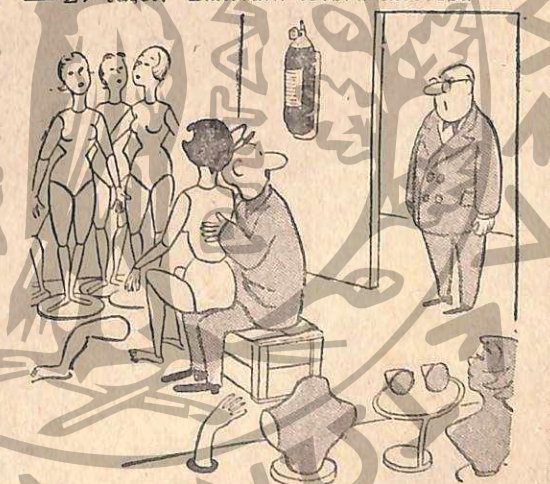
Έξ άλλου, νεώτερα πείραματα απέδειξαν ότι και τα μικρά άκουη ζωά δεν παθαίνουν ποτέ καρκίνο, αν διακόπτεται κάθε τόσο η χορηγισι της όρμνης.

— Και τώρα που παντρεύτηκα την κόρη σας πρέπει να σ' αποκαλύψω κάτι... Η πετοελαοισπη στον κήπο μου είναι ψεύτικη!...

— Έν τάξει. Έλπίδα... Πέονα ελεύθερα!

— "Ε, δε θ' άφισις καμμία φορά ήσυχες τίς... κουμάρες του καταστήματος!

— Πίσω, σατανά! φώναζε ο Πάπας στην Ολυμπία

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Α ΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕΝΟΣ απ' τον ιδιαίτερο καμαριέρη του, ο πάπας Ιωάννης ο 22ος ανέθηκε στις επάλξεις του πύργου Σαιν-Λωράν, απ' όπου φαινόταν ολόκληρη η Αβινιόν κι οι γύρω κοιλάδες.

Είχε χτίσει εκεί ψηλά το απόρρητο αυτό κάστρο, για να ναι φυλαγμένος απ' τους εχθρούς του.

Είχε περάσει τόσες μέρες ως τώρα, ο αγαθός πάπας! Με την υποστήριξη του πρίγκιπα Λουδοβίκου της Βαυαρίας, εδώ και λίγα χρόνια, ο καλόγερος Πιέτρο Ρεναλδούτι είχε καταρβώσει ν' αναγνωρίσει απ' το λαό της Ρώμης σαν δεύτερος πάπας, με τ' όνομα Νικόλαος Σος. Το θράσος του είχε φτάσει στο σημείο ν' απορίσει τον αληθινό αρχηγό της Έκκλησίας.

Μα ο πάπας Ιωάννης κατάφερε ν' αντιμετώπιση την καταιγίδα. Λίγο-λίγο σημειώθηκαν λιποταξίες ανάμεσα στους οπαδούς του αντιπάλου του. Τέλος, μιά μέρα, ο μανιασμένος όχλος έδιωξε απ' τη Ρώμη το σφετεριστή, που αναγκάστηκε τότε να πάη να ζητήσει συγγνώμη από κείνον που είχε τόσο ταπεινά προσβάλει. Ο πάπας Ιωάννης του χάρισε τη ζωή. Υπακούοντας όμως στη γενική εξέγερση, τον τιμώρησε με ισόβια φυλάκιση στα υπόγεια του κάστρου της Αβινιόν...

*

Κατεβαίνοντας τώρα απ' τις επάλξεις, έμαθε πώς μιά κυρία, που είχε φτάσει το πρωί στην Αβινιόν, παρακαλούσε να τον δει έπειγόντως. Δίστασε λίγο κι ύστερα τη δέχθηκε.

Ήταν μιά γυναίκα ως 30 χρονών, έκθαμβωτικά όμορφη και πλούσια ντυμένη.

— Άγιο Πάτερ, είπε γονατίζοντας μπροστά του, είμαι η Μανταλένα, η αδελφή του Πιέτρο Ρεναλδούτι, που πληρώνει τώρα το εγκλήμα του εναντίον της Έκκλησίας και της Πανιερότητάς σας... Διέν κατάφερα να τον αποτρέψω απ' το σφάλμα του, ούτε και θα προσπαθήσω να τον δικαιολογήσω σε σας. Μά είναι αδελφός μου... ο μοναδικός συγγενής μου. Και ξέρω πώς θα πεθάνει στη φυλακή...

— Τον μεταχειρίζονται καλά εκεί μέσα, όσο είναι ανθρώπινως δυνατό.

— Το ξέρω κι' εύχαριστώ γι' αυτό την Πανιερότητά σας... Ήρθα απ' τη Ρώμη για να σας παρακαλέσω ταπεινά να μου επιτρέψετε να δω για τελευταία φορά τον δυστυχισμένο αδελφό μου, που τόσο τον αγαπώ.

Δάκρυα κυλούσανε στο πρόσωπο της νέας γυναίκας. "Ενα σημαντικό ρίγος συγκλόνισε τα χέρια της, καθώς τ' άπλωνε στο σεβασμιο γέροντα.

— Σας εξορκίζω, Άγιο Πάτερ!... πρόσθεσε μ' ένα λυγμό. Ο αγαθός πάπας συγκινήθηκε. Τί είχε να φοβηθεί άλλωστε απ' αυτή την τελευταία έπισκεψη μιάς πονεμένης αδελφής, φερμένης από τόσο μακριά, σ' έναν αδελφό που δε θα ξανάβλεπε ποτέ πια το φως της ημέρας παρά μόνο ανάμεσα απ' τα χοντρά κάγκελλα του κελιού του;...

Μπορούσε άφοβα να φανή φιλόνηθρος.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

— Πηγαίνετε, κόρη μου, είπε.

Και διάταξε τον καμαριέρη του να την οδηγήσει στο κελί του αδελφού της.

Η πόρτα της φυλακής άνοιξε και ξανάκλεισε πίσω απ' τη νέα γυναίκα.

Βλέποντας να προχωρή προς το μέρος του εκείνη που υπήρξε ο κακός του δαίμονας, ο φυλακισμένος φώναξε με φρίκη:

— Ολυμπία!... Έσείς!...

— Ναι, εγώ, η Ολυμπία Μπαρμπερίνι! Αυτή που σας αγάπησε και που την είχατε αγαπήσει, Πιέτρο. Αυτή που, μαζί με το Λουδοβίκο της Βαυαρίας, σας είχε φορέσει την παπική τιάρα... Έκανα τον πάπα να πιστέψω πως είμαι αδελφή σας.

— Φύγετε από δω! Ικέτεψε ο μοναχός. Αφίστε με να πεθάνω ήσυχα!

— Να πεθάνετε;... Μά δεν πρόκειται τώρα να πεθάνετε, αλλά να ζήσετε και να ξαναπαίρετε την εξουσία! Πιέτρο, η Ρώμη είν' έτοιμη να επαναστατήσει και πάλι. Οι σταυροφόροι γυρίζουν στους δρόμους και ορκίζονται στ' όνομά σου. Ο πάπας δεν ξέρει τίποτα, γιατί εξαγοράσαμε τους φύλακές του.

— Θα δραπετεύσεις απ' αυτή την κόλαση! Να μιά άσπληνία λίμα, που μπορεί να κόψη το πιο χοντρό σίδερο. Να κι' ένα μικρό σπιδέτο με δηλητηριασμένη λεπίδα, που φέινει ακαριαίο θάνατο. Όταν φύγω από δω, θα λιμάρω τα κάγκελλα του παραθύρου σου. Θα πέσεις στο χαντάκι, που έχει μόλις έξω πόδια βάθος και μαλακό έδαφος. Θα προχωρήσεις άριστερά και θα στάσεις στη βόρεια πλευρά του πυργού. Τη νύχτα, το μέρος αυτό μένει άφρουρητο. Θα σε περιμένω εκεί, μαζί μ' ένα καλό απόσπασμα.

— Λίγες λεύγες με τ' αλογα... και θα στάσουμε σε μιά χώρα που οι άρχοντές της είναι με το μέρος μας... Όπως βλέπετε, Πιέτρο, τα πρόβλεψα όλα! Οι πρόσβασιές μας θα πετύχουνε.

Ο φυλακισμένος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Μήπως διστάσεις; επέμεινε η Ολυμπία. Δε σε θαμπώσε λοιπόν ακόμη η δύναμη, η δόξα, ο θρόνος που θ' ανεβείς;...

— Είναι πολύ άργά, Ολυμπία! Αναμέτρησα τα σφάλματά μου και μετανόησα.

— Εκλιπαρήσα την εύσπλαχνία του Θεού, του πάπα και των ανθρώπων για το σκάνδαλο που προξένησα και που είναι το μεγαλύτερο της Χριστιανοσύνης...

Η νέα γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους της. "Ενοιωθε περιφρόνηση για την ανανδρεία του ανθρώπου για τον όποιο είχε διακινδυνέψει τ' αγαθά της, την ελευθερία και τη ζωή της... Μά ξαναβρήκε όμως το πιο γλυκό χαμόγελό της και την πιο χαϊδευτική φωνή της.

— Πιέτρο!... Πιέτρο!... μουρμούρισε σαγηνευτικά, πηγαίνοντας κοντά του.

— Πίσω, σατανά! φώναζε τότε εκείνος. Με παρέσυρες, αλλά σε νίκησα. Αφισέ με να πεθάνω ήσυχα... Πήρα χτες το άργό δηλητήριο που μούδωσες όταν χωρίσαμε, εδώ και τρία χρόνια, και που θανατώνει σε 24 ώρες χωρίς ν' αφήνει ίχνος. Το αίμα μου έχει αρχίσει κι' όλος να παγώνει μέσα στις φλέβες μου. Σε μιά ώρα, εάχουν τελειώσει όλα...

— Φύγε! Δε μου μένει παρά λίγος καιρός ακόμη, για να έτοιμαστώ να παρουσιαστώ μπροστά στο Θεό... Φύγε, φύγε!...

Σηκώθηκε απ' το κάθισμά του και ορθώθηκε μπροστά της. Φαινόταν πανύψηλος, μέσα στο καλογεζικό ράσο του, που τού σφιγγε στη μέση μιά σκονιένια ζώνη με χοντρούς κόμπους.

Μά η προσπάθεια που είχε κάνει τον εξάντλησε. Καί, ξαφνικά, σωριάστηκε χάμω, σαν άψυχος όγκος...

Η Ολυμπία εξαφανίστηκε, σαν μιά σκιά που χάνεται όταν προβάλει η αλήθεια.

Ξαπλωμένος χάμω, στο χάμα της φυλακής του, ο μοναχός ψυχραιμούσε.

Η γαλήνη της νύχτας άπλωνότανε πάνω στην Αβινιόν, κι' εκεί στο βάθος του ορίζοντα, κάτω από τ' ασπασμένο φως του φεγγαριού, οι ψηλές και νταντελλωτές κορυφές των Άλπεων φάνταζαν μ' ένα φαντασμαγορικό άσπρο χρώμα...

Z. ΣΕΖΑΝ

ΘΘ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΟΥ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕ ΤΙΣ ΔΟΣΕΙΣ

"Εχετε βρή το μπελά σας με τη γυναίκα σας, που δε μπορεί ν' αντισταθή στον πειρασμό ν' άγοάξει χίλια-δυο πράγματα «με δόσεις»; Πρέπει τότε να συχωρέσετε την ψυχή του Βασιλιά Πέτρο Α', που ανέβηκε στο θρόνο της Πορτογαλίας εδώ και 600 χρόνια. Άνησυχώντας κι' αυτός για την έκτασι που είχαν πάρει οι άγοραπωλησιές με δόσεις, και θέλοντας να προφυλάξει τους υπηκόους του από δυσβάστακτα χρέη, απαγόρευσε αυστηρά αυτό του είδους τις έμπορικές συναλλαγές. Για την πρώτη παράβαση, ή ποινή ήταν έπιεικής, αλλά σε περίπτωση ύποτροπής οι ένοχοι έτιμωρούντο με έπιτόπιο έκτελεσι.

Μιά ένδιαφέρουσα συνέντευξη — αυτοβιογραφία της

Η Πασκάλ Πετί, η μικρόσωμη αλλά τόσο χαριτωμένη «ένθεν» του γαλλικού κινηματογράφου, άρχισε την καλλιτεχνική καριέρα της το 1957, κερδίζοντας το βραβείο για νέους ηθοποιούς της Σουλζαν Μπλαυσέτι. Αυτό της επέτρεψε να ξεχωρίση άμέσως ανάμεσα στους άλλους «νέους» και δειλά-δειλά να κάνει την πρώτη εμφάνισή της στο γαλλικό κινηματογράφο μ' ένα μικρό ρόλο στο φιλμ «Οι μάγισσες του Σάλεμ». Άλλά, την εποχή του φεστιβάλ των Κανών, το Μάιο του 1958, είχε κιόλας ξεχαστή. Μερικούς μήνες αργότερα, στο φεστιβάλ της Βενετίας, την «ανεκάλυψαν» για δεύτερη φορά. Εκεί προεβλήθη η ταινία της Μαρίας Σέλ «Πονεμένη πυργόδοποινα», στην οποία η Πασκάλ στάθηκε πραγματική «άποκαλυψη». Άμέσως μετά ήρθαν «Οι αβολιάρηδες» του Μαρσέλ Καρνέ, που της χάρισαν τον τίτλο της «στάρ» και την έκαναν πασίγνωστη.

Τώρα, μετά τις νεώτερες ταινίες της «Άδυνατες γυναίκες», «Τζούλι η κοκκινομάλλα» και «Ένα κορίτσι για το καλοκαίρι», το άστρο της ανέβηκε στα ύψη και έγινε περιζήτητη απ' όλους τους Γάλλους σκηνοθέτες. Χαρακτηριστικό της αξίας της είναι και το εξής: Άρχισε την κινηματογραφική καριέρα της με άμοιδη 200.000 φράγκα και σήμερα της προσφέρουν 20.000.000 για κάθε ταινία!

Κατόπιν όλων αυτών παρουσιάζει μεγάλο ένδιαφέρον η κατωτέρω συνέντευξη, στην οποία η Πασκάλ αυτοβιογραφείται:

— Πού και πότε γεννηθήκατε, μίς Πασκάλ, και ποιο είναι το πραγματικό σας όνομα;

— Γεννήθηκα στο Παρίσι στις 27 Φεβρουαρίου του 1938 και το πραγματικό μου όνομα είναι Άννα-Μαρία Πετί. Το ψευδώνυμο «Πασκάλ» το έδωξα σε φίλους μου.

— Άν δεν ήσαστε «στάρ», τί θα θέλατε να είσαστε;

Πασκαλ Πετί

— Μου άρέσουν όλα τα σπόρ, αλλά με ένθουσιάζουν ιδιαίτερα το κολύμπι, το σκι και οι ακροβασιές.

— Παρακολουθείτε τακτικά την καλή πορεία της υγείας σας; Παρακολουθώ μόνο τον τρόπο της διατροφής μου. Έτσι, νομίζω, αποφεύγω όσο μπορώ την έπισκεψη σε γιατρούς και σε φαρμακεία...

— Ο σκοπός, για τον όποιο ταξιδεύατε τώρα τελευταία στη Μόσχα, ήταν άπλως καλλιτεχνικός ή περιείχε και ιδιαίτερους αίσθηματικούς λόγους;

— Στην αρχή ήταν μόνο καλλιτεχνικός. Λίγο αργότερα, όμως, άπόκτησε και ένδιαφέροντα αισθηματικής φύσεως...

— Δηλαδή, στη Μόσχα συναντήσατε το «μεγάλο έρωτα»;

— Έχω την έντύπασή, ότι εκεί ακριβώς τον συνάντησα...

— Άνε, ότι περιμένετε με αγωνία την έκδοσι του διαζυγίου σας από τον πρώην σύζυγό σας Ζακ Πορτερέ. Είναι αλήθεια;

— Είναι αλήθεάτατο. Κι' αυτό, γιατί βιάζομαι να ξαναπαντρευτώ με τον αγαπημένο μου Τζιάνι. Έσπάζοιτο...

— Πού γνωρίσθηκε με τον αγαπημένο σας Τζιάνι;

— Κατά τη διάρκεια της έδωμάδας του γαλλικού κινηματογράφου στη Μόσχα. Μεταξύ των άλλων, πήγα μιά ημέρα σ' ένα κινηματογραφικό «πλάτω», όπου γυριζόταν το φιλμ «Νορμαντί-Νιέμεν». Εκεί τον είδα, ένθουσιάστηκα μαζί του και του έσφιξα το χέρι από χαρά...

— Ή συναντήσι αυτή στάθηκε «εκεραινοδόλος έρωτας» για σας;

— Είμαι βεβαία, ότι και για τους δύο μας στάθηκε «μοιραία»...

— Τί είναι αυτό, που σας κάνει να ένθουσιάζεστε τόσο πολύ με τον Τζιάνι;

— Ο θαυμάσιος χαρακτήρας του, η «έσωτερική» φλόγα του και ο ρομαντισμός του!

— Νομίζετε τον εαυτό σας ικανό να άφοσιωθή σ' έναν άνθρωπο για όλη του τη ζωή;

— Είμαι άπολύτως βεβαία γι' αυτό...

— Αγαπάτε τα παιδιά;

— Τα λατρεύω και ο μεγαλύτερος πόθος μου είναι να άποκτήσω πολλά... Ήδη, έν όψει του προσεχούς γάμου μου, άρχισα να πλέκω τα μαρουδιακά για το πρώτο παιδί μου...

— Πώς κοιμάστε τις νύχτες στο σπίτι σας, με πυζάμα ή με νυχτικό;

— Ούτε με το ένα ούτε με το άλλο. Κοιμούμαι άπλως δίχως να φορώ τίποτα... άφού θέλετε να τα μαθαίνετε όλα!

— Τί γνώμη έχετε για τη συνάδελφό σας Μπριζίτ Μπαρντό; Έχω ως αρχή ν' αποφεύγω τις κρίσεις για συνάδελφους μου. Μέγας κριτής για όλους είναι το κοινό. Έσ' όσον η Μπριζίτ άρέσει στο κοινό, ή δική μου γνώμη περιττεύει.

Στο σημείο αυτό, ή χαριτωμένη Πασκάλ διακόπτει τη συνέντευξη-αυτοβιογραφία της. Ρίχνει μιά βιαστική ματιά στο ρολόγι της και φεύγει τρέχοντας. Προφανώς, κάπου την περιμένει ο αγαπημένος της Τζιάνι. Έσπάζοιτο...

ΑΛΑΝ ΓΙΑΓΚ

Η Πασκάλ Πετί σε μιά ιταλική πλάζ.

Συχνά πήγαιναν περίπατο σε κανένα πάρκο, κουβεντιάροντας για διάφορα θέματα...

Ο ΑΡΜΑΝ, σκυμμένος στα λογιστικά του βιβλία, ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύει με τη σκέψη, ότι σε λίγο, που θα έφευγε από το γραφείο, θα τον περίμενε η 'Υδώνη να πάνε πρώτα στον κινηματογράφο και ύστερα να φάνε μαζί σε κανένα καλό ρεστωράν.

Αυτός, όμως, δεν είχε ούτε φράγκο στην τσέπη του! Ήταν 5 μόλις του μηνός και είχε ήδη σπαταλήσει με την 'Υδώνη όχι μονάχα ολόκληρο το μισθό του, αλλά και τα δανεικά, που πήρε από φίλους.

Η γυναίκα αυτή, πωλήτρια σ' ένα ανθοπωλείο, τον είχε ξετρελλάνει με την ομορφιά της. Για πρώτη φορά ο 'Αρμάν, ηλικίας είκοσιέξι ετών, δοκίμασε τόσο ισχυρό κλονισμό. Τα χρόνια κυλούσαν ήρεμα και μονότονα, ως τότε, στη μικρή εκείνη επαρχιακή πόλη. Λογιστής σ' ένα εμπορικό γραφείο. Μικρός ο μισθός. Όπωςδήποτε, τα έβγαζε πέρα. Από τη στιγμή, όμως, που γνωρίστηκε με την 'Υδώνη, αναστατώθηκε ο όμορφος ρυθμός της ζωής του.

Ήταν απαιτητική και πολυέσθη. Κι' εκείνος της έκανε όλες τις τις ιδιοτροπίες. Φοβάτανε να μην τη χάσει. Καταλάβαινε άριστα πως ήταν έτοιμος να κάνει και τη χειρότερη παλιανθρωπιά, για να μη στερηθεί τα μυρωμένα φιλιά της. Την πολιορκούσαν τόσο άλλοι!

Εκείνο, λοιπόν, το απόγευμα, ενώ ένοιωσε το θάνατο στην ψυχή, με τη σκέψη, ότι δε θα μπορούσε να παη να συναντήσει την 'Υδώνη, άκουσε βήχα στο διπλανό γραφείο, στο ταμείο. Καί, ξαφνικά, μια ιδέα φώτισε με δυνατή λάμψη το θολωμένο του μυαλό.

Σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε στο διπλανό γραφείο. 'Η Μαρτίν, η ταμιάς, ήταν μόνη. Πέντε ολόκληρα χρόνια δουλεύανε μαζί. Μαρτίν, η ταμιάς, ήταν μόνη. Πέντε ολόκληρα χρόνια δουλεύανε μαζί. Μαρτίν, η ταμιάς, ήταν μόνη. Πέντε ολόκληρα χρόνια δουλεύανε μαζί. Μαρτίν, η ταμιάς, ήταν μόνη. Πέντε ολόκληρα χρόνια δουλεύανε μαζί.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε το σχέδιό του. 'Ορμηξε άπάνω της και, πριν εκείνη προφτάσει να κάνει μια κίνηση, την άρπαξε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του στο στόμα της. Στην αρχή, εκείνη σπαρτάρησε λίγο. 'Η αντίστασή της, όμως, δε βάσταξε πολύ. Ο 'Αρμάν ένοιωσε το σώμα της να εγκαταλείπεται στο παραφορο αγάλισμά του. Αυτό ακριβώς που ήθελε...

— Σ' αγαπώ, Μαρτίν, σ' αγαπώ από καιρό! της είπε παθητικά. Εκείνη τον κύτταξε έκστατη στα μάτια, σχεδόν μ' ευγνωμοσύνη, σά να το είχε πάρει ήδη απόφαση, ότι δεν έπρεπε να περιμένει ποτέ τέτοιες εκδηλώσεις από άντρα...

— Δεν τολμούσα ως τώρα να σου το πω! συνέχισε εκείνος, παίζοντας στην εντέλεια το ρόλο του ερωτευμένου. Καί, αν απόφασισα να σου ανοίξω τώρα την καρδιά μου... είναι για να ξέρεις τι κρύβει μέσα της για σένα... 'Ισως άπαιξε να μου συμβεί κάτι τρομερό!

Δεν άποτειλίστηκε τη φράση του. Μά' εδινε την εντύπωση ανθρώπου αποφασισμένου να ξεμπερδέψει με τη ζωή του.

— Μά... τί σου συμβαίνει; τον ρώτησε τρομαγμένη η Μαρτίν. — Σ' έδωσα μονάχα μισό να φανερώσω το μυστικό μου! ψιθύρισε, κρύβοντας το πρόσωπό με το δού του χέρια. 'Επαιξα κι' έχασα... Τριάντα χιλιάδες φράγκα... 'Αν δεν τα δώσω άπαιξε, θα ντροπιαστώ...

— Ω! Ξέχασε, σε παρακαλώ, αυτά που σου είπα... Μά' δεν είχα κανέναν άλλον να το φανερώσω τον πόνο μου.

Η Μαρτίν έπιασε τα χέρια του και τα κατέβασε από το πρόσωπό του.

— Θέλω να ξεχάσω μονάχα το πρώτο, πως μ' αγαπάς! ψιθύρισε, κοκκινίζοντας. 'Όσο για το άλλο, κάτι θα γίνω...

Πήσασε στο χρηματοκιβώτιο, το άνοιξε, πήρε από μέσα ξη πεντοχίλιαρα και τα έδωσε στον 'Αρμάν, λέγοντας:

— Έχουμε καιρό να τα ξαναβάλουμε στο ταμείο, ως τα τέλη του μηνός, που θα γίνει έλεγχος. Πήγαινε τώρα να εξοφλήσης το χρέος σου... Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ! Δέ θέλω ν' άκούσω τίποτ' άλλο... Πήγαινε!

Εκείνη τη βραδιά, χωρίς στο κόλπο αυτό, ο 'Αρμάν πέρασε και πάλι μερικές παραδεισιακές άρες στην αγκαλιά της 'Υδώνης.

Την άλλη μέρα το πρωί, χαιρέτησε τη Μαρτίν, στο γραφείο, με χαμάγελο συνεννοήσεως. Εκείνη κούνησε ελαφρά το κεφάλι της. 'Όταν, σε μια στιγμή, που τη βρήκε μόνη στο γραφείο της, θέλησε — για την τάξι — να της ξαναπεί λόγο για τον ερωτά του, εκείνη τον κύτταξε παράξενα και του έκανε μια χειρονομία να σταματήσει.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Ο 'Αρμάν, όμως, είχε άρχισει, χωρίς να το θέλη, να συμπάθη τη σεμνή αυτή και ταπεινή κοπέλλα. 'Η Μαρτίν τον διευκόλυνε τώρα τακτικά — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα — χωρίς να της το ζητήσει — με χρήματα, που τραβούσε από κτήκα.

Σε λίγες μέρες, είχαν τέλη του μηνός. 'Ο προϊστάμενος θύκανε έλεγχο στο ταμείο.

Ο 'Αρμάν έφευγε από μια άδυσσο — της άκολασίας — σε μιάν άλλη, της τρομερής ευθύνης, που είχε αναλάβει απέναντι της Μαρτίν. Τί να της πη; 'Επρεπε να της επιστρέψει τα χρήματα που του είχε δανειστεί, για να είναι κι' εκείνη εν τάξει ταμειακάς. Μά' που να τα βρή; 'Από λεπτάτητα, βέβαια, δεν του έκανε η Μαρτίν λόγο για το ζήτημα αυτό.

30 του μηνός. 'Όρα δ μ. μ. Οι υπάλληλοι του γραφείου έτοιμάζονταν να φύγουν. Ξαφνικά, ο 'Αρμάν είδε τον προϊστάμενο.

— Άποψ, θα σας καθυστερήσω λίγο — άκουσε από πολύ μακριά, μια φωνή. Τέλη του μηνός... Έχετε έτοιμα τα βιβλία σας; Θα κάνουμε έλεγχο στο ταμείο.

Κρύος ιδρώς έλουσε τον 'Αρμάν!

— Έλεγχος στο ταμείο!... Μά, ο προϊστάμενος θ' ανέκλυπτε την κατάχρησι της Μαρτίν! Θα την κατηγορούσε στην άστυνομία... Έλεγε, βέβαια, συνένοχο... Θα τον έπαιναν κι' αυτόν! Εκείνος, όμως, άδιαφορούσε για το άτομό του. Τον ένοιωσε μονάχα η Μαρτίν. 'Η άγνη, η μεγαλόκαρη Μαρτίν, που θα την έδωσαν φυλακή εξ αιτίας ενός έλεηνού!...

Ο προϊστάμενος μπήκε πρώτος στο γραφείο της Μαρτίν. Εκείνη καθόταν, έχοντας πίσω της ανοιχτό το χρηματοκιβώτιο. Ήταν άφοισμένη στην εργασία της, γαλήνια και άτάρχη.

— Ηρέσατε για έναν τυπικό έλεγχο στο ταμείο σας, της είπε ο προϊστάμενος.

Εκείνη, σηκώθηκε όρθια, κοκκινίζοντας ελαφρά. 'Ερριξε μια ματιά στον 'Αρμάν, που τον έκανε να παραλύσει ολόκληρος.

Ο 'Αρμάν άνοιξε τα βιβλία του μπροστά στον προϊστάμενο.

Ήξερε πόσα ακριβώς χρήματα έπρεπε να βρίσκονται στην κάσα, μέχρι την τελευταία πεντάρα. Ο προϊστάμενος έρριξε μια ματιά στα βιβλία, ύστερα πήσασε στο χρηματοκιβώτιο και άρχισε να μετρά σιγά-σιγά τις δεσμίδες τα τραπέζογραμμάτια.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο 'Αρμάν είχε κλειστά τα μάτια του. Τα γόνατά του έτρεμαν. 'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και άπτότομα. Περιμένα, από στιγμή σε στιγμή, ν' άκουση τον προϊστάμενο να διαμαρτύρεται, να ζητά εξηγήσεις από τη Μαρτίν.

— Έν τάξει! είπε εκείνος, άφου τέλεισε την καταμέτρησι. Συγχαρητήρια και πάλι, δεσποινίσις Μαρτίν. Κρατάτε το ταμείο σας σά ρολόι... Καληνύχτα σας. Μπορείτε να κλείσετε και να πηγαίνετε. Καί έφυγε.

Ο 'Αρμάν νόμιζε πως έδλεπε όνειρο. 'Ανοιξε τα μάτια του και σκούπισε μηχανικά τον ιδρώτα, που έσπαζε από το μέτωπό του. 'Η Μαρτίν του χαμογέλουσε με καλωσύνη. Θα ήθελε να της πη πολλά, μά' δε μπορούσε να μιλήσει.

Σε λίγο, βρισκόντανε μαζί έξω. Ο 'Αρμάν προχωρούσε σαν αυτόματο. Παραπατούσε σε κάθε βήμα. 'Επैसे σ' ένα καθίσμα του πρώτου ζαχαροπλαστείου, που είδε μπροστά του.

Η Μαρτίν κάθισε δίπλα του, του έπιασε το χέρι στοργικά και του είπε με φωνή, που έτρεμε λίγο:

— Σ' αγαπούσα, 'Αρμάν, και σου έδωσα όλες μου τις οικονομίες, που τις έκανα με κόπο, δουλεύοντας τόσα χρόνια. Τις είχα βάλει στην κάσα, γιατί φοβόμουν να τις έχω σπίτι μου... Δέ σου το είπα... γιατί... γιατί δεν ήθελα να ξέρεις...

— Έκανες αυτή τη θυσία για μένα, Μαρτίν!... τραύλισε, κατά-πληκτος, ο 'Αρμάν.

Ναι... γιατί σ' αγαπούσα τη μέρα, που μ' έσφιξε ξαφνικά στην αγκαλιά σου... Καί ήθελα να σε σώσω, έστω κι' αν εσύ δε μου είχες δώσει όλη την καρδιά σου... ξέροντας ότι, συχνά, περνού-σες τα βράδια σου με μιάν άλλη.

Ο 'Αρμάν έγινε κατακλινικός.

— Ήξερες, λοιπόν, Μαρτίν...

Ναι. Μιά-δυο φορές, μάλιστα, σε είδα από μακριά, μαζί με την άλλη. Καί υπέφερα, όσο μπορεί να υποφέρει ένας άνθρωπος, γιατί η άλλη ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Κατάλαβα γιατί σε ξετρελλάνε. Κατάλαβα ακόμα — δεν πρέπει να σε πειράζουν τα λόγια μου — γιατί έκανες την άσιωπρέπεια σου, παίρνοντας δανεικά από μια φτωχή και άσημη κοπέλλα, για να τα φας με μιά καλλονή...

Τον είδε να ταραξεται, και του έσφιξε πιο δυνατά το χέρι.

— Αυτά σου τα λέω, γιατί έτσι πρέπει να μιλήσω σ' ένα καλό, μά παραστρατημένο παιδί... Πονούσα πολύ, όσο σ' έλεπα να κυλίσαι στο βόρβορο με μιά έλκενι... Ναί, φτάνει να είχες μιά ματιά στο αιδάντροπο, μούτρο της, για να καταλάβης άμέσως με ποιόν έμεις να κάνης... Έσύ, δεν καταλάβαινες τίποτα, γιατί σε είχε τυφλώσει όχι η αγάπη, μά το πάθος...

Ο 'Αρμάν την κύτταξε καταπληκτος, σά να την έδλεπε για πρώτη φορά. Ποτέ δεν περίμενε ν' άκουση τέτοια λόγια από το στόμα της.

— 'Η δική μου η αγάπη ήταν κρυφή και ταπεινή. Μά' έκανα ύπαμονή. 'Ήξερα, ότι κάποια μέρα, άργά η γρήγορα, θα καταλάβαι-νες... Τί άλλο να σου πω;

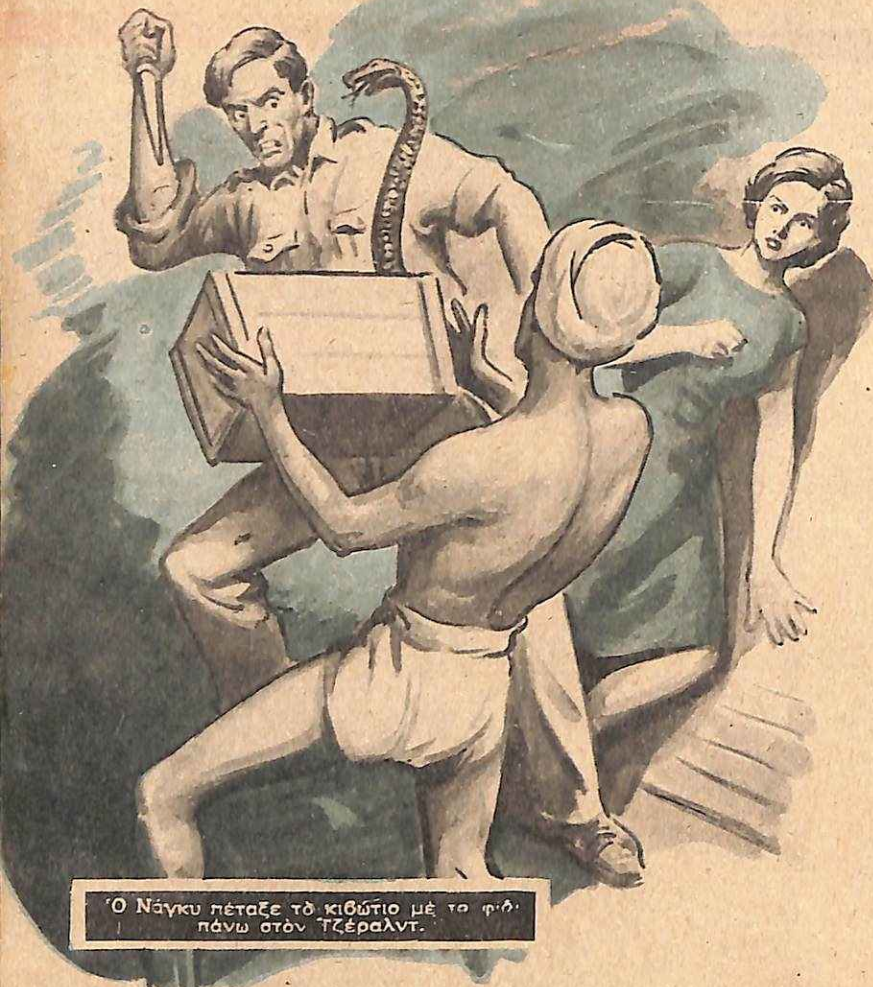
Ασυνήθιστη, σχεδόν υπερφυσική όμορφιά απλώθηκε στα χαρακτηριστικά της, ενώ ψιθύριζε τα τελευταία αυτά λόγια. Ο 'Αρμάν αν-τίκρυσε την πιο άραία κοπέλλα του κόσμου.

Εσκυψε, και δάκρυα αγάπης και μετάνοις μούσκεψαν το χέρι της, που το φιλούσε μ' ευγνωμοσύνη.

Καί ύστερα... 'Ενας χρόνος πέρασε. Ο 'Αρμάν και η Μαρτίν είναι το πιο ευτυχισμένο ανδρόγυνό του κόσμου. Παντρεύτηκαν φτωχοί. 'Ο πλούτος, όμως, της ψυχής τους και η αγάπη τους τους κάνει ν' άν-τικρύζουν τη ζωή με το χαμάγελο στα χείλη.

Η Μαρτίν περιμένει πρ'ότι...

ΜΙΑ ΤΑΠΕΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ο Νάγκι πέταξε το κιβώτιο με το φίδι πάνω στον Τζέραλντ.

— Τί κάνεις εδώ; άκούστηκε την ίδια στιγμή μία μα-
νιασμένη φωνή. Πήγαινε άμέσως να δουλέψει στο δρόμο.
Ο έπιστάτης στεκότανε στην είσοδο της καλύβας. Τό πρό-
σωπό του ήταν κατακόκκινο άπ' τ'ό θυμό.

— Μά, Τζέραλντ, ο Νάγκι δέν είναι έργάτης! διαμαρτυ-
ρήθηκε δειλά η γυναίκα. Τόν πήραμε για άδηνό και...
— Έσύ να κάνεις τη δουλειά σου! ούρλιασε ο άντρας της.

Κι' όταν βγήκε έξω ο Νάγκι, συνέχισε:
— Δέ μ' άρέσει να πιάνω φίλεις, Μάργκαρετ... Κι' άλλω-
στε αυτό δέ θα σου χρησιμέψη σε τίποτα. Έχω άποφασίσει
να σε σκοτώσω, και κανείς δέ μπορεί να μ' έμποδίση. Βλέ-
πεις, σου μιλάω μ' άνοιχτά χαρτιά, γιατί η στιγμή του θανά-
του σου πλησιάζει!

— Ω, όχι! έκανε με τράμο η Μάργκαρετ. Τζέραλντ, σε
ίκετεύω, άσε με να ζήσω! Δέν πρόκειται να σ' ένοχλήσω πο-
τέ. Θα σ' άφισω να κάνεις ό,τι θέλεις τα λεφτά της προίκας
μου και να ζής όπως σ' άρέσει.

— Λόγια! γέλασε ειρωνικά ο Τζέραλντ. Τώρα λές έτσι,
μά αν σ' άφισα να γυρίσης στον πολιτισμένο κόσμο, θα ζη-
τούσες άμέσως διαζύγιο. Τό πιό σίγουρο για μένα είναι να
σε σκοτώσω. Μην προσπαθής άδικα να μου άλλάξης γνώμη.
Σκούπισε τόν ιδρώτα άπ' τ'ό χοντρό πρόσωπό του και γύ-
ρισε πρός τ'ό κιβώτιο τ'ό φιδιού.

— Η καλή μου φιλένδα, η «γκαργκακίλα», θα με βοηθήση
να σε ξεφορτωθώ! δήλωσε σκληρά. Θα πεθάνης άπ' τ'ό δάγ-
κωμά της και κανείς δέ θα μπορέση να με κατηγορήση για
δολοφόνο...

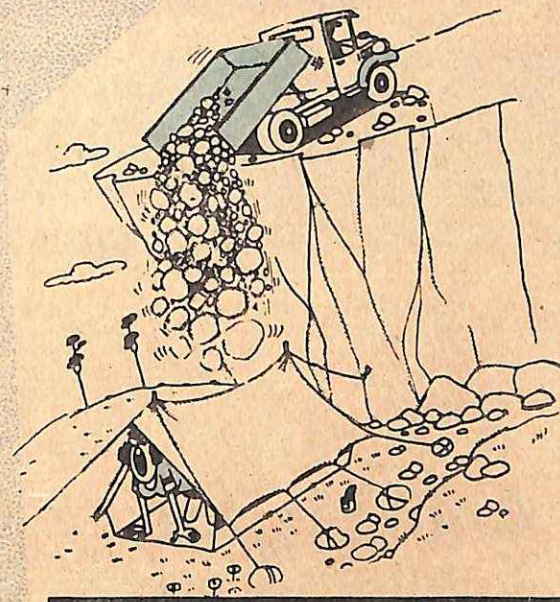
Μιά δυνατή έκρηξη άντήχησε ξαφνικά.

— Αυτό ήταν! έίπε θριαμβευτικά ο Τζέραλντ. Έβαλα έ-
πίτηδες λίγη δυναμίτιδα κάτω άπό ένα μικρό λόφο κι' άνα-
ψα τ'ό φυτίλι πριν έρθω εδώ... Τώρα όλοι οι Ιθαγενείς δάχουν
τρέξει να δούνε τί συνέβη, κι' έτσι κανείς δέ θα σ' άκούση,
όσο κι' αν φωνάζης. Κι' όταν θάχω... τελειώσει μαζί σου, θα
τρέξω κι' εγώ εκεί, και δέ θα «άνακαλύψω» τ'ό πτώμα σου
παρά τ'ό βράδυ που θα ξαναγυρίσω!

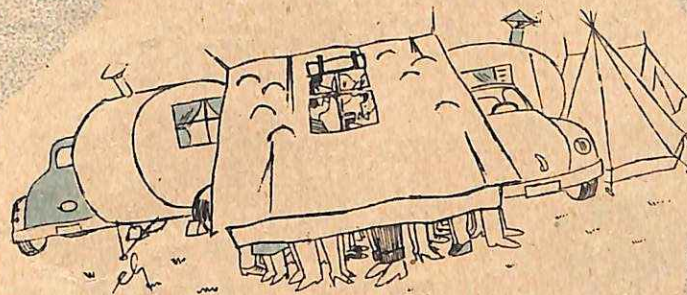
Με μάτια γουρλωμένα άπ' τ'ή φόβη, η Μάργκαρετ τόν είδε
να τραβάη άπ' τ'ή ζώνη του τ'ό μαχαίρι του και να προχωρή
πρός τ'ό μέρος της.

— Αν δέ βάλης τ'ό χέρι σου μέσα στο κιβώτιο με τ'ό φίδι,
θα σε κόψω κομματάκια! μούγκρισε βραχνά ο άντρας.
— Η νέα γυναίκα κόλλησε στον τοίχο της καλύβας. Ήταν
όλομόναχη, άνυπεράσπιστα στη διάθεσι τ'ό δολοφόνου που
πλησίαζε όλοένα.

— Νάγκι! φώναξε άπελπισμένα. Νάγκι, βοήθειά!
Δέν της άπάντησε παρά τ'ό άγριο, κοροϊδευτικό γέλιο τ'ό
Τζέραλντ. Όστε είχε κάνει λάθος; Όστε δέν ήταν άφοσίω-

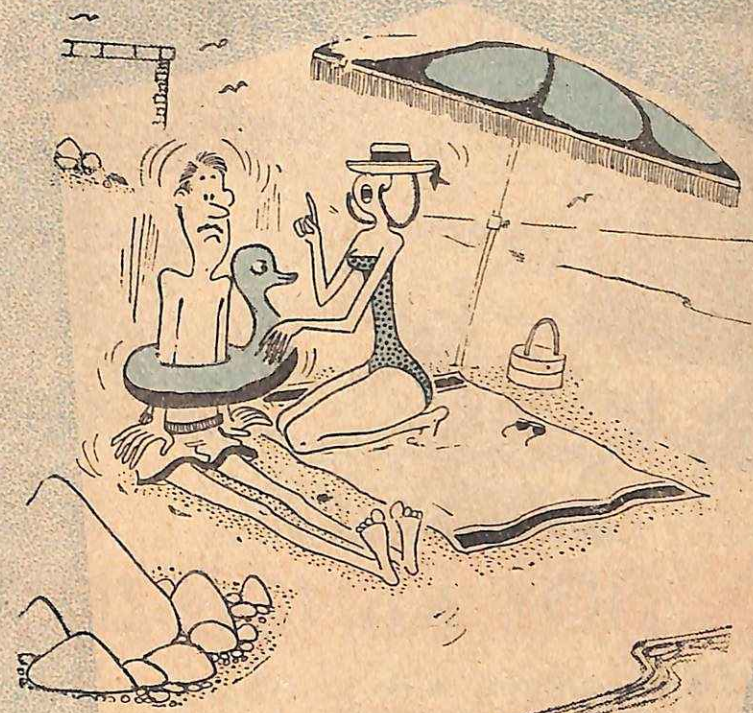
— Κώστα!... Φερε και μια πετρα για να σπάσουμε τ' άμυγδαλά!...

— Πρωτης τάξεως τ'ε κατασκηνωτικό πάρτυ σας, μαντάμ!

— Περίεργε πράγμα, Λιλίκα. Τρεις μερες τώρα, που στήσαμε τη σκηνή μας κι' αυτή η καταραμένη βροχή δέ λείει να σταματήσει!

— Και τώρα θα κηθήσουμε φρόνιμα-φρόνιμα!...

Τά ξαυρόσατ
των
ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ

— Με τη γυναίκα μου, για γνωστούς λόγους, έχουμε πάντα χωριστές κρεβάτο-καμαρές!...

Καταδικασμένη ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ

Η ζέστη ήταν άφόρητη μέσα στην πυκνή ινδική ζούγκλα. Ούτε η παραισική πνοή ανέμου δέ φυσούσε. Τά φύλλα και τά μεγάλα πολύχρωμα λουλούδια γέρνανε πρός την κατάζε-
ση γη.

Ένα συνεργείο άπό Ιθαγενείς έργάτες, με τά μελαψά κορμιά τους μουςκαμένα στον ιδρώτα, δουλευε μ' άργό ρυθμό μέσα σ' αυτή την κόλασι. Άνοιγαν ένα δρόμο που θα επέτρεπε στους τα-
ξειδιώτες να περνάνε με κάποια άσφάλεια μέσα άπ' τ'ό παρθένο δάσος.

Ο μοναδικός λευκός ήταν ο έπιστάτης, ένας χοντροφτιαγμένος άντρας με σκληρό πρόσωπο, που κάθε τόσο ξεσπούσε σε βρισιές γιατί η δουλειά προχωρούσε πολύ σιγά.

— Τεμπέληδες! ούρλιαζε με μανία. Κουνηθήτε λίγο πιό γρή-
γορα, παλιδόσκυλα!

Οί φωνές του φτάνανε ως τη μικρή καλύβα, που ήταν στημένη λίγο πιό πέρα, κάτω άπ' τά ψηλά δέντρα. Μιά νέα γυναίκα βρι-
σκόταν εκεί μέσα. Τά γαλανά της μάτια κούταζαν τρομαγμένα την πόρτα, σε κάθε ούρλιασμα τ'ό έπιστάτη.

— Να προσέχετε πολύ, κυρία! Η «Γκαργκακίλα» είν' ένα ά-
κακο φίδι, όσο δέν την πειράζει κανείς. Μά άλλοιμονο στον ά-
πρόσεχτο που θα την ένοχλήση! Τό δηλητήριό της είναι κεραυ-
νοβόλο.

Ο Ιθαγενής που μιλούσε, ήταν ένα ψηλό παλληκάρι μ' άνοιχτο-
κάστανο δέμα. Η νέα γυναίκα τ'ό χαμογέλασε λυπημένη.

— Ευχαριστώ για τ'ή συμβουλή σου, Νάγκι, τ'ό έίπε μαλακά.
— Αν μπορούσα, θα πέταγα έξω αυτό τ'ό φίδι! Άλλ' ο άντρας μου
τού έχει μεγάλη άδυναμία. Άπό τότε που κατάρθωσε να τ'ό πιόση
και να τ'ό κλείση μέσα σ' αυτό τ'ό κιβώτιο με τ'ό γυάλινο σκέπα-
σμα, δέν δέχασε ποτέ να τ'ό ταΐση... Πολύ φοβάμαι πως έχει κά-
ποιο σχέδιο στο νου του! Ίσως, κάποιο βράδυ, πέφτοντας στο
κρεβάτι μου, να βρώ τ'ή «γκαργκακίλα» μέσα άπ' τά σεντόνια μου!

Τά μάτια της βούρκωσαν.
— Θέλει να με σκοτώση, συνέχισε με ραγισμένη φωνή. Τό ξε-
ρω, μά πως να γλυτώσω; Γι' αυτό ανέλαβε να έπιστατήση στην
κατασκευή αυτού τ'ό δρόμου. Θα παρουσιάση τ'ό θανάτ'ό μου σαν
δυστύχημα...

— Κυρία, δέ θα τόν άφισα να σ' άγγίξη! φώναξε ο Νάγκι.
— Η νέα γυναίκα σήκωσε τ'ό κεφάλι της, κι' όταν αντίκρισε τ'ή
φλογερή ματιά τ'ό Ινδού χαμογέλασε ελαφρά.

— Καλέ μου Νάγκι, τ'ό μόνο που θα κατορθώσης θα είναι να
χάσης και σ' τη ζωή σου, αν προσπαθήσης να με βοηθήσης!
μυρμούρισε.

σι, στοργή, έρωτας, αυτό που είχε διαβάσει στα κατάμαυρα μάτια
τ'ό νεαρού Ινδού; Την είχε λοιπόν εγκαταλείψει κι' αυτός;...

Ο Τζέραλντ στεκότανε τώρα μπροστά της, έχοντας γυρισμένη
την πλάτη του στην πόρτα. Έτσι, δέν πρόλαβε να έμποδίση τ'ό
Νάγκι, όταν αυτός ώρμησε μέσα στην καλύβα κι' άρπαξε στα χέ-
ρια του τ'ό κιβώτιο με τ'ό φίδι.

— Κάθαρμα! ούρλιασε ο έπιστάτης. Θα μού τ'ό πληρώσης!...
Κι' άφίνοντας τ'ή Μάργκαρετ, γύρισε άπειλητικά στο νέο και
σήκωσε ψηλά τ'ό μαχαίρι του.

Ο Νάγκι άνοιξε τ'ό γυάλινο σκέπασμα και πέταξε τ'ό κιβώτιο
πάνω στο Τζέραλντ, που μόλις πρόλαβε να μπηή μια τρομα-
γμένη φωνή. Κι' ύστερα, καθώς τ'ό φίδι έχανε τά δόντια του στο
λαιμό του, ο έπιστάτης κάρφωσε τ'ό μαχαίρι στο στήθος τ'ό Νάγκι
και κυλίστηκε χάμω μαζί με τ'ό θύμα του. Πριν άκόμα άγγίξη τ'ό
χάμω, ήταν νεκρός.

Η Μάργκαρετ, που είχε παρακολουθήσει άκίνητη τ'ή σκηνή, έ-
τρεξε και γονάτισε δίπλα στο σωτήρα της.

— Κυρία, δέν έχετε πιά να φοβηθήτε τίποτα! μυρμούρισε σδυ-
σμένα ο νέος Ινδός. Η καρδιά μου ήταν δική σας... Σ'άς χάρισα
και τ'ή ζωή μου!

Και ξεψύχησε.
— Υστερ' άπό μερικές μερες, η Μάργκαρετ ξαναγύρισε στον πο-
λιτισμένο κόσμο. Μά η καρδιά της είχε μείνει πίσω, μέσα στην
πυκνή ζούγκλα, θαμμένη στον ίδιο τάφο μ' ένα νέο Ινδό...

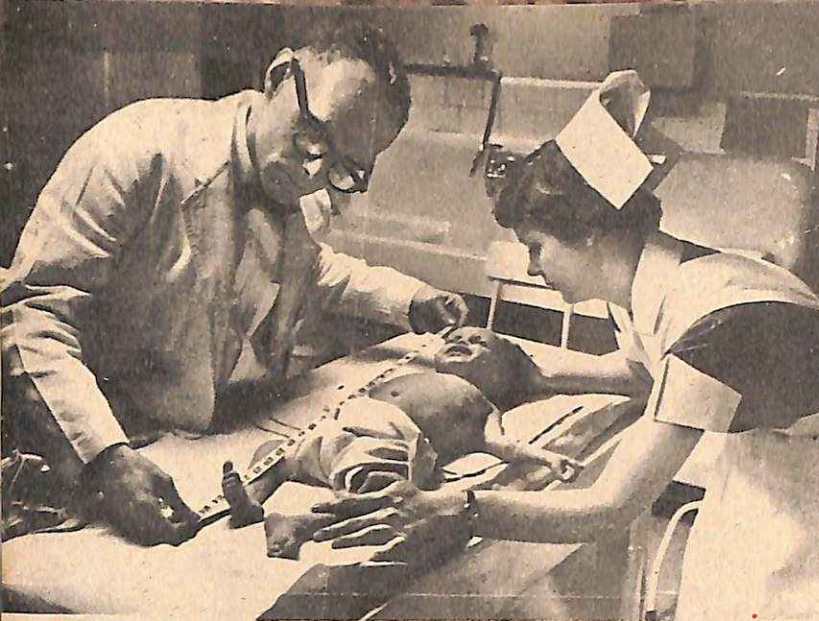
Α. ΣΩΛΚ

ΙΣΤΙΟΦΟΡΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ

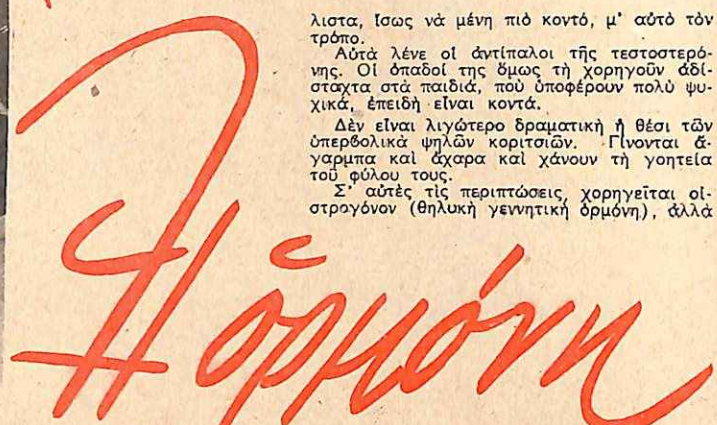
Σύμφωνα με ένα Άμερικανό ειδικό, τ'ό Έργαστηρίου Έρευνών
Γουεστίνχάουζ, τ'ό φτηνότερο, απλούστερο και ελαφρότερο «όχη-
μα» για τ'ήν έξερεύνησι τ'ό Άπειρου θα είναι ένα «ήλιακο ιστιο-
φόρο». Τό «πανί» του, άποτελούμενο άπό ένα φύλλο άλουμινίου ή
ελαφρότατης πλαστικής ύλης, θα είναι μεγαλύτερο σε έκτασι άπ'
τ'ό κτίριο τ'ό Πενταγώνου, θα παίρνη δέ τ'ήν άπαιτούμενη κινη-
τήριο δύναμη άπό τ'ήν ήλιακή ενέργεια. Θα ζυγίζει περ'ό 400
κιλά και θα κρεμασμένη άπό κάτω του μια «γόνδολα» για τ'ό
φορτίο και τ'ό πλήρωμα.

Στ'ή γενική του εμφάνισι, τ'ό διαστημόπλοιο θα μοιάζη σαν πε-
λώδιο άλεξίπτωτο. Θα έκσφενδονίζεται με πύραυλο, κι' άφ'ό φτά-
ση σ' ένα άρισμένο ύψος θα ξεδιπλώνεται τ'ό «πανί» του και θα
συνεχίζη πιά τ'ό ταξείδι του, χωρίς καύσιμη ύλη.

Ιδ'ά να φτάση στον Άρη, θα κάνει 118 μερες — τ'ό μισό δηλα-
δή άπ' τ'ό χρόνο που προϋπολογίζεται για τ'ους πυραύλους με χη-
μικά καύσιμα.

Στο Νοσοκομείο Παιδών της Φιλαδέλφειας, ένας ειδικός γιατρός εξετάζει ένα μωρό 14 μηνών, που είναι κατά 15 πόντους κοντύτερο απ' τόν κανονικό μέσο όρο.

λιστα, ίσως να μένη πιο κοντό, μ' αυτό τόν τρόπο. Αυτά λένε οι αντίπαλοι της τεστοστερόνης. Οι οπαδοί της όμως τη χορηγούν αδιάσταχα στα παιδιά, που υποφέρουν πολύ ψυχικά, επειδή είναι κοντά. Δεν είναι λιγότερο δραματική ή θέσι τών υπερβολικά ψηλών κοριτσιών. Γίνονται άγαρμπα και άχαρα και χάνουν τη γοητεία τού φύλου τους. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, χορηγείται οί-στρογόνο (θηλική γεννητική ορμόνη), αλλά

ΠΟΥ ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

Για να γίνονται τα παιδιά ψηλότερα ή κοντύτερα

ΤΙΑΤΡΕ μου — Έγραφε τελευταίως μία 'Αμερικανίδα μητέρα. "Ακουσα πως μπορείτε να κάνετε τα παιδιά να ψηλώσουν. Το δικό μου είναι έξυπνο, θυμωρό, αλλά στα 16 χρόνια του έχει ανάπτυξη μόνο 1,55. Μπορεί να ψηλώσει άλλους 10 πόντους; Είμαι πρόσας πληρώσω 1000 δολάρια για τόν κάθε πόντο."

Κάτι τέτοια γράμματα δεν παραξενεύουν καθόλου τούς παιδιατρους-ενδοκρινολόγους (μία νέα ιατρική ειδικότητα). Γιατί οι γιατροί αυτοί ξέρουν καλά τόν ρόλο τών γονέων, που τόν αγοράκι τους φαίνεται πολύ κοντύτερο, απ' τήν ηλικία του, ή η έφηβη κοπέλλα τους δεν έχει σχηματίσει ακόμη στήθος, ή τόν παχύσατο παιδί τους δε μπορεί να χάσει μερικά κιλά...

Αυτά κι' άλλα άκολλη προβλήματα λύνονται σήμερα σε πολλές περιπτώσεις, με τήν κατάλληλη χρησιμοποίηση ορμονών.

Τό ζήτημα τού αναστήματος είναι εκείνο που απασχολεί περισσότερο τα παιδιά και τούς γονείς τους. Μέχρι πρότις όλων ετών ακόμη, τόν θαύμα της ανθρώπινης αδέλ-σως έμενε μυστηριώδες. Οι επιστήμονες άγνοούσαν τί τήν προκαλεί και τί τήν σταματάει.

Σήμερα όμως λειτουργούν σε διάφορες μεγάλες αμερικανικές πόλεις ειδικοί κλινικές, που ασχολούνται μόνο μ' αυτές τις περιπτώσεις. Οι ειδικοί γιατροί είναι άκόμα ελάχιστοι, εκπαιδευμένοι όμως πολλούς άλλους συναδέλφους τους.

Έξ άλλου, λύνονται τώρα με χημικές έξετάσεις προβλήματα που απαιτούσαν άλλοτε έπικίνδυνες έξερευνητικές έγχειρήσεις.

Νέες ορμόνες παρασκευάζονται, κι' οι παλαιότερες χρησιμοποιούνται άποτελεσματικά.

Είναι γνωστό, ότι η αύξηση τού παιδιού εξαρτάται από τήν αλληλεπίδραση τεσσάρων ένδοκρινών αδένων: τής υποφύσεως, τού θυρεοειδούς, τών επινεφριδίων και τών γεννητικών. "Αν διαταραχθεί ή λειτουργία τους, τόν παιδί μπορεί να γίνει νάνος ή γίγας."

Η υπόφυση είναι ό σπουδαιότερος απ' αυτούς τούς αδένες. Έκκρινει τήν ορμόνη της μέσης τού αίματος, κι' αυτή διεγείρει τόν θυρεοειδή και τή επινεφρίδα, ώστε να παραγάγουν τις δικές τους ορμόνες.

Μετά τήν ταχυτάτη αύξηση τής πρώτης παιδικής ηλικίας, τόν παιδί ψηλώνει μ' ένα κανονικό και μέτριο ρυθμό 5—7 πόντων τόν χρόνο. Αυτό συνεχίζεται κάμποσα χρόνια. "Υστερα ή υπόφυση έκκρινει μία καινούργια ορμόνη, που βάσει σε λειτουργία τούς γεννητικούς αδένες. Παρατηρείται τότε ένα ταχύτατο ψηλώνμα, που μπορεί να φτάσει κάποτε τους 20 πόντους σ' ένα χρόνο. Αυτό συμβαίνει συνήθως σ' άγόρια γύρω απ' τή 14 χρόνια και σά κορίτσια γύρω απ' τή 12."

Υστερα τή κόκκαλα όρμάνουν, σκληραίνουν, κι' ή αύξηση τού άνά-στηματος γίνεται πολύ άργη. Όταν έμφανίζεται ή έμμηνορρυσία της, ή κοπέλλα έχει άποκτήσει πιά τή 97—98% τού όριστικού αναστήματος της. Συνήθως, σά 16 χρόνια τους, τά κορίτσια και σά 18 τ' άγόρια, σταματάνε πιά να ψηλώνουν.

Οι ειδικοί γιατροί χορηγούν σήμερα σά πολύ κοντά άγόρια τεστοστε-ρόνη (ορμόνη τών αρσενικών γεννητικών αδένων). Μερικά μάλιστα τή δι-ψυχικές συνέπειες.

Πολλοί παιδιατροί ένδοκρινολόγοι, ωστόσο, άμφισβητούν, ότι μπορεί τόν άγόρι να ψηλώσει έστω κι' ένα πόντο παραπάνω, χωρίς τήν τεστοστερόνη, αλλά καί τήν όρμωνα τήν αύξηση και τήν έμφάνιση τής έφηβείας, έξακολουθούσε κανονικά τόν δώτον τού παιδιού. "Ετσι, ένα άγόρι που θά χρόνια νωρίτερα, γιατί σκληραίνουν κι' ενώνονται τά κόκκαλά του. Μένει λοιπόν με τούς λίγους πόντους παραπάνω, που τού δώσαν ή τεστοστερόνη, ενώ χάνει εκείνους που θ' άποκτούσε άργότερα φυσιολογικά. Τελικά, μά-

πριν άκόμα τόν κορίτσι άποκτήσει όλο τόν τόν άναστήμα. Η θεραπεία αυτή έπιταχύνει τήν έμμηνορρυσία και τή σεξουαλική ανάπτυξη. Δεν έχει έξακρι-βωθεί άκόμα γιατί λιγοστεύει τόν ψηλώμα, τόν πιθανότερο όμως είναι, ότι εξουδετερώνει τήν "ορμόνη αύξήσεως" τής υποφύσεως, ή έπιταχύνει τήν ώριμότητα τών δώτων.

Κι' εδώ όμως έπίσης υπάρχουν οι διατακτικοί, που τονίζουν, ότι ά-γνοούμε τά άποτελέσματα, που μπορεί να φέρη άργότερα ή χορήγηση ισχυ-ρών ορμονών σε παιδιά και έφηβους. Η μέθοδος έρευνάται τώρα συ-στηματικά, γιά να εξακριβωθεί άν είναι άκίνδυνη και άποτελεσματική.

Άλλη άνωμαλία, όχι πολύ σπάνια, είναι ή πρόωρη έφηβεία. Οι για-τροί πιστεύουν, ότι έχει κάποιον κληρονομικό χαρακτήρα. Παρατηρείται τρεις φορές συχνότερα σά κορίτσια, παρά σά άγόρια. (Σ' αυτή τήν κα-τηγορία ανήκει κι' ή Λίνα Μεντίνα, ή κοπελλίτσα απ' τόν Περου, που τόν 1932, σέ ηλικία 5 χρονών, έγινε μητέρα.)

Ωστόσο, τά παιδιά αυτά αναπτύσσονται σε κανονικούς και γόνιμους άντρες και γυ-ναίκες, διαφέροντας μόνο κατά τόν ότι ψη-λώνουν γρηγορότερα. Επομένως, δε χρειά-ζονται καμιά ιατρική επέμβαση.

Τά πράγματα όμως διαφέρουν πολύ, ό-ταν ή πρόωρη έφηβεία όφειλεται σε όγ-κους ή σε άλλες άνωμαλίες τών αδένων. Η κοινότερη απ' αυτές είναι ή υπερπλα-σία τών επινεφριδίων, που προκαλεί πρό-ωρη έκκριση τών "άρρενοποιών" ορμονών αυτών τών αδένων. Η κατάσταση είναι ιδιαίτερα λυπηρή γιά τά κορίτσια, γιά-τί άποκτούν γρήγορα φωνή και βγάζουν τρί-χες στό πρόσωπο.

Η αύξηση σταματάει πρόωρα και τόν άγόρι ή τόν κορίτσι μένει στείο όταν έ-νληκισθεί.

Εδώ όμως, σ' αυτές τις περιπτώσεις ά-ποδείχθηκε άποτελεσματική ή κορτιζόνη. Τά άνωμαλια συμπτώματα σταματούν μ' αυτήν, μένει δε μόνο ή λυπηρή φωνή. Πρέ-πει όμως να συνεχισθεί ή χορήγηση τής κορτιζόνης σ' όλη τή ζωή.

Τέλος, όρισμένα παιδιά υποφέρουν από άνεπάρκεια τής υποφύσεως. Μένουν, λοι-πόν, πολύ κοντά και δεν ώριμάζονται σε-ξουαλικά.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, μπορεί να χο-ρηγηθεί ορμόνη τής υποφύσεως. Πρέπει ό-φεια (που έχει άφαιρεθεί από ανθρώπινη ύπο-νεκρούς). Η ορμόνη δε από τόν πρόσφατος ένός ανθρώπου άρκει μόλις γιά μιάς βδο-μάδας θεραπεία ένός παιδιού.

Είναι, λοιπόν, άκόμα πολύ σπάνιο αύ-τό τόν φάρμακο. Άκόμα και στήν "Αμε-ρική, χορηγείται σήμερα μόνο σε 10—12 παιδιά έν έλφο.

ΟΟ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΠΕΡΟΥ

Όπως δείχνουν διάφορα αρχαιολογικά εύρηματα, που ήρθαν σε φως στήν Παράκα-γικές έπιμέψεις, πολύ πριν απ' τή γέννηση τού Χριστού.

Υπολείμματα σκελετών και ζωγραφικές αναπαραστάσεις, που βρέθηκαν σε μία περιοχή, που χρησίμευε γιά νεκροταφείο, δείχνουν, ότι οι γιατροί άνοιγαν τόν κρανίο τών άρρώστων, γιά να τούς γιατρέψουν απ' τούς πο-νοφάλους, τά κατάγματα και τις ψυχασθένειες.

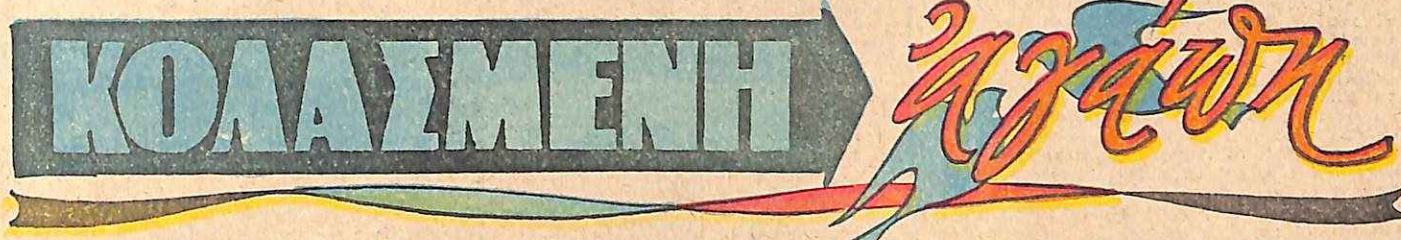
Άλλες ένδείξεις πείθουν, ότι οι "Ινδιάνοι αυτοί είχαν κοφτερά μαχαίρια, φτιαγμένα από ήφαιστειογενές έγυαλι, πέτρα και μπρούτζο, καθώς και κοκκαλίνα εργαλεία, έπιδέσμους κι' ένας είδος βαμπακιού.

Όχι μονάχα οι γιατροί τους κάνανε τήν τόσο λεπτή επέμβαση τού τυ-ρανισμού, άλλ' ήσαν έπίσης Ικανοί ν' άνοίξουν τά Ιγμόρεια άντρα, ν' άφαι-τεχνήτα μέλη.

Όστόσο, παρ' όλη τήν τόσο προωδευμένη κατάστασι τής χειρουργικής, οι Παράκα εξακολουθούσαν νάναι θρησκοπολικοί και προληπτικοί. Πιστευάν π.χ. πως κάθε άρρώστια ήταν άποτέλεσμα κάποιας άμαρτίας.

Επειτα λοιπόν απ' τήν Ιατρική διάγνωση, άκολουθούσαν τελετές έξα-γνισμού.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σανγκινέντ, με τή λογική και τή δι-αίσθησή του, έξηγει στό διευθυντή τής "Ασφαλείας" πως έγιναν τά πράγματα. Έ-κείνος όμως αρνείται να τόν παραδεχθεί, χωρίς άποδείξεις, και βεβαιώνει τόν Σαν-γκινέντ ότι τόν στρατοδικείο θά καταδικά-σθ τόν "Ανρί. Άλλωστε ο νέος άπαντρεί με άοριστίες στίς έρωτήσεις τού άνακτό-υ, μη θέλοντας να έκθεση τή Ζιλιμπερ, έφό-σον δεν παρουσιάζεται ή ίδια να φανερω-σθ τήν αλήθεια. Ο Ρύσλερ εξετάζεται ως μάρτυς κι' έπιβαρύνει έντεχνα τή θέσι τού "Ανρί με τήν κατάθεσή του. "Αντίθετα, ο Παρός τονίζει στόν άνακτόν ότι ο "Ανρί είναι άθώος, θυμά δεν έχει μάθει άκόμα σεσων. Η Μαρσέλ δεν έχει άπαγορεύ-σι, γιατί ή λογοκρισία έχει άπαγορεύ-σι στίς έφημερίδες να γράφουν γιά τήν ύπόθεσι. Όταν τόν μαθαίνει, πηγαίνει ά-μέσως να βρή τόν Παρό. Τήν ίδια ώρα φτάνει εκεί κι' ο Σανγκινέντ, σταλμένος απ' τήν μητέρα τού "Ανρί. Η Μαρσέλ δη-λώνει καί στόους δυο πως έχει τήν άποδεί-ξι τής άθωότητος τού "Ανρί.

19ον — "Εσείς, δεσποινίς; φώναξε ο Σεζάρ, με τόν πρόσωπο τού φωτι-σμένο από χαρά.

Ο Παρός πήρε τά χέρια τής κο-πέλλας άνάμεσα στά δικά του.

— Αλήθεια, παιδί μου; τής είπε. Θα τόν σώσει εκείνη που αγαπάς.

— Αυτό ήρθα να σάς πώ... και να ζητήσω τή συμβουλή σας.

Κι' ή Μαρσέλ διηγήθηκε λεπτομερώς ό-τι είχε συμβεί ένα βράδυ στό διαμέρισμα τού ά-δελφού της: τήν ταραχή τού, τήν αγωνία τού... τή γραπτή έξιμολόγησή του, που τήν είχε διαβάσει ή κοπέλλα...

Κάθε φράσι, κάθε λέξη, είχε μείνει χαρα-μένη στή μνήμη της.

Όπως τή θυμόταν, τήν τρομερή εκείνη άποκάλυψι, που είχε πέσει σάν κεραυνός στήν ήρεμη καί μονότονη ζωή τους!

— Πόστε μας τά όλα, δεσποινίς! τής σύστησε ο Σανγκινέντ. Μην παραλείψετε καμιά λεπτομέρεια... Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου γιά τόν "Ανρί Λερουά...

— Πώς μπορεί να ξεχάσω ποτέ... Απ' τις πρώτες γραμμές, έτρελλάθηκα! Ο ά-δελφός μου έγραψε: "Πρέπει να σκοτώσω έ-ναν άνθρωπο κι' ύστερα ν' αυτοκτονήσω...". Είδα κι' έβασα να καταλάβω τά υπό-λοιπα... Μου ξέφυγε ή τρομερή σημασία τους...

Πρώτα, τόν σφάλμα που είχε κάνει, παίρ-νοντας στό σπίτι τόν ένα διπλωματικό έγ-γραφο, από υπερβολικό ύπνροιστικό ζήλο...

Επειτα τή μυστηριώδη κλοπή αυτού τού έγ-γράφου, τόν κίνδυνο να πέσει σά χέρια τών Γερμανών τόν μεγάλο μυστικό...

Με ποιόν τρόπο έγινε αυτή ή κλοπή; δέχθηκε ο Σανγκινέντ.

— Ο άδελφός μου δεν τόν έξηγούσε. "Ίσως να μή τόν ήξερε κι' ο ίδιος... Επειτα άνά-φερε τή θρασύτητα πρόσκλησι τού Ρύσλερ, τή συνομιλία του μ' αυτόν τόν άθλιο...

Κι' ή Μαρσέλ επανέλαβε λεπτομερώς τήν αφήγησι που είχε διαβάσει στήν έξιμολό-γησή τού άδελφού της. Έξήγησε πως ο Σε-ζάρ είχε πέσει θυμά μιάς μηχανορραφίας τού Ρύσλερ, που έπιδίκαμε μ' αυτό τόν τρόπο να Ικανοποιήσθ τόν έρωτικό τού πάθος.

Η έξιμολόγησι έλεγε άκόμα πως ο ίδιος ο Σεζάρ είχε φέρει τόν Ρύσλερ στό σπίτι τών Νταρσάν. "Ελεγε, ότι ή Μαρσέλ τόν άντιπαθούσε, γιατί αγαπούσε τόν "Ανρί Λε-ρουά. Καί κάπως αναφέροντας με άγα-νάκτησι τόν άτιμο παζάρεμα που είχε προ-τείνει ο Σεζάρ στό Ρύσλερ.

Προκειμένου να δεχθί τόν παζάρεμα αυτό, ο Σεζάρ είχε πάρει τήν τραγική άπόφασι να σκοτώσθ τόν Ρύσλερ κι' ύστερα ν' αυτοκτο-νήσθ!

Η Μαρσέλ σώπασε κι' έκρυψε τόν πρόσωπό της σά χέρια τής κλειγόντας με λυγμούς. Οι δυο άντρες, βροδία ταραγμένοι απ' αύ-τή τήν άποκάλυψι, δεν τόλμωσαν να μιλή-σουν...

Ο πόνος συγκινημένος απ' τούς δυο ήταν ο Παρό. Αυτός είχε κεραυνοληθεί...

Νά, λοιπόν, τί ήταν πραγματικά ο Μάξ Ρύσλερ!... Δεν τόν είχε γελήσει τόν ένστικτό του — μ' όλο που είχε προπαθήσει ν' άμ-φιβάλλη ως τόν τέλος... Νά τί ήταν ο γυιός του, που είχε στίς φλέβες του τόν αίμα του, τόν δικό του αίμα!

Είναι πάρα πολύ!... ψιθύρισε με συν-τριβή. Δεν τόν άξίζα... Ναι, ύπηρεα ένοχος... Πόσο σκληρά όμως με τιμάρει ο Θεός!...

Η φοβισμένη ματιά τού ζήτησε βοήθεια απ' τόν Σανγκινέντ, που έμενε άμύλητος και βυθισμένος στίς σκέψεις του.

Ο Σεζάρ ταξινόμωσε μεθοδικά μέσα στό μυαλό τόν όσα είχε άκούσει. Προσπαθούσε να τά συσχετίσει, γιά να βρή τήν έξηγησι τής δολοφονίας τού Σεζάρ καί τής ένέδρας εις βάρος τού Λερουά.

Εκεί όμως, που σταματούσε μπροστά σ' άδιεπαρasto σκοτάδι, ήταν όταν σκεπτότανε τά χαρτιά, που είχαν βρεθί πάνω στόν ά-ξίωματικό και στό θυμά. Πρώτον, δε μπο-ρούσε να καταλάβη πως καί γιάτί ο Ρύσλερ είχε έπιστρέψει τήν άπόρητη έκθεση στό Σε-ζάρ — που τήν είχε έμπιστευθεί ύστερα έ-κείνος στό Λερουά, πριν ξεψυχήσθ.

Καί τά σχέδια, οι στρατιωτικές πληρο-φορίες, που είχαν βρεθί πάνω στό Σεζάρ καί που είχαν σχέση με τις προετοιμασίες τής έπιθέσεως στόν τομέα τού Λερουά; Από που προέρχονταν; Πού τά είχε βρή ο Σεζάρ;...

«Βέβαια είναι σοβαρότατες οι άποκαλύ-ψεις αυτής τής κοπέλλας — έπε με τόν νο-ύ τού ο Σανγκινέντ. "Ομολογώ πως με παρα-ξένα... "Όχι πως είχα ποτέ έμπιστοσύνη σ' αυτό τόν Μάξ Ρύσλερ! "Απεναντίας, μάλιστα, τόν ύποπτευόμην απ' τήν πρώτη μέρα... καί τόν πλήρωσα 50 χιλιάδες φράγκα γιά να μπορέσω να τόν πλησιάσω... "Αν όμως τόν ύποψιάζομαι σήμερα, ότι σκόρωσε τή δου-λειά τής όδοι Μπιλανκού, πολλά σημεία μένουν σκοτεινά... κι' όμολογώ πως είναι αυτά άκριβώς που θάπρεπε να διαφωτι-σθούμε...»

Στράφηκε στή Μαρσέλ καί τής είπε:

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τής έποχής

Πάλι τόν πάς φιρι-φιρι να με ταραξεί, πονηρή καί να μ' άναστατώσει γιάτί άδέρτα μου κολλάει καί νυχτά-μερα μου μιλάει γι' άφάνταστες έκπτώσεις!

Γιά ξεπουλήματα γερά μου τσαμπουνάς κάθε φορά καί θέλεις ώρισμένα, γιά ήβνια να ξεκουμπωθώ καί στό φινάλε να βρεθώ κι' έγώ... ξεπουλημένος!

Γι' αυτό σου λέω όρβα κοφτά πάψε γιά ψώνια καί λεφτά να μου μιλάς με πίκρα καί κόψε ίδιωτα τά λιμά γιά τή "λευκή" τήν (έβδομά-καί γιά τά... μαύρα (συκα!

Κύττα, κοινώς, να μα- (εξουσί-καί ν' αποβάλλεις πα- (ρευτις- τής άγοράς τόν ζήλο, γιάτί νά τυχί σου κα- (ακή- τήν "έβδομάδα τή... (λευκή) θά μαυρισθί στό έυ- (λο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Θα μου επιτρέψετε να σάς κάνω με- ρικές έρωτήσεις δεσποινίς;

Είμ' έτοιμη να σάς άπαντήσω... "Αφού όμως ενδιαφέρεστε τόσο γιά μάς, κύριε κι' αφού έχετε τήν πεποίθησι, ότι ο "Ανρί δεν είναι, δε μπορεί να είναι ένοχος, ύποσχεθήτε μου να τόν βοηθήσετε, να τόν σώσετε!...

— Δε σάς ύπόσχομαι πως θά τόν σώσω, δεσποινίς, γιάτί δε μπορώ να είμαι βέβαιος. Σας όρκίζομαι όμως πως θά κάνω ό,τι έ-ξαρτάται από μένα... Έστω κι' άν χρειαστή να ξεδέσω μέχρι πεντάρας τά έκατομμύρια που κληρονομώ απ' τόν πατέρα μου.

Καί τώρα άπαντήστε στίς έρωτήσεις μου...

Η Μαρσέλ κύτταζε σά μάτια τόν Σαν-γκινέντ, ίκετυτικά, σά να περίμενε απ' αύ-τόν κάποια έλπίδα, μία λέξι, που θά τή συγ-κρατούσε στή ζωή...

Πότε διαβάσατε, δεσποινίς, αυτή τήν έξιμολόγησι τού άδελφού σας;

Η Μαρσέλ έμεινε στίς αναμνήσεις τής καί ώρισε τήν ήμερα. Ο Σανγκινέντ φάνηκε άνήσυχος.

— Έχουν περάσει σχεδόν δυο βδομάδες από τότε, έλεπε. Πώς κρατάτε τόσο καιρό γιά τόν έαυτό σας ένα τέτοιο φοβερό μυ-στικό;

— Ο άδελφός μου ήθελε να σκοτώσθ καί να σκοταθί. Κινδύνευε ή τιμή του καί ή ζωή του... Κρέμονταν καί τά δυο απ' τόν γάμο μου με τόν Μάξ Ρύσλερ. Σώπασα λοιπόν καί θυσιάστηκα!... Ο Σεζάρ δεν ύποπτευότανε καθόλου τή θυσία μου...

— Θα παντρεύαστε μ' αυτό τόν άθλιο; — Ναι, αλλά θ' αυτοκτονούσα ύστερα.

Ο Σανγκινέντ κούταζε με θαυμασμό τή Μαρσέλ καί είπε στόν Παρό:

— Ναι, πιστεύω πως θά τόκανε, αυτό που λέει...

Μα εκείνος δε φάνηκε να τόν άκουσε. "Ε-μενε σάν ξένος στό περιβάλλον, με τόν πρό-σωπό του κρυμμένο σά χέρια του...

"Ηταν φοβερό! "Ενας άνέλπτος πόλεμος είχε άρχισί άνάμεσα στήν άγνωστη κόρη του καί τόν άγνωστο γυιό του!... Τί θά μπο-ρούσε να κάνη γιά να τόν έμποδισθ;...

— Μία έρωτική άκόμα, δεσποινίς, πρόσ-θεσε ο Σεζάρ. Φέρνεται τώρα στό συνταγμα-τάρχη τήν έγγραφη όμολογία τού άδελφού σας; Δεν πρόκειται πιά τώρα γιά τήν τι-μή του καί τή ζωή του. Πρόκειται να έκδι-κηθή γιά τόν θάνατό του καί να σώσετε ένα άθώο!

— Όχι!... άπάντησε με ταραχή ή Μαρσέλ. — Τούλάχιστον τήν κρύψατε σε κάποιο ασφαλισμένο μέρος;

— Δεν ξέρω, δούτοκώς, τί άπόγινε. — Διάβολε! Χάθηκε, λοιπόν;

— Είχα θανατάσει αυτά τά χαρτιά εκεί που τά βρήκα. Δεν έπρεπε να μαντεύθ ο Σεζάρ πως τά είχα διαβάσει... Σήμερα, ή αστυνομία έψαξε στό διαμέρισμα τού άδελ-φού μου. Είχα κάμει όμως κι' έγώ προπ-γούμενος μία έρώνα με τήν έλπίδα να ξα-ναβρά αυτή τήν έξιμολόγησι...

— Καί... δεν τή βρήκατε; — Όχι, πούθεν!

— Διαβολέ! Βιαστήκαμε να χαρούμε... — "Ίσως νάκαμε ο άδελφός μου αυτά τά χαρτιά, σε μία άπ' τις νευρικές εκείνες κρί-σεις που μάς κάνανε να φοβόμαστε γιά τά λογικά του... Η "Ίσως να τού τά κλέψανε..."

Ο Σανγκινέντ έρώσε τά φινάλα του κι' έκαμε μία κίνησι άυτομνησίας.

— Πάντως, ό,τι απ' τά δυο κι' άν συνέ-θ, τόν γενοσιν είναι πως χάθηκαν καί πως μένουμε άσπλοί!

— Μα έγώ τά διαβάσα, κύριε! Τά ξέρω όλα! Ξέρω πως τόν όρμα αυτό παίχθηκε γιά μένα... Θα τά καταθέσω στό δικαστήριο. καί θά με πιστέψουν!

— Αμυβάλλω, παιδί μου. Θα σάς πούνε — ή θά σάς άφίσουν να καταλάβετε — ότι σοφιστήκατε όλη αυτή τήν ιστορία εκ τών ύποθέσεων, γιά να σώσετε τόν άνθρωπο που αγαπάτε... Θα πούνε πως έχετε ζωηρή φαν-τασία... αλλά κανείς δε θά σάς πιστέψη!

45

— "Ότι δεν ήταν, δεν είναι και δε θα είναι ποτέ φίλος μου!"

Υστερα ξανακάθισε, ενώ οι στρατοδίκες καπνίζοντας με έκπληξη. Ο Σεζάρ έσπασε σ' αυτό του και του ψιθύρισε:

— Δεν ξέρω αν κάνατε καλά να εκδηλώσετε έτσι τις διαθέσεις σας!... Ο άνθρωπος μας μου φαίνεται παμπόνηρος, και θα πάω τα μέτρα του...

Ο Μάξ Ρύσλερ δεν ήταν λιγώτερο χλωμός απ' τον Παρόν. Δάγκανε νευρικά τα χείλια του κι' εσφίγγε τις γροθιές του.

Θ' άφηνε, λοιπόν, χωρίς απάντησι τα προσβλητικά εκείνα λόγια του συνταγματάρχη;

Τον κύτταζε προκλητικά και πρόφερε επιθέσεις, μέσα στη γενική σιωπή:

— "Εγώ, κύριε συναγματοάρχα, σας ξέρω από τότε, που θυμάμαι τον κόσμο... Υπάρχουν δεσμοί ισχυρότεροι απ' τη φιλία..."

Κανείς δεν κατάλαβε τα αινιγματικά αυτά λόγια του. Άλλαξε ο πρόεδρος συνέχισε τη διαδίκασια, βάζοντας τέλος στο έπεισόδιο.

Μόνο ο Σανγκινέντ ήταν ταραγμένος, γιατί διάβασε στο πρόσωπο του Παρόν τον πόνο, που του δάγκανε την καρδιά...

Μάντευε την αλήθεια, αλλά δεν τολμούσε να την πιστέψει... "Επίσης κρυφά το χέρι του Παρόν και τσούφιζε ζεστά, μεταδίδοντας λίγη ζωή στα παγωμένα δάχτυλά του."

Εκείνος τον κύτταζε μ' αγωνία, μ' απελπισία, και τα χείλη του ψιθύριζαν, τόσο σιγά, ώστε τον άκουσε μόνο ο Σεζάρ:

— "Ο γιός μου!..."

*

Ο Παρόν ανέλαβε την υπεράσπισι του κατηγορουμένου.

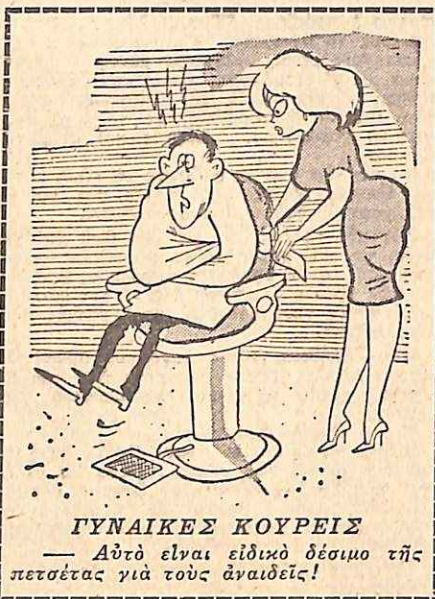
— Είναι καθήκον μου, δήλωσε, έφόσον είμαι διοικητής του, φίλος του και βέβαιος για την αθωότητά του!

Εξέτασε ένα-ένα όλα τα στοιχεία της υπόθεσής.

Τόνισε, ότι ο Λερούα, όταν τον πιάσανε, έμοιαζε μάλλον σαν κεραυνοχτυπημένος, κι' όχι σαν ένοχος, κι' ότι διατηρούσε ακόμα αυτή την έκφρασι, άνικανος να συνέλθι...

Προσπάθησε ν' αποδείξει πόσο άπίσταν ήταν η κατηγορία.

Επέμεινε σε μια λεπτομέρεια, που είχε μείνει σκοτεινή: Ποιά ρόλο είχαν παίξει στο έγκλημα τα χαρτιά, που είχαν βρεθή στα χέρια του Λερούα και πάνω στο Ζεράρ; Ή ανάκρισι δεν το είχε εξακριβώσει...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΟΥΡΕΙΣ

— Αυτό είναι ειδικό δέσιμο της πετσέτας για τους αναιδείς!

Η αλήθεια ήταν πως ο Παρόν δεν είχε να παρουσιάσει αποδείξεις ευνοϊκές για τον Άνρι. Περιέγραψε όμως λεπτομερώς την προηγούμενη ζωή του νέου κοντά στη μητέρα του, που τον αγαπούσε και οδηγούσε τα αίσημά του.

Μπορεί κανείς να γίνη φονιάς από μια μέρα στην άλλη, από ώρα σε ώρα, πάνω στο θυμό του ή στο μίσος του... έλεπε. Το έγκλημά του έχει τότε ώρισμα δικαιολογητικά... Άλλα προδότης της πατρίδας του!... Μπορεί ποτέ να χαθή, να σβύση μέσα σ' ένα λεπτό όλη η περασμένη ζωή του, να πεθάνουν τα όραμα όνειρά του για δόξα, θυσία και ήρωικό θάνατο;...

Με τέτοια όνειρα είχε έρθει στο μέτωπο αυτός ο νέος... Με τέτοια όνειρα πολέμησε στο πλευρό μου... Αυτός προδότης; Πώς είναι δυνατόν... Μόνο που το σκέφτομαι, η καρδιά μου εξεγείρεται και πλημμυρίζει από αγανάκτησι... Δε μπορώ να πιστέψω πως δε θα βρεθούν ανάμεσα σας άνθρωποι, που θα τρομάζουν απ' την εύθυνη μιάς θανατικής

καταδίκης. Το μυστήριο που εξακολουθεί να περιβάλλει αυτό το έγκλημα, πρέπει να τους κάνει να διστάσουν...

Αφήστε το Λερούα να ζήσει!... και να είσαστε βέβαιοι, ότι ο χρόνος θ' αποδείξει την αθωότητά του! Μη του επιβάλετε μια ποινή, που θα είναι ανεπανόρθωτη!...

Οι στρατοδίκες αποσύρθηκαν για να συσχεθουν. Προηγούμενος, ο πρόεδρος είχε ρωτήσει τον κατηγορούμενο αν είχε να προσθέσει τίποτα. Άλλ' ο Λερούα δεν απάντησε, βυθισμένος και πάλι στη νύκνη του.

Οι χωροφύλακες, που τον φρουρούσαν, τον σήκωσαν σχεδόν στα χέρια, για να τον βγάλουν απ' την αίθουσα.

Η σύσκεψι κράτησε πολλή ώρα — πράγμα που έδειχνε πως οι δικαστές δεν ήσαν όλοι σύμφωνοι.

Ο συναγματοάρχης Παρόν είχε αρχίσει να έλπιζε κάπως. Το ίδιο κι' ο Σανγκινέντ. Όστόσο, ο τελευταίος ψιθύρισε:

— "Όχι, δε μπορεί!... Θα ήταν πολύ άρατο!..."

Ο Ρύσλερ καθόταν στη θέση του, αδιάφορος. Δεν κύτταζε ούτε μια φράσι τον Παρόν ή το Σανγκινέντ. Είχε το ύφος του ανθρώπου, που στενοχωρείται, γιατί χάνει πολύτιμο χρόνο κι' αφήνει αναγκαστικά τις δουλειές του.

Κάθε τόσο, κύτταζε το ρολόι του. Τέλος, οι στρατοδίκες ξαναγύρισαν στις έδρες τους.

Η καρδιά του Παρόν σταμάτησε να χτυπά... Σά μέσα σε όνειρο, άκουσε τον πρόεδρο ν' απαγγέλλει την απόφασι: "Ο κατηγορούμενος είχε κρυφή ένοχη κι' είχε καταδικασθή σε θάνατο!"

Μόνον ένας απ' τους στρατοδίκες είχε μειοψηφήσει, διατάζοντας μισοστό στο άνεπανόρθωτο.

*

Καθώς κατέβαινε τη σκάλα του δικαστηρίου, ο Σεζάρ Σανγκινέντ σταμάτησε ξαφνικά και στράφηκε. Πίσω του έρχονταν ο Παρόν, άπορημένος απ' τις πικρές του σκέψεις, συγκρατώντας με κόπο τα δάκρυά του. Ο Σανγκινέντ τον έπιασε απ' το μπράτσο και του έλεπε οικειότητα:

— Βασιστήτε σε μένα, κύριε συνταγματάρχα!

Και πρόσθεσε, σφίγγοντας απειλητικά τις γροθιές του:

— "Ήρθε τώρα ή σειρά μου!"

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΛΙΓΗ "ΜΑΓΕΙΑ"

για τα φίλους

Για να διασκεδάσετε τους φίλους σας

ΕΙΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ στη μαγεία; Κι' όμως μπορείτε να γίνετε μάγος και σείς ο ίδιος, χωρίς να διαβάσετε... τη Σολομωνική! Με μερικά απλά σινεργα και μ' ελάχιστη επιδεξιότητα, μπορείτε να διασκεδάσετε τους φίλους σας σ' ένα πάρτυ, με διάφορα «θαύματα» που βασίζονται σ' απλούς νόμους της Φυσικής.

1) Ακουμπήστε την ανάμενη άκρη του τσιγάρου σας σ' ένα μαντήλι. Δεν υπάρχει κανείς φόβος να καή το ύφασμα, έφόσον θα έχετε κρύψει προηγούμενος από κάτω ένα νομίσμα. Το μέταλλο του θ' απορροφήση τη θερμότητα και δε θ' αφήση να καή το μαντήλι. Προσοχή όμως! Το ύφασμα πρέπει νάναι σφιχτά κολλημένο στο νόμισμα και να μη μένη καθόλου κενό ανάμεσα τους.

2) Προτείνετε σ' ένα φίλο σας να κάψη μια καραμέλα ζάχαρη. Δε θα το κατορθώσει, γιατί η ζάχαρη δεν παίρνει φωτιά. Μαυρίζει μονάχα και λιώνει όπου την αγγίζει η φλόγα. Όστόσο έσείς μπορείτε να πετύχετε, εκεί που απέτυχε ο άλλος. Δεν έχετε παρά να σκεπάσετε τη ζάχαρη με στάχτη τσιγάρου, που ενεργεί «καταλυτική» και συντελεί στο άναμμα της. Κρατάτε στο χέρι σας την καραμέλα της ζάχαρης, ενώ καίγεται επί αρκετά λεπτά της ώρας με λαμπερή φλόγα. Προσέξτε μόνο να μη στάξη απάνω σας ή λυωμένη ζάχαρη.

3) Μπορείτε να στήσετε ένα σπίρτο δορίζοντι, στηριγμένο απλώς με το κεφάλι του πάνω στο κεφάλι ενός άλλου σπίρτου, κατακόρυφου; Το πράγμα είναι εύκολο, αν μεταχειριστήτε ένα μικρό κόλπο: Στερεώνετε το κατακόρυφο σπίρτο μέσα στο κουτί. Βάζετε το δεύτερο, οριζόντιο, πάνω στην πλευρά ενός άλλου κουτιού, έτσι ώστε ν' ακουμπάει το κεφάλι του στο κεφάλι του πρώτου. Ανάβετε τα δυο σπίρτα μαζί κι' άμέσως κατόπιν τα φυσάτε και τα σβύνετε. Με το άναμμα, κολλάνε τα δυο κεφάλια τους. Έτσι, το οριζόντιο σπίρτο μένει πια στον αέρα, χωρίς υποστήριγμα, αν τραβήξετε από κάτω σιγά-σιγά το δεύτερο κουτί.

4) Είν' εύκολο να βράσετε νερό μέσα σ' ένα χάρτινο κύπελλο. Το χαρτί δε θα καή, γιατί απορροφάει όλη τη θερμότητα το νερό που υπάρχει μέσα. Προσέξτε όμως να μην ανεβαίνει η φλόγα εξωτερικά ψηλότερα απ' την επιφάνεια του νερού. Κατάλληλο γι' αυτό το παιχνίδι είναι ένα χαρτί γραφής. Η έφημερίδα είναι ακατάλληλη, γιατί μουσκεύει εύκολα.

5) Βάλτε ένα νομίσμα πάνω στη φούχτα σας κι' επιχείσητε να το απομακρύνετε από κει βουτσίζοντάς το. Δε θα κινηθή απ' τη θέση του, γιατί η παλάμη σας έχει μικρές ανωμαλίες που το συγκρατούν.

6) Γεμίστε ξέχειλο ένα ποτήρι με νερό. Σίγουρα, θα πιστεύετε τώρα πως, αν ρίξετε μέσα ένα νομίσμα, το νερό θα ξεχειλίσει και θα χυθή. Κι' όμως μπορείτε να ρίξετε όχι ένα μόνο, αλλά 40 νομίσματα, χωρίς να χυθή ούτε σταγόνα του νερού! Αυτό όφείλεται στην «επιφανειακή τάσι» του νερού. Προσέξτε όμως να ρίχνετε σιγά-σιγά τα νομίσματα, ώστε να μη δημιουργούνται κυματισμοί στην επιφάνεια του νερού.

7) Πιάστε ανάμεσα στα δυο σας δάχτυλα ένα ποτήρι με νερό πολύ κρύο, ώσπου να νοιώσετε παγωμένες τις άκρες τους. Μπορείτε τώρα να πιάσετε κατά τον ίδιο τρόπο ένα αναμμένο τσιγάρο και να το κρατήσετε μερικές στιγμές χωρίς να καίτε.

8) Τελειώνουμε με το «χορό του χιόραγκου». Παίρνετε ένα διφραγκό, το βρέχετε καλά και το βάζετε πάνω στο στόμιο μιάς μπουτίλιας, έτσι ώστε να το φράζει τελείως. Πιάνετε ύστερα με τα δυο σας χέρια τη μπουτίλια. Μόλις ο αέρας που υπάρχει μέσα ζεσταθή απ' τη θερμότητα των χεριών σας, διαστέλλεται κι' ανασπώνεται το νόμισμα απ' τη μιά άκρη του. Το ίδιο έπαναλαμβάνεται πολλές φορές, όσο συνεχίζεται το ζεσταμα της μπουτίλιας.

ΟΟ

Η ΨΥΧΗ ΕΧΕΙ ΒΑΡΟΣ!

Όπως παραδέχεται όλος ο κόσμος, η ψυχή έγκαταλείπει το σώμα τη στιγμή του θανάτου. Ένας γιατρός λοιπόν του Μποστον θέλησε να το αποδείξει έμπράκτως, μ' ένα περιεργότατο πείραμα.

Σύμφωνα με το συλλογισμό του, αν έφυγε πραγματικά η ψυχή, θα λιγώστετε άναλόγως το βάρος του σώματος. Για να το εξακριβώσει, πήρε ένα κρεβάτι του νοσοκομείου που υπηρέτουσε, και το τοποθέτησε πάνω σε μια ειδική ευαίσθητη ζυγαριά. Διάλεξε ύστερα ώριμους Βαρεία άρρωστους — άφου τους ζήτησε προκαταβολικά τη συγκατάθεσι τους — και τους ξάπλωσε στο κρεβάτι αυτό, όταν ήταν σθεναρό πως πλησίαζε το τέλος τους.

Έτσι, πέθαναν έξη άνθρωποι πάνω στη ζυγαριά του γιατρού. Όλοι τους λοιπόν παρουσίασαν μια άπώλεια βάρους, που κυμαινόταν από 12 ως 45 γραμμάρια!

Οι έφημερίδες χάλασαν τον κόσμο με τη συνταρακτική αυτή είδησι. Οί άλλοι γιατροί όμως τη χαρακτήρισαν σαν χονδροειδή άπαθή, και το νοσοκομείο άποφάσισε να βάλι τέλος στην όλη υπόθεσι.

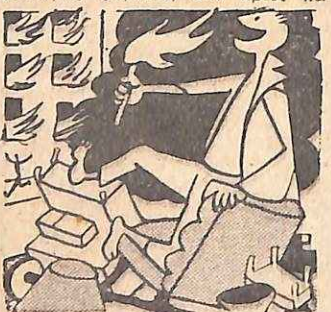
Το παάξενο ήταν ότι, όταν ο γιατρός έκαμε το ίδιο πείραμα πάνω σε 15 σκυλιά, κανένα απ' αυτά δεν παρουσίασε την παραμικρή ελάττωσι του βάρους του, τη στιγμή του θανάτου του.

Αυτό λοιπόν σήμαινε πως τα σκυλιά δεν έχουν ψυχή!

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε ΔΙΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Έβαλε φωτιά στο διαμέρισμά του

Στη Νέαπολι, Ένας νέος, που κυριεύθηκε, ξαφνικά, από κρίσι πα-

ραφρόσυνης, έβαλε φωτιά στα έπιπλα του διαμερίσματός του, στον τρίτο όροφο μιάς πολυκατοικίας κι' έπειτα κατέβηκε τρεχώντας τις σκάλες και πήγε στο άπανάκι πεζοδρόμιο, γι' ν' άπολαύση το θέαμα. Οί πυροσβέστες, που προσκελήθηκαν από τους άλλους ένοίκους της πολυκατοικίας, κούρσστηκαν πολύ, για να σβύσουν τη φωτιά. Ο έμπρηστης άδηγήθηκε σ' ένα φρεναλογικό ά- σφύλο.

Ο φυλακισμένος γάιδαρος

Στο τμήμα άπολασθέντων της ά- στυνομίας της Τοσκάνης, Ένας άστυφύλακας πήγε ένα γάιδαρο, που τον είχε έρθι να γυρίση στο όρριο. Ο διευθυντής της υπηρεσίας έστειλε το άδύσποτο τετράποδο στο κρατητήρια ενός γειτονικού άστυνομικού τμήματος, όπου πέρασε μια όλόκληρη έδα- μάς, ώσπου να έμφανισθή ο ίδιος κτήτης του.

Πόσο μεγάλωνουν τα νύχια μας

Ένας βιολόγος ύπολόγισε ότι τα νύχια μας μεγαλώνουν κατά 16 χιλιοστά του χιλιοστομέτρου την ήμε- ρα. Αν τα αφήναμε χωρίς να κόβουμε, έπειτα από 50 χρόνια, θα είχαν μήκος 2 μέτρα και 17 χιλιο- στών.

«Εδώ τρώτε άσχημα»

Ένα έστιατόριο της Βαρκελώνας έχει κρεμάσει στην πρόσφί του μια ταμπέλλα με την έπιγραφή: «Έδώ τρώτε άσχημα». Κι' αυτό είναι αλή- θεια. Άλλά κανείς δε μπορεί να παραπονεθή, δεδομένου ότι είναι προειδοποιημένος γι' αυτό.

Οί Άμερικανοί κυνηγοί

Ένας Άμερικανός κτηνίατρος, ά- παυθιαμένος από τα λάθη των κυ- νηγών, που έπαιρναν τις άγελάδες του για άρκοδες και έλάφια, έ- γραψε στα πλευρά τους με μεγάλα άνεξίτηλα γράμματα τις λέξεις: «Προσοχή! Άγελάδα!»

Τά 726 άμαρτήματα

Ένας Άγγλικανός πάστορ, σ' έ- να κήρυγμά του, έλεπε πάνω στη ρό- μη του λόγου του ότι υπάρχουν 726 άμαρτήματα. Άπό κείνη την ήμερα, ό δυστυχισμένος παίρνει έκονατί- δες έπιστολών από ανθρώπους πο- τού έζητάνε να τους δώση πλήρη κα- τάλογο αυτών των άμαρτημάτων.

Τό μεγαλύτερο ύπόγειο σπηλαίο του κόσμου

Πέντε Ισπανοί σπηλαιολόγοι άνι- κάλυψαν κοντά στο Μπιλμπάο τι μεγαλύτερο ύπόγειο σπηλαίο, που εί- ναι ως σήμερα γνωστό. Το σπήλαι- ο αυτό θρίσκεται σε βάθος 300 μέ-

Με τη μέθοδο του ύπνωτισμού

Μιά ταιγγάνα, στο Μπερλίνο (Ίταλία), μπήκε σ' ένα σπíti, ό- θως που ποικίλλει μεταξύ 89 και 150 μέτρων.

Η παραγωγή άτομικών βομβών

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που παρέχονται από το Ίνστιτούτο άτο- μικών μελετών της Ουάσιγκτάνος, 26 χώρες είναι σήμερα σε θέσι να παραγάγουν άτομικές βόμβες. Έκ- τος από τις Ίνωμένες Πολιτείες, τη Ρωσία, την Άγγλία και τη Γαλ- λία, αναφέρονται επίσης οί Ίνδίες, η Τσεχοσλοβακία, η Βραζιλία, η νο- τιωτική Άφρική και το Μεξικό. Η κατασκευή άτομικών βομβών εί- ναι προς το παρόν άδύνατη στο Ί- σραήλ, την Άίγυπτο, την Έλλάδα, το Περού και την Τουρκία.

Μαχαίρωμένες κι' εύχαρι- στήμενες...

Τόν περασμένο χρόνο, μια νεάσι Άγγλίδα, η Ραχήλ Σμιθ, ήλίκιας 17 χρόνων, πήγε μαζί με τον άγα- πημένο της Κλίφορντ Μπράσελ στη Σκωτία, όπου έκαμαν τους γάμους τους (οί γονείς της νέας άρνιόνται να δώσουν τη συγκατάθεσι τους). Άλλά, την πρώτη νύχτα, οί δύο σύ- ζυγοι φιλονεικήσαν κι' η Ραχήλ κά- τέφερε μ' ένα μαχαίράκι 12 χτυπή- ατα, εύτυχώς όχι σοβαρά, στοί Κλίφορντ.

Για την πράξι της αυτή, το δικα- στήριο την καταδίκασε σε φυλάκι- σι έξι έτους. Την περασμένη ήβδομά- δι η Ραχήλ έαναβόηκε την έλευθερί- της. Στην έξοδο της φυλάκισ, τη περίμενε ο Κλίφορντ, που της έα- νηπηρε μαζί του, σαν να μην είχε σκηθί τίποτα.

Με τη μέθοδο του ύπνωτισμού

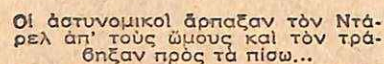
Μιά ταιγγάνα, στο Μπερλίνο (Ίταλία), μπήκε σ' ένα σπíti, ό- θως που ποικίλλει μεταξύ 89 και 150 μέτρων.

πνόντισε έναν εύκατάστατο χτηματία και τη γυναίκα του, με το πρό- σχημα πως θα τους έλεγε τη μοίρα τους, κέρδιζε τη συμπάθεια της μι- κρής κόρης τους και, οδηγούμενη απ' αυτήν, πήρε το κομμάδι της οικογενείας, καθώς και διάφορα κο- σμήματα κι' έφυγε προς το μέρος του δάσους. Ο χτηματίας κι' η γυ- ναίκα του, όταν ζήτησαν έπειτα από άρκετή ώρα, άκουσαν την κό- ρη τους να τους λέη ότι η ταιγγάνα πήγε τα χρήματά και τα κοσμή- ματα στην καλή μάγισσα του δά- σους, που θα τάνανε χίλιες φο- ρές περισσότερα... Είναι περιττό να προσθεσουμε ότι η ταιγγάνα δεν έαναβόηκε.

Συγκρίσεις...

Κατά τα τελευταία 25 χρόνια, ό άνθρωπος πληθύνθηκε της Νέας Γόρκης αδέλθηκε κατά 40%. Κα- τά το ίδιο διάστημα, ό άρ θμός των γάτων και των σκύλων αδέλθηκε κατά 80%.

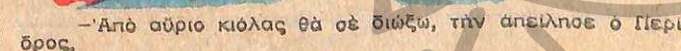

Ο κακούργος έβριξε μες ματιά στὸ διπλὰν δωματίαν, ἐνὸς ἡ νέαν γυναῖκα προσπαθοῦσαν νὰ ταχτοποιήσῃ σ' ἕνα βάθος τὰ λουλούδια ποὺ εἶχε μοζέψῃ. Ὑστερα, ὁ πρῶτος εἶδε τὸ τηλέφωνο σὲ μιὰ γωνίαν κι' ἔκαψε μὲ μιὰ τσεκουριά τὸ σύρμα τοῦ.

- Έχεις νεύρα πιο γερὰ ἀπὸ τοῦ καλύτερου δρεϊβότη!
ΝΤΑΝΤΛΕΥ ΧΟΥΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΧΕΙΣ ΝΕΥΡΑ ΠΙΟ ΓΕΡΑ ΑΠ' ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΔΡΕΙΒΑΤΗ!...
ΝΤΑΝΤΑΕΥ ΧΟΪΣ

Περία.

Οι λωλάδες

Στη Σμύρνη

ΒΗΚΕ στο ντουρέκι ή 'Εφταλία και γκίζτιομένη με μερακλαντιμένη, πλέγε τα χαβαντίσια και τοί μουζ-τέδες στο μαχαλά:

— 'Ο 'Αγγελουάτης απ' την 'Αθηναϊκή' κι' ο Σολωμνίδης μ' ούλη την Σαφράμπολη, πήγανε από βολεντά τους στη Σμύρνη, στ' όμορφο μεμεκετί μου, που σαν ήφανε, ήμουν μιά ζουλεμένη κόρη, σ' ηλικία π' ένοχλει την κόττα το κοκόρι!... Λοιπόν, έκοψτε τι μου ρακοντάρανε. Τους κάνανε εκεί τσιρι-μόνιες και ντοναλιό-δες, που βγάλενε ναίμι λέει κι' ήκανε Μπαϊριά-μι!

Στάθηκε λίγο ξερο-κατάπιε και συνέχισε: — Σου λένε πως στο μουράνιο, εσύ που πήρε πράτινο το καρά-δι, ανέβηκανε οι μπα-χριελήδες κι' ούτε μου αγενέ, ούτε κοντρόλο στα πασάπορτια τους κάνανε. Πήρανε φιλιά, μαγκίτικα, προπολεμικά!

— Πως εσύ καλέ φτα-λία, την ρώτησε η καρ-σινή τση, δεν το πή-ρες χαμπάρι να πās;

Και πρόσθεσε μουρμουριστά: — Να παστρέψη κι' ο μαχαλάς!

Τ' άκουσε η 'Εφταλία, αλλά ήδωκε τό-πο το 'όργης και ξεκολούθησε:

— Οι Τούρκοι πάντα μερκετλήδες και τζουμέρτηδες κάνανε σαν τοί λω-λοί. Δεν ξέρανε που να τοί κάτσουνε! Θαγιά, γλυκά, ντοντουμάδες, τοί πουλιού το γέλα τοί τρατάρανε, τοί πρεζαντάρανε, και τοί ριγαλάρανε. Ούλα τους τα κουβαλούσανε με τα γο-μάρια, τα φτωρία και τα καντάρια! Σου λένε φέτο τα μαζούλια τους ήτανε μπόλικά, στ' αμπελία, τα σταφύλια, σ' ούλη την Μικρά 'Ασία, τόσα, που άκό-μα μέσα στα Μουσειά βάλανε στα ά-γάματα, φύλλα γιαπράκια!

— Μωρή φταλία, φώναζε μιά κακα-βρακάτη τα πααλάς:

— Δεν τα παραλέω, όχι! 'Απ' ό,τι ά-κουσα φάγανε, ήπιανε, ντυθήκανε, κοι-μυθήκανε τζάμπα! 'Αχ αν ήμουνα ήθε-λε να κάνω τοί προδίδονες μου, να πάρω ένα ζευγάρι καραμάντουλα, πουή-μαι τζεπαπουτζί, να πάρω απ' το 'Ι-σάο τζαμί λίγη αλιχάνη παπαζωτού, τοιμπιμπιτό, να βράζω το μαλλί μου, να ήφερέψη η μουρη μου, να πάω στο Κεμέρ 'Αλτή να βάλω μιά τελειόσνα στο λουτρό να μου κάνω 'αγνζά, να πασα-λειφτώ, να μου φύγουν οι υπάφες που μου κρέμονται σαν νταρόφουντες.

— Μα κι' εδω φταλία μου, έχει γκιου-ζελιν Ινστιτούτο!

— Μα εδω, φωνώσε η 'Εφταλία, γιά να πās, πρέπει ναήκη ματζί σου και το τεμεσούνι τοί σπιτιού σου.

— Έχεις δικό, φταλία μου! τής ει-πε μιά, γιά να την παρτικολάρη. 'Η Σμύρνη ήτανε φτωχομάνα!

— 'Αχ! ξαναφώναζε η 'Εφταλία, άς ήμουνε να δώ τα χαλαπαλήκια του Μπασμαχανέ, μπουρματζίδες, κελετή-ρια, καθάνα, γκεγκήδες, κετσέδικα πουτούρια, ταχτατζήδες με τατάριες καρρότσες, τανκαλάκια με ραμαζανό-δες, γιασατζήδες, ν' άκούσω να που-λούνε «κιτιρ-κιτιρ» «νανε σουγιού» λε-μονλού, τοιμπιμπιτό «νανε σουγιού» γρη-λάς τα μαλλιά να σκάψω και τση χια μου την γή κάμψω με τα νύ-χια τοί λίρες π' άφισα, κάτω απ' του Κανιά σουγιού μια πέτρα. Να σκά-ψω σαν το μπόι μου, λάκκος βαθύς να γίνω...

Κι' η καρσινή τση, η φαρμακότομη, πρόσθεσε:

— Να μπής, κι' έτσι να βρή ο μαχα-λάς κι' ο άντρας σου γαλήνη!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΘΘ

Τό... θύμα

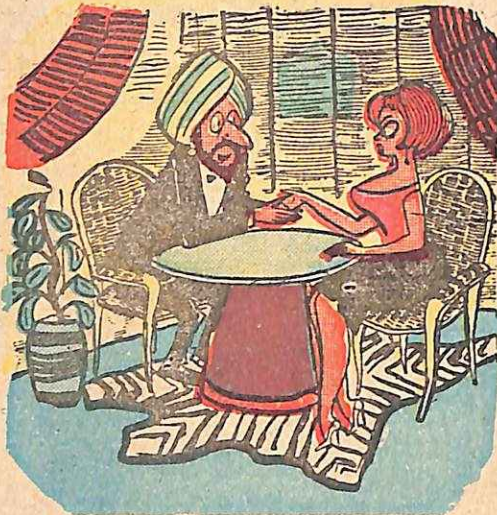
Στην 'Εταιρία των Ζωοφίλων παρου-σιάζεται ένας κύριος.

— Τι άναπατε;

— Ζητώ προστασία!... 'Η γυναίκα μου με μεταχειρίζεται σαν... σκύλο!

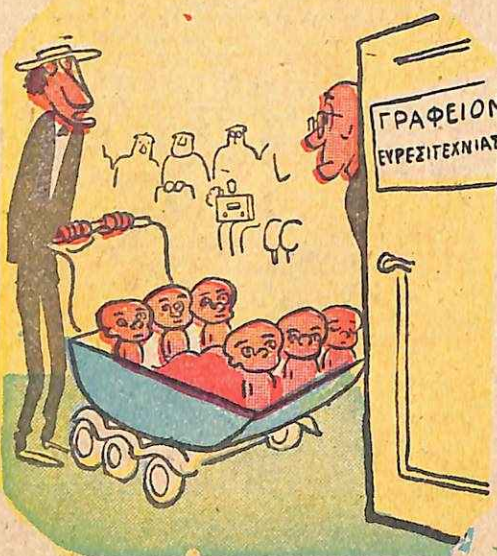
84

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

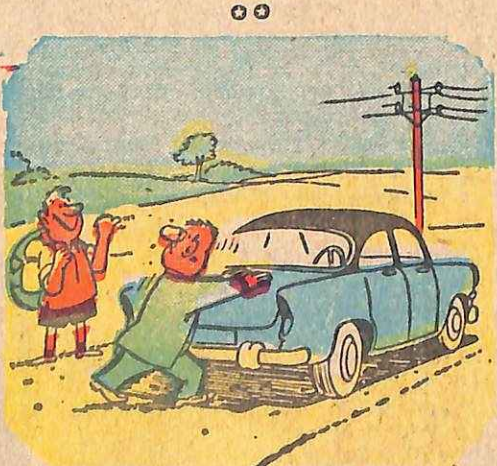
— Και τώρα να δώ και τις γραμμές του σώματός σας!

ΘΘ

— Έρχομαι να καταθέσω το μυστικό μου!

ΘΘ

— Να μπό;

Οι ιδιοτροπίες

Άναμνη

ΤΙ γίνεται, κύριε σταθμάρχα; Θάρρη καμιά φορά αυτό το έρημο το λεω-φορείο ή όχι; Μισή ώρα έχουμε που περιμένουμε εδω την έλευσιν του σα-ραβάλου, το όποιον θα μας μεταφέρει στον προορισμό μας. Και το σαράβαλο δε φαίνεται, ενώ το δελτίον δρομολο-γίου, το όποιον έχετε αναρτήσει εις εμφανές μέρος της άεφτριας ισχυρί-ζεται ότι έχει λεωφορείον κάθε δέκα λεπτά της ώρας. Κι' έχουν παρέλθει τριάντα. Κι' έχει ακυρωθεί μιά ούρη μήκους σαράντα με-τρών, η οποία χρειά-ζεται άχι ένα, αλλά πέν-τε λεωφορεία για ν' α-πορροφηθώ. Και δε φα-νεται κανένα, κύριε σταθμάρχα. Και του λο-γού σου έσεις κολλη-σει με ψαρόκολλα σε μιά καρέκλα και άπο-λαυθάνεις το θέαμα οάν να μη συμβαίνει τίποτε, με πόσα 'Αλ-πασά. Τι θα γίνη; 'Ε-ρωτώ.

Πως είπατε; Να πε-ριμένουμε; Και το λες σε ύφος προστακτικό, οάν τον τοσπάνο που διατρίζει το κοπάδι των τετραπόδων υπηκόων του. Να περιμέ-νουμε! Και πόσο θα περιμένουμε, έρ-ωχώτα κύριε σταθμάρχα; Πως; Δεν έρ-ρετε; Και ποίος ξέρει; 'Ο διευθυντής του 'Αστεροσκοπείου ή το υπουργείο 'Εξωτερικών; Του λόγου σου είσαι ο άρμόδιος και όφειλεις να ξέρεις, γιά να πληροφορής το πλήθος των υπη-κόων σου. Σε ρωτώ τί έγιναν τα λεω-φορεία της γραμμής ταύτης. 'Ορίστε; Κάπου έχουν μπλέξει, λόγω άνακατα-σκευής των δρόμων; Μπα; Και τα λεω-φορεία άλλων γραμμών πως έρχονται, εφ' όσον κι' αυτά από τους ίδιους δρό-μους περνούν;

Μισή ώρα και πέντε λεπτά, κύριε σταθμάρχα. Και είμαστε στο πεζοδρό-μιο και μάς φθίνει ο ήλιος της μεση-μβρίας.

Τι είπες; Λίγη ήλιοθεραπεία θά μας ώφεληούν στην υγεία; 'Ρωτε δε φτά-νει που περιμένουμε εδω οάν γαι-δούρια και μάς τρώει η ορθοστασία, αλλά τολμάς να κάνης και καλαμπού-ρια εις βάρος μας, άναίδεστατε. Και μάλιστα καθιστός. 'Αντι να σκυφτός και να προσέλθης πλησίον της ούρας να δώσης εξηγήσεις και να προσπαθ-ής, ως συνένοχος της εκμεταλλεύσε-ως του κοινού να καμάρης τη γενική άγανάκτηση, να θρής μιά ευπρεπή δι-καιολογία και να ζητήσης συγγνώμη, μου κάνεις και πνεύμα, φαίνεται ότι το θέαμα σου προεγγεί βαθαίνει ά-γαλλισσιν και το γλέντας, άναίδητε. Διότι βλέπω και το ερωτικό μειδίαμα ικανοποίησως εις βάρος μας, κύριε σταθμάρχα. Και κανείς δε μπορεί να μου βγάλει από το μυαλό την ιδέα ότι επιτηδες έχεις διατάξει τους σωφεί να καθυστερούν, γιά να μη σου χαλά-σουν το γλέντι. Το ύφος σου αυτό μαρτυρεί.

Τι με κυττάς έτσι, κύριε σταθμάρχα; Τι νομίζεις πως είσαι; Που μούθαλεις εκεί μιά στολή κι' ένα ηπλίκιο με γα-λόνια και μου παρασταίνεις το στρα-τάρχη, που επιθεωρεί τα στρατεύματά του.

Σήκω άπάνω γρήγορα και έλα, με ό-λον τον πρέποντα σεβασμόν, να μάς πληροφορήσης πότε θα έλθη το σαρά-βαλο του ΚΤΕΛ, εάν γνωρίζης, και δια-τί ή καθυστέρησις. 'Αλλοίως θάρρη εγώ και θά σου ελθώω τα γαλόνια. 'Αλλά δε φταίτε εσείς, φταίει αυτό εδω το πλήθος, που σκεταται με άσιβερνήτη υπομονή κάτω από τον ήλιο και φθινε-ται και βράζει εξωτερικώς, αλλά όχι έσωτερικώς. Διότι ουδέμιαν φωνή δια-μαρτυρίας άκούω. Διότι, άν είχε φιλό-τιμο μέσα του και επίνυνσιν των δι-καιωμάτων του και του ελπιηρίου του πληρώνει, θά έκανε γυαλιά κορφιά δυο τρία σαράβαλα, να σάς μάθη να είσθε συνεπείς στο δρομολόγιό σας και όταν βλέπετε επιθάτη, να στεκώσατε εις προσοχήν.

'Αλλά τέτοιο που είναι, καλά να πά-θης! 'Αχρείον κοινόν!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΑΝ δεκαπέντε χρόνων ή 'Αννούλα. Ξαθή, ψηλή, όμορφη κοπέλλα, μ' ένα χαρτοφύλακα στο χέρι και με χαμογελαστό πρόσωπο. 'Ετσι τη γνώρισαν και τη θυμόντουσαν οι γείτονες και οι καταστηματαρχές της δδού 'Ιπποκράτους, απ' όπου περνούσε δυο φορές την ήμερα, γιά να πάη στο Γυμνάσιο.

Θυμόντουσαν επίσης πως της πετούσαν κανένα λογάκι κολακαυτικό κι' εκείνη, που και που, τους χαμογελούσε, γιά να τους ευχαριστήσει, που δεν περνούσε άπαράτηρη από τα μάτια τους ή ό-μορφιά της.

Η 'Αννούλα δεν ήταν από τα κορίτσια εκείνα, που έδινε άλλη σημασία στα λάγια τους. Σκοπός της ζωής της ήταν να σπουδάση Νομικά, να πάρη το δίπλωμά της και να συνεργασθί με το μεγάλο άδελφό της στο δικηγορικό του γραφείο.

Ο πατέρας της, που ήταν άλλοτε υπάλληλος στους ΣΙΕΚ, είχε πεθάνει κι' η μητέρα της, μι-σοπαράλυτη, κειτόταν διαρκώς στο κρεβάτι. Μιά γεροντοκόρη άδελφή της φρόντιζε γι' αυτήν και γιά το σπίτι.

Αυτά όλα τα ήξεραν οι γείτονες κι' όσοι έν-διαφερόντουσαν γιά την 'Αννούλα.

Μα ή 'Αννούλα φέρσε μαύρα μιά μέρα! 'Ο ά-δελφός της σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστυ-χημα, ή μητέρα από τη λύπη της πέθανε κι' ή γεροντοκόρη άδελφή γύρισε στο χωριό της, το σπίτι έκλεισε κι' ή 'Αννούλα χάθηκε από την δδω 'Ιπποκράτους.

Όλοι ήξεραν επίσης πως το ισόγειο έκείνο σπιτάκι, με την άλλη και τις τρεις κάμαρες, ήταν δικό τους, προίκα της μητέρας της.

Το σπίτι, λοιπόν, αυτό έ-κλεισε κι' ή 'Αννούλα έφυγε δίχως να πη σε κανένα που θά πήγαινε.

Λίγες μέρες άκμή συζη-τήθηκε το πράγμα, κι' έπειτα όλοι έχασαν την 'Αννούλα.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και, μιά μέρα, έβαν να σταματά έν' αυτοκίνητο έξω από το παλιό σπίτι. Στο τιμόνι καθόταν ένας κύριος και πλάι του ένα κοριτσάκι περίπου όχτώ ετών.

Κατέβηκαν κι' οι δυο και το κοριτσάκι τότε ρώτησε:

— Μπαμπά, εδω κάθεται ή μαννούλα;

— 'Όχι, παιδί μου...

— Και που είναι ή μαννούλα;

— Όα τη δής άργότερα...

Μπήκαν στο σπίτι, μα δε μπόρεσαν να κα-θίσουν σ' αυτό πολλή ώρα. 'Ηθελε ξεσκόνισμα, συγύρισμα, έπειτα από 12 έτη εγκάτελιψι.

Κάποια γειτόνισσα πήγε να προσφέρει τις ύπηρεσίες της, αλλά και να μάθη ποιοί ήταν αυτοί που άνοιξαν το σπίτι της 'Αννούλας.

Ο άντρας την ευχαρίστησε κι' έκλεισε πάλι την πόρτα. Το σπίτι χρειαζόταν μιά γυναίκα, και ή δική του δεν ήταν άκόμη σε θέσι να αναλάβη το νοικοκυριό. Γι' αυτό ξαναφύγε, μαζί με τη μικρούλα, γιά να πάη σ' ένα μεσιτικό γραφείο, να βοηθί την κατάλληλη γυναίκα.

Δεν άργησε να τη βρή και σε δυο μέρες το σπίτι ήταν έτοιμο!

Είχε άραγε μάλιστα κι' ένα χαρούμενο τόνο, γιάτι ή μικρή κελαιδούσε από το πρωί ώς το βράδυ.

— Πότε θάρρη ή μαμά; ρωτούσε που και που το μπαμπά της.

— 'Η μαμά θάρρη το Σάββατο, της ειπε, τέλος, ένα βράδυ.

Και πρόσθεσε:

— Έσύ, Νίνα μου, είσαι τώρα μεγάλη και καταλαβαίνεις πολλά πράγματα, γιάτι στο σχολείο που σ' είχα βάλει, σούδωσαν την ανα-τροφή που ήθελα... Λοιπόν, ή μαμά σου, που εσύ δεν την ξέρεις άκόμη, γιάτι ήσουν πολύ μικρή όταν έφυγε από κοντά σου, ήταν άρρωστη, πολύ άρρωστη...

»Την πήγα τότε σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο να γίνη καλά, όπως κι' έγινε, και σένα σ' έβαλα έσωτερική σ' ένα σχολείο. Και τώρα, που ή μαμά σου έγινε καλά, ζήτησε να σε πάρω από το σχολείο, γιάτι κι' εκείνη ήθελε να ξαναγυρίση στο σπίτι της.

— Δικό της είναι το σπίτι, μπαμπά;

— Δικό της, δικό μας, αυτά θά στα πη ή μαμά σου. Κατάλαβες τώρα;

— Ναί, μπαμπά!

*

Αυτά ειπε στο κοριτσάκι του ο 'Ανδρέας Μπέρης, γιάτι ό,τι άλλο έπρεπε να ξέρη ή μικρή, θά της τάλεγε ή μαμά της.

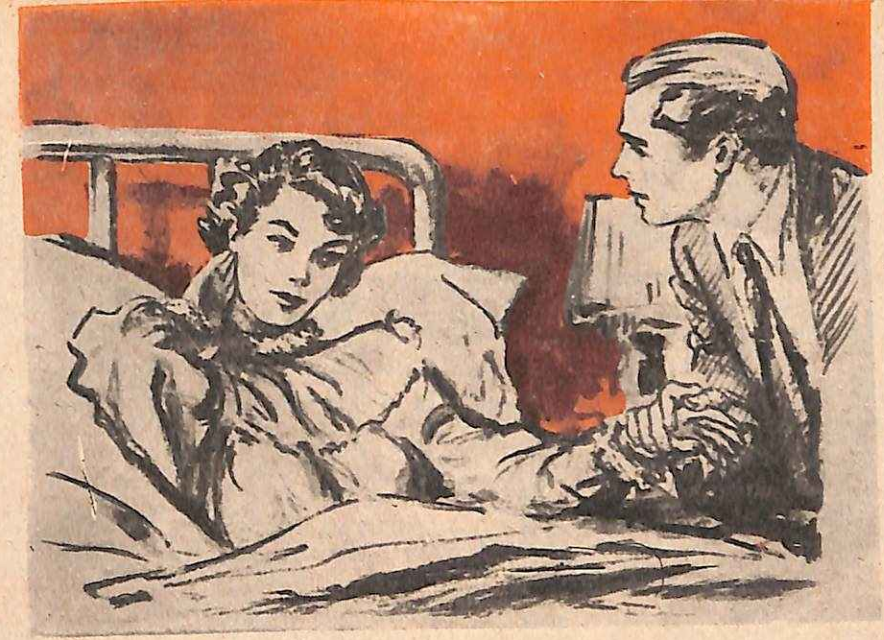
Έκείνα όμως που δεν ήξερε ήταν πολύ τραγικά, και δε θά έπρεπε να τα μάθη ποτέ.

Η 'Αννούλα, το άρρωστο ξαθό κορίτσι της δδού 'Ιπποκράτους, είχε εγκταλείψει το σπίτι της, μιά κρύα νύχτα του Φεβρουαρίου, πουχε μείνει όλομόναχη, έπειτα από δυο κηδείες, και την εγκταλείψει της θείας της.

Έκείνο το βράδυ είχε βυθισθί στην άπελπισία. Μπροστά της ύψω-νονταν ένα σαρδ έμποδία. Χρήματα δεν υπήρχαν πιά, γιάτι τα λίγα, που οικονομήθηκαν από την πώλησι των επίπλων του γραφείου του άδελφού της, ξοδεύτηκαν στις δυο κηδείες. 'Η σύνταξι πάλι της μη-τέρας της, που περνούσε τώρα σ' αυτήν, ήταν πολύ μικρή. Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο γιά να πουλήση, εκτός από το σπίτι. Μα, στο μεταξύ, θά δοκιμάσε τις πιο μεγάλες στέρσεις.

— Τι να την κάνω τη ζωή; Έλεγε κάθε τόσο, μέσα στ' αναφυλλητά της.

»Έτσι, ξαφνικά, πήρε την άπόφασί της, κλείδωσε το σπίτι κι' έ-φυγε. Κατέβηκε την δδω 'Ιπποκράτους, πήρε το πρώτο λεωφορείο που

»Ο 'Ανδρέας της όρκίστηκε πως δεν θά την εγκταλείψει ποτέ...

Τι μπορείς

ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

είχαν τρομοκρατηθί όλα από μιά ηλικιωμένη κυρία, γεμάτη ρυτίδες και κοσμήματα. Κι' ένα πρωί, τα κορίτσια αυτά έφυγαν άεροπορικώς γιά μιά χώρα της 'Ανατολής, μαζί με τον ηλικιωμένο κύριο, που ήταν ένας κακοποιός... 'Η 'Αννούλα και τ' άλλα κορίτσια είχαν πά-ρει με το ζόρι τον κακό δρόμο...

»Ενα βράδυ, έπειτα από δυο χρόνια, ή 'Αννούλα άρρώστησε βαρεια και τη μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Το πρωί ο γιοφρός που έπρεπε-ρασε τους άρρώστους, συνδεδεόταν από μερικούς φοιτητάς. 'Ανά-μεσα σ' αυτούς ήταν και ο 'Αντρέας Μπέρης, που όταν έμαθε ότι ή 'Αννούλα ήταν πατριωτισσά του, ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα γι' αυτήν και όταν κατάλαβε πως μπορούσε να μεταφερθί, την πήρε κρυφά στο δωμάτιό του. 'Εκεί ή 'Αννούλα του διηγήθηκε όλη της τη ζωή.

»Ο 'Αντρέας της όρκίστηκε, ότι δε θά την εγκταλείψει ποτέ. Και, γιά να της το άποδείξη, την παντρεύτηκε...

— Όα πάμε να μείνουμε πρώτα δυο-τρία χρόνια με τους γονείς μου στη Θεσσαλονίκη, της έλεγε, κι' έπειτα θά εγκταστασώμε στην 'Αθήνα, στο σπίτι σου. Θέλεις;

Κι' εκείνη τον άγκάλιαζε σφιχτά και τα μάτια της γέμιζαν δάκρυα.

Στο χρόνο άπάνω γεννήθηκε ή Νίνα. 'Η χαρά τους ήταν άπερί-γραπτη, μα ένα βράδυ, έπειτα από δυο χρόνια, σε κάποιο χορό που είχαν πάει, ή 'Αννούλα κρύωσε κι' άρρώστησε τόσο βαρεια, που παρά λίγο να πεθάνη.

»Η άπελπισία του 'Αντρέα ήταν μεγάλη, μα ήταν άποφασιστικός άνθρωπος. Παρέδωσε το παιδί σε μιά τροφή και μετέφερε τη γυναίκα του σ' ένα σανατόριο. 'Όλα τα λεπτά, που κέρδιζε από την ιατρική κι' εκείνα που τούστελναν οι γονείς του, τα έδωσε γιά τη γυναίκα του και το παιδί του. 'Η άρρώστεια, άστόσο, έπέμενε, κι' ο 'Αντρέας μετέφερε τη γυναίκα του στην 'Ελλάδα και της βρήκε ένα ξεχωριστό δωμάτιο σε σανατόριο. Πίστευε πως μόνο το κλίμα της 'Ελλάδας θά την έσωζε.

»Έπειτα, έβαλε έσωτερικό το κορίτσι του σ' ένα σχολείο. Πίστευε ο 'Αντρέας στη σωτηρία της 'Αννούλας, γιάτι την αγα-πούσε. Και το θάμα έγινε! Κι' αυτός το έβλεπε κι' οι άλλοι συνά-δελφοί του το βεβαίωναν. Και μιά που ήρε ή ώρα να βγη και να πάη ή 'Αννούλα στο σπίτι της! Πάση χωρά θά ένοιωσε, μα και με πόσες αναμνήσεις θά την πλημμύριζε αυτό το σπίτι!... Μα είχε το σχέδιό της. 'Ενα-δυο χρόνια θά ζούσαν εκεί κι' έπειτα θά το πουλούσαν, γιά ν' αγοράσουν ένα έξοχικό.

»Η 'Αννούλα ένοιωσε και μιά άκόμη μεγάλη χαρά, όταν έσφιξε την κορούλα της στην άγκαλιά της. Την έβλεπε γιά πρώτη φορά, έπειτα από έφτα χρόνια, κοπελλίτσα άρσάσι, ψηλή, με ξανθά μαλλιά. Πόσο της έμοιαζε!

— Όα γίνη ίδια ή 'Αννούλα!... λέγανε οι γείτονες. Τη θυμόσατε;

— Τι άρσάσι και καλή κοπέλλα!

»Η 'Αννούλα, κάθε φορά που συλλογιόταν τώρα τα παλιά, έσφιγγε τον άντρα της και την κορούλα της στην άγκαλιά της, ενώ τα δά-κρυα κυλούσαν άπαλά στα μάγουλά της!

MIPANTA

#σελίς της γυναίκας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

ΜΕ την άφιξη του φθινοπώρου, η μόδα λανσάρει τα πρώτα απλά μοντέλα από πολύ λεπτά λαινά. Αυτά θα αποτελέσουν το πρώτο βήμα για την επόμενη εποχή.

Το χαρακτηριστικό αυτών των μοντέλων είναι αφ' ενός η εύθυ γραμμία και αφ' ετέρου η φαρδιά κόψι. Ο τύπος σμιζιέ θα είναι ιδιαίτερος της μόδας, με κουμπωμά ο' έλο το μήκος του μπουστου και της φούστας, ή με σταμάτημα του τελευταίου κουμπιού λίγα εκατοστόμετρα κάτω από τη μέση.

Πολύ της μόδας, εξ' άλλου, θα είναι σε ευθύγραμμο φορέματα, που μοιάζουν με ρομπ-μαντό, το σταυρωτό κουμπωμα με δύο μόνο ζεύγη κουμπιών, το ένα άμεσα πάνω από τη ζώνη και το άλλο άμεσα κάτω απ' αυτήν.

Σχετικά με το άνοιγμα του λαιμού, στα πρώτα αυτά φθινοπωρινά φορέματα, θα έχουμε την ποικιλία, που μπορούμε να πούμε, ότι είναι το χαρακτηριστικό του τελευταίου αυτού καιρού.

Δηλαδή θα δούμε ανοίγματα έντελως στρογγυλά γύρω από τη ρίζα του λαιμού, άλλα επίσης στρογγυλά, άλλα με κάποια χάρι και άλλα μωτέρα, με κατάληξη σε γιακά και ρεθέρ στον κλασσικό τύπο.

Με αυτά τα τελευταία, ένα πλαστρόν στο άνοιγμα του λαιμού, είναι ένα όρατο συμπλήρωμα, που ευνόει πολύ η μόδα.

Αλλά ως πούμε δυό λόγια και για τα μανίκια. Στο πέρασμα από το καλοκαίρι στο φθινόπωρο, θα δούμε μανίκια, που εξακολουθούν να παρουσιάζονται κοντά, δηλαδή πάνω από τους αγκώνες και κοννότερα κάποτε.

Τα φθινοπωρινά αυτά μοντέλα έχουν ζώνες δερματίνες φαρδιές ή στενές και συνοδεύονται με ομοιόμορφα γάντια. Δεν αποκλείεται και η ζώνη από το ίδιο ύφασμα, που καταλήγει στα δυό της άκρα με φράντζα.

Η ΓΟΥΝΑ

Με τις πρώτες φθινοπωρινές ημέρες, η γούνα θα κάνει την εμφάνισή της. Εκείνο που θα δούμε πρώτ' απ' όλα είναι οι γούνινες εσάρπες, που αποτελούνται από ολοκληρωτό ζώο στον τύπο «μποά», ή σχηματίζουν μακροστενες λωρίδες γούνινες, που τυλιγούνται γύρω στο λαιμό με τα άκρα που πέφτουν στο πλάι ή στην πλάτη.

Οι γούνες αυτές, λιγότερο, θα συμπληρώνονται με άσπρη γούνινες τοκές. Το χρώμα της σκουλάδας κυριαρχεί και όλες οι ανοιχτότερες αποχρώσεις.

Πάντως, η γούνα θα αποτελέσει το απαραίτητο σχεδόν συμπλήρωμα της όλης γυναικείας εμφάνισης.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Με τις πρώτες δροσιές είναι φυσικό να σκεφθούμε τί επανωφόρι θα φορέσουμε. Όλες οι ενδείξεις μας το προαναγγέλλουν ευθύγραμμο, από πάνω ως κάτω, πότε με μία ελαφρή κλίση στη μέση, πότε το κάνει να μοιάζει με ρεδιγκότα, πότε έντελως ίσιο. Έν τούτοις, συχνά θα δούμε μία μαρτενκά, που ξεκινώντας από τις πλατίνες ραφές, συγκεντρώνει κάποιο φάρδος στην πλάτη.

4) Ευθύγραμμο επανωφόρι, που φοριέται με κ:θε φόρεμα. 5) Σύνολο φούστας και ρεδιγκότας τρουά κάρ.

Το μήκος αυτών των επανωφοριών ξεπερνά κατά τι το μήκος της φούστας του φορέματος. Συνηθίζονται όμως και τα κοντά επανωφόρια, που αποτελούν ντε-πιές σύνολο. Η φούστα σ' αυτή την περίπτωση είναι ομοιόμορφη.

Κι' εδώ η κόψι του επανωφοριού είναι ευθύγραμμη, όπως άλλωστε και η κόψι της φούστας. Άλλοτε πάλι έχουμε την κόψι ρεδιγκότας με την πολυ τονισμένη μέση, αλλά με ευθύγραμμη προς τα κάτω, αντίθετα με παλαιότερες εποχές, που οι ρεδιγκότες σχηματίζουν γκονταί.

Στα αυτότελη επανωφόρια θα δούμε το κουμπωμα ευθύγραμμο, ενώ, αντίθετα, στα αποτελούμενα ντε-πιές με την ομοιόμορφη φούστα, το κουμπωμα είναι πολύ συχνά σταυρωτό, με δύο σειρές κουμπιά. Αυτό και για τα έντελως ίσια στη μέση και γι' αυτά που σχηματίζουν μέση.

Για ύφασματα τα σέτλιντ και τα τούνιν είναι πολύ της μόδας σ' όλες τις αποχρώσεις του γκρι, στο άνθρωσι και διάφορους τόνους του καφέ. Επίσης πολύ της μόδας θα είναι τα άσπρμαυρα.

Η μόδα της γούνας, που, καθώς είπαμε παραπάνω, θα κάμη, όπου κι' αν είναι, την εμφάνισή της, θα αποτελέσει ένα επί πλέον στολισμα και για τα ντε-πιές. Πότε θα σχηματίζει ένα στρογγυλό γιακά στο επανωφόρι, κλείνοντας ως επάνω, πότε θα σχηματίζει το γνωστό μωτερό γιακά. Κι' εδώ μία γούνινη τόκα αποτελεί το κομψότερο συμπλήρωμα του συνόλου.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Η ευθύγραμμη θα είναι και εδώ το κυριώτερο χαρακτηριστικό των φθινοπωρινών ταγιέρ. Τόσο η φούστα, όσο και η βέστα, παραμένουν πιστές στην άσχη αυτή.

Το ταγιέρ είναι κι' αυτό μία από τις κυριότερες γυναικείες εμφανίσεις. Τα μονόχρωμα λαινά και τα ελαφρά τούνιν είναι τα ύφασματα, που θα χρησιμοποιηθούν γι' αυτά τα ταγιέρ. Λίγο αργότερα, θα χρησιμοποιηθούν τα κοτλέ βελούδα. Οι βέστες παρουσιάζονται λίγο πιο μακριές, χωρίς όμως ομοιομορφία. Πότε ξεπερνούν λίγο τους γοφούς, πότε απλώς τους καλύπτουν. Έξαρτάται και από το ανάστημα.

Θα είναι πολύ της μόδας οι βέστες, που κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού πότε σταυρωτά, πότε ίσια.

Η κόψι των μανικιών παρουσιάζει κι' αυτή τις ποικιλίες της. Πότε είναι κίμονο, πότε ραγκλάν. Αυτό όμως δεν αποκλείει και την μονοκόκαλη, αλλά τοποθετημένη χαμηλά.

Το μήκος τους θα παρουσιάζει κάποια ελαστικότητα. Θα έχουν το κανονικό μήκος ως τον καρπό του χεριού, αλλά θα μπορούν να είναι και κοννότερα: τρουά κάρ.

Οι φούστες των ταγιέρ είναι κι' αυτές ευθύγραμμες, με μία πλαγιαστή πιέττα μπροστά ή πίσω. Αυτή η πιέττα, χωρίς να αλλάξει τη γραμμή, δίνει κάποια άνεση στο βάδισμα.

1) Ευθύγραμμο φθινοπωρινό φόρεμα με σταυρωτό κουμπωμα και δερματίνη ζώνη. 2) Η καθ' αυτό εδοσε γραμμή ο' ένα απανευματικό μοντέλο από μελαντζε λαινά. 3) Εφαρμοστό κορσάζ και ελαφρώς εδοσε φούστα.

ΤΑ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ

Η μεγάλη μόδα των καντριγιέ ύφασμάτων θα συνεχισθεί, καθώς μαθαίνουμε και το φθινόπωρο. Θα τα δούμε σε διάφορα μεγέθη διασταυρουμένων ραβδώσεων, ανάλογα με τη χρήση για την οποία προορίζονται.

Λεπτά καντριγιέ λαινά, στις αποχρώσεις του γκρι και του ταμπά, θα είναι πολύ της μόδας για τα φθινοπωρινά ταγιέρ.

Υφάσματα πιο βαρύα, σε βαλχόχρωμα χρώματα και με μεγάλα καντριγιέ, θα φορεθούν πολύ για φθινοπωρινά επανωφόρια στον σπορτίφ τύπο. Θα είναι άνετα, σε κόψι κίμονο ή ραγκλάν, με μία έντονη εδοσε γραμμή προς τα κάτω.

Έξ' άλλου, λαινά σε μετρίου μεγέθους καντριγιέ θα φοριούνται με ριχτές μπλούζες ή με βέστες, ή με καρντιγκαν ή μπλεζερ. Θα είναι ανοιχτόχρωμα, σε τόνο που να ταιριάζει με τη φούστα. Όλες αυτές οι εμφανίσεις έχουν το σπορτίφ τύπο και ταιριάζουν πολύ για έκδρομες, περιπάτους ή ταξίδια.

ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Όλες οι φούστες, που θα φορεθούν το φθινόπωρο, θα είναι, κατά γενικό κανόνα, πλισσεδωτές. Καμωμένες από το νέο ύφασμα, που λέγεται «τεργκάλ» κι' έχει το μεγάλο προσόν να μη τσαλακώνεται, θα παρουσιάζονται και μονόχρωμες και καντριγιέ και ριγωτές.

Οι πιέττες τους όμως παίρνουν διάφορες μορφές. Είναι στενές, πλαγιαστές, με κλίση όλες προς το ίδιο μέρος, είναι φαρδύτερες, κουφωτές, και επαναλαμβανόμενες κατά διαστήματα γύρω-γύρω.

Οι φούστες αυτές είναι πρακτικώτερες, γιατί λόγω της ιδιότητος του τεργκάλ να μη τσαλακώνεται, οι πιέττες μένουν αναλλοίωτες.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Εφθάσε η εποχή, που το φουλάρι στο λαιμό θα αποτελέσει ένα στολισμα για την όλη εμφάνιση, αλλά συγχρόνως και ένα πρακτικώτατο αξεσουάρ της γυναικείας τουαλέτας.

Με το τανιέρο, με το πουλόβερ, με το επανωφόρι, οι φαιδρίνες με τα ζωηρά του χρώματα τη φθινοπωρινή εμφάνιση, που είναι πάντα κάπως ακυρωτή.

Η μόδα εμφανίζει αυτά τα φουλάρια του λαιμού, εσάρπες ή μαντήλια, σε ποικιλία χρωμάτων και συνδυασμο σχεδίων.

Συχνά, το φόντο είναι λευκό και τα σταματισματα χρωματιστά. Άλλοτε πάλι βλέπουμε σκούρο φόντο και ανοιχτόχρωμα σχέδια.

Είναι πολύ της μόδας τα γεωμετρικά σχέδια, αλλά και πουλιά και λουλούδια, ακόμη και δόκλποα δάση.

Εκτός από τα φουλάρια, θα δούμε πολλές μουσλίνες, βελούδα λεπτά και ζωικά μετάξια.

1) Αγορίστικο μπλέζερ με άσπρο φανελλένιο παντελονάκι. 2) Φορεματάκι χωρίς μανίκια, που φοριέται με ανοιχτόχρωμες μπλούζες. 3) Βέστα-υπολερό με πλισσεδωτή φούστα. 4) Το νέο ένδυμα της βροχής. Μία μπλούζα αδιάδροχη με κουκούλα που φοριέται με παντελόνι ή φούστα. 5) Παιδικό αδιάδροχο για πολύ μικρή ηλικία. 6) Αγορίστικο καρντιγκαν μπλε μαρέν με νυμίτη.

ΣΠΟΡΤΙΒ ΚΑΛΤΕΣΣ

Λίγο πρόωρο να μιλάμε γι' αυτές. Έν τούτοις, πρέπει εγκαίρως να μάθετε πως οι καντριγιέ μάλινες κάλτσες, οι σπορτίβ, θα φορεθούν πολύ το χειμώνα. Τα παρισινά φιγουρίνα είναι νεμάτα ήδη απ' αυτές.

Φυσικά, οι κάλτσες αυτές θα συνοδεύονται με ανάλογα παπούτσια σπορτίφ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Το πρώτο, που θα φροντίσετε για τα παιδιά σας με την άφιξη του φθινοπώρου, είναι να τα εφοδιάσετε με μία βέστα, για να μπορέσουν λίγο καιρό ακόμη να χρησιμοποιήσουν τα καλοκαιρινά τους φορεματάκια.

Και για τ' αγόρια και για τα κορίτσια, η μόδα συμβουλεύει το σχέδιο «μπλέζερ», που, καθώς ξέρουμε, είναι μία βέστα, που πέφτει ευθύγραμμη και κουμπώνει με μία σειρά κουμπιά και δεν έχει γιακά στο τελείωμα του λαιμού.

Φυσικά, οι τσέπες θα τη στολίζουν πάντα δύο κάτω και μία επάνω, άσπρη.

Τα μπλέζερ των αγοριών γίνονται από λαινά μονόχρωμα ή ριγωτά. Για τα κορίτσια η ποικιλία είναι πιο μεγάλη. Τα βλέπουμε κοντά σε υπολερό ή μακρύτερα, σε βέστες. Αυτές οι τελευταίες κουμπώνονται σταυρωτά, με μωτερό άνοιγμα και τον κλασσικό γιακά με ρεθέρ.

Οι πιο κοντές όμως βέστες κουμπώνουν ευθύγραμμη ως τη ρίζα του λαιμού, ή ένα στρογγυλό διακοσμητικό γιακάκι.

Τα ζωηρά χρώματα για όλων των ειδών τις βέστες είναι αυτά, που θα φορεθούν πιο πολύ: Το φωτεινό μπλε, το ζωηρό πράσινο, το κόκκινο, το πορτοκαλί.

ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τα ολοκληρωτά φορέματα χωρίς μανίκια, είναι τα πρώτα φθινοπωρινά μοντέλα. Φοριούνται φυσικά με μπλούζες διάφορες. Είναι το πιο κατάλληλο παιδικό κοστούμι της εποχής, γιατί, αλλάζοντας μόνο μπλούζες, το κορίτσακι είναι της ώρας με το ίδιο φουστανάκι.

Τα φανταζι ύφασματα συνδυάζονται με μονόχρωμες μπλούζες και ταντάπλιν.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Μη ξεχάσετε να ετοιμάσετε και τα αδιάδροχα των παιδιών σας, που είναι απαραίτητα μόλις αρχίσουν τα σχολεία. Προτιμήστε τα ριχτά σχέδια και τα ζωηρά χρώματα, με την απαραίτητη κουκούλα.

Τα μοντέρνα αδιάδροχα είναι τα λεγόμενα «ανόρακα», σε διάφορα χρώματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

00

Αποφεύγετε τις χειρονομίες

Οι πραγματικά καλοσυνεθετραμένοι άνθρωποι καταλαβαίνουν πως δεν πρέπει να είναι μονοκόμματα κι' αλύγιστα, αλλά καταλαβαίνουν επίσης ότι οι υπερβολικές χειρονομίες απαγορεύονται!

Βέβαια, δεν πρέπει να μιλάμε ανέκφραστα, χωρίς την παραμικρή κίνηση του χεριού ή του κεφαλιού, αλλά ούτε και να γινόμεστε νευρικοί...

Το πρόσωπό μας πρέπει να εκφράζει εκείνο που θέλουμε να πούμε, αλλά κι' αυτό με μέτρο. Η λύπη, η χαρά, ο θυμός, η περιφρόνηση, όλα πρέπει να εκφράζονται. Γιατί δεν υπάρχει μωρότερο πράγμα από ένα ανέκφραστο πρόσωπο.

Στόν αιώνα μας επικρατεί μεγάλη νευρική. Περιτοχιζόμαστε από ανθρώπους νευρικούς, που δε μπορούν να σταθούν ούτε στιγμή στην ίδια θέση. Γι' αυτό, οι μητέρες πρέπει να διδάσκουν από μικρά τα παιδιά τους να καθωνται ήσυχα τουλάχιστον σε όρισμένες ώρες: όταν είναι στο τραπέζι, όταν βρίσκονται μαζί με μεγάλους ή σ' ένα ξένο σπίτι, κλπ.

τώρα τελείως ή φυγρότητα της...
Φορούσε ένα μάλλινο μπλε παν-
τελόνι κι ένα ποικίλο καρ-
ρεδάτο.

Δεν είχε τίποτα. Μά, όταν πή-
γα πιο κοντά της, έπεσε στην
αγκαλιά μου και μου άπλωσε άλλο
ένα απ' τα συγκλονιστικά εκείνα
φιλιά της, που τόσο τα διψούσα.

Δεν ξέρα πόση ώρα κράτησε...
Όταν τελείωσε πιά το αγκαλιά-
σμά μας, ή Κόννη με ρώτησε:

— Με τι είχες γίνει...
— Μόλις σήμερα ήρθα.
— Έννοώ, πριν. Είχες χαθή...
— Έσύ χάθηκες. Έγώ έμεινα
εκεί που βρισκόμουν.

— Μη σκοτίζεθε για μένα,
παιδιά μου μάς σύστησε ή κοκ-
κινομάλλα. Πέστε πως δεν εί-
δα...

— Η Κόννη μάς σύστησε:
— Ράνταλ Μάκ Κάρυ... Μάρ-
γκαρετ Κόλλινς.

— Έχω την έντύπωση πως τον
γνωρίζεις! Είπε πειραχτικά ή κοκ-
κινομάλλα.

— Λιγάκι, άπάντησε ή Κόννη.
— Έν τάξει! Όταν γνωριστή-
τε καλύτερα, είδοποιήστε με, για
να μη χάσω το θέμα.

— Είναι πολλός κόσμος εδώ, εί-
πα στην Κόννη. Πάρε το μαντά
σου και πάμε να φύγουμε.

Μπήκε γρήγορα σ' ένα δωμά-
τιο, ενώ ή κοκκινομάλλα με κύτ-
ταζε από πάνω ως κάτω, σαν να
θελε να με ζυγίση, και μου έλεγε:

— Εσείς πρέπει ναχετε κρυμ-
μένα χαρίσματα...

— Ανασκήνωσα τους ώμους μου,
δίχως ν' άπαντήσω.

— Δε μπορούσα να καταλάβω
τι είχε... πρόσθεσε ή κοκκινομά-
λλα, δείχνοντας προς την κάμαρα
της Κόννη. Μα πρέπει νάταν στε-
νωχωμένη που της λείφατε.

— Ίσως.
— Προσπαθήστε λοιπόν νασα-
στε καλός μαζί της! Μου σύστη-
σε σιγάνα.

— Η Κόννη, ξαναγύρισε, όλο χα-
ρά. Φορούσε ένα γούνινο μαντά
και μία τόκα άσπρτί, μάλλινες
κάλτσες και παπούτσια σπέρ. Μ'
έπιασε απ' το μπράτσο και με
τράβηξε προς την πόρτα.

— Πότε θα γυρίσεις; τη ρώτη-
σε ή κοκκινομάλλα.

— Δεν ξέρω. Μπορεί ν' άργή-
σω... είπε ή Κόννη με ύφος ε-
υτυχισμένο.

Περπατήσαμε για λίγο, χωρίς
να πούμε τίποτα. Είχε κρεμαστή
στο μπράτσο μου και την έννοια
θα κολλήμενη άπάνω μου...

Φτάσαμε στο κτίριο Γ. Χτύπη-
σα την πόρτα μου. Ο Μπαϊκερ
άνοιξε άμέσως.

Φορούσε μία άξιοθρήνητη ρόμ-
πα και παντόφλες με τσόχα. Μας
έριξε μία έκπληκτη ματιά. "Υ-
στερα άνοιξε έντελώς την πόρτα,
προσπαθώντας να κρυφτεί άπο πι-
σω όσο μπορούσε.

— Ντροπή! τον μάλωσα καθώς
περνούσα. Άλλη φορά, προσπα-
θήστε νασάστε ντυμένους σαν κύ-
ριος!

Πήγα την Κόννη στην κάμαρά
μου κι' έκλεισα πίσω μας την
πόρτα. Εκείνη έβγαλε το μαντά
της και το κρέμασε στη γκαρ-
νταρούπα μου. Έβγαλε την τόκα
της και την άφισε σε μία έτα-
ξέρα.

Φερνόντανε σαν στο σπίτι της.
Στάθηκε μπροστά στο κομμό μου
για να χτενιστή με το χτένι μου.

— Έπειτα ξαπλώθηκε στο μεγάλο
κρεβάτι μου κι' αναστέναξε μ' ά-
ναίσχυση.

— Ξαναρχίζω επιτέλους να ζω!
φώναξε.

— Έβγαλα το παλτό μου, το σκ-
κάκι και τη γραβάτα μου. Άνα-
ψα δυο τσιγάρα και της έδωσα
το ένα. Ύστερα κάθησα στο κρε-
βάτι, κοντά της.

— Έχουμε ένα σωρό πράγματα
να πούμε... παρατήρησα.

— Ξαπλώσε πρώτα κοντά μου
και σφίξε με στην αγκαλιά σου.
Έχουμε καιρό να κουβεντιάσουμε
βστερα...

— Έσθυσα το τσιγάρο μου. "Ε-
κανε κι' εκείνη το ίδιο. Ξαπλώ-
θηκα δίπλα της. Χώθηκε στην α-
γκαλιά μου και πλησίασε το πρό-
σωπό της στο δικό μου. "Επειτα
από ένα λεπτό, μου είπε σιγάνα,
με τραγικό τόνο:

— Σχεδόν δεν έλπιζα πιά...

— Τι δεν έλπιζες;
— Να σε ξαναδώ. Τό ξέρεις
καλά.

— Και μένα μου έλπιφες πολύ.
— Σου έλεγα; Αυτό είν' όλο;

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΗΝ
SCHWARZKOPF
τον όμοιο και άμοιρο των πολλών σας

Palette
Χρωμο-
Σαμπουάν

Κάθε λούσιμο με
PALETTE δίδει και
μιά ώραία άπόχρω-
σι της έκλογής σας
Κάθε άπόχρωση
δημιουργεί και ένα
νέο τύπο.
Καλύπτει επίσης
τις γκριζες τρίχες.
Χρωμο-Σαμπουάν
PALETTE
Παλέτ προτόν του
Γερμανικού Οίκου
H. SCHWARZKOPF
HAMBURG
Άποστ. Άντιπρόσωποι
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε
Νίκης 9, Τηλέφ. 25-739

— Ίσως νάταν κάτι περισσό-
τερο. Δεν ξέρω καλά... Δεν έχω
ξεκαθαρίσει τελείως τα αισθήμα-
τά μου για σένα.

— Έγώ όμως ξέρω τα δικά
μου.

Σφίχτηκε ακόμα πιο κοντά μου
και την αγκάλιασα μ' όλη μου τη
δύναμη. Το κορμί της είχε έγκα-
ταλειφθεί όλοτα.

— Ήξερα πως
την πονούσα... κι' όμως δεν έβγα-
λε ούτε μία φωνή.

— Όταν ξέσφριζε το αγκάλιασμά
μου, αναστέναζε και μου έλεγε:

— Διηγείσου μου τώρα τί σου
συνέβη.

— Δεν έχω να σου διηγηθώ τί-
ποτα. Έμεινα απλώς εκεί που
ήμουν, περιμένοντας να έπουλω-
θώ το τραύμα μου. Αυτό είν' όλο.

— Μου παράγγειλες ώστόσο
πως δεν ήθελες πιά να με δής.

— Έγώ;
— Όστε δεν ήταν αλήθεια;
— Είχες δίκιο έσύ: "Άς μη
μιλάμε πιά!"

Μείναμε άρκητη ώρα χωρίς να
μιλάμε, παραδομένοι στον έρω-
τά μας...

— Ύστερα ή Κόννη σηκώθηκε και
ντύθηκε. Την κύτταζε, θαυμάζον-
τας τις γραμμές της, τις λεπτο-
μέρειες που ξεχώριζαν κάτω απ'
το λεπτό μεταξωτό. Σπάνια μπο-
ρούσε κανείς να βρή τέτοια όμορ-
φία, τέλεια στις καμπύλες και
στις αναλογίες.

— Πρέπει να με συνοδεύσεις...
μου είπε.

— Μα έχω να σου πώ ένα σι-
ρό πράγμα! Μόνο πού, όταν εί-
μαστε μαζί, έχω να κάνωμε άλ-
λα πιο ευχάριστα πράγματα απ'
την κουβέντα...

Γέλασε, κάθισε κοντά μου και
μου χείδεψε τα μαλλιά με το ξε-
στό και μαλακό χεράκι της. Της
έδωσα ένα φιλί στη φούχα. "Ε-
σκυψε πάνω μου. Της δάγκωσα
τρυφερά τ' αυτί και της μουρμού-
ρισε:

— Μάρτσια Κίνγκστον!
Πάγωσε άπότομα, χωρίς όμως
ν' ανασκίρτηση καθόλου.

— Μάρτσια... "Άγγελε!"
πρόσθεσα.

— Ανασκήνωσε και, άκουμπών-
τας το ένα της χέρι στο στήθος
μου, με κύτταζε έρωτηματικά με
σα στα μάτια, δίχως τον παρα-
μικρό φόβο. Δε μπορούσα να ή
θαυμάσω και πάλι την ψυχραιμία
και την αυτοπεποίθησή της.

— Μιλάς μιά παράξενη γλώ-
σα! μου είπε.

— Έχω τους λόγους μου... Πε-
ρίμενε ένα λεπτό.

— Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και
πήγα κοντά στην καρέκλα που εί-
χα άφισε τα ρούχα μου.

Πήρα απ' την τσέπη μου το
πορτοφόλι μου κι' έβγαλα απ' αύ-
τό το μεταλλίο της "Εμ-Βε-
Ντέ, που είχα πάρει απ' τον ψευ-
το-Φαρίν μέσα σ' αεροπλάνο που
μάς πήγαίνε στο "Άλχερι. Τόδει-
ξα στην Κόννη και το ξαναβάλα
ύστερα στο πορτοφόλι μου.

— Δεν καταλαβαίνω, μου είπε
εκείνη. Δε μούχουν δώσει καμμία
όδηγία για σένα...

— Τό ξέρω. Πρόκειται όμως να
σου δώσω έγώ. Στο έξης, θα δου-
λέψης για μένα.

Ξαναξάπλωσα στο κρεβάτι. "Η
Κόννη συμπλήρωσε το ντύσιμό της
κι' ήρθε να καθήση κοντά μου.

— Πρέπει ναχω μιά επιβεβαί-
νση, μου είπε.

— Δε θα την έχω.

— Ός λοιπόν να σε πιστέψω;
— Άκουσε με, μικρή μου! Έ-
γώ δεν είμαι άνθρωπος της συμ-
μορίας σου! Δεν είμαι ούτε έξ-
τρεμιστής, ούτε ξένος πράκτορας,
ούτε μέλος της "Εμ-Βε-Ντέ.

Πήρα αυτό το σήμα από κάποιο
πραγματικό μέλος, που πέθανε ύ-
στερα από λίγο... Ναι, είναι ή
ειδικότητά μου να βοηθάω τους
συντρόφους σου να τα βινάξουνε,
αφού τους ανακαλύψω... Κατάλα-
βες, Κόννη;

— Σκέφθηκε λίγο. Δε φαινόταν
ώστόσο αναστατωμένη. Διατηρού-
σε άπεναντίας όλη την ηρεμία
της.

— Τι έννοούσες λοιπόν, όταν

είπες πως θα δουλεύω για σένα;
με ρώτησε.

— Αυτό που είπα, άπλούστα-
τα. Σου πρόσφερα την καλύτερη
λύση. "Αν όμως δεν τη θέλεις, ύ-
πάρχει κι' ή άλλη.

— Δε βρίσκεις ότι τα λες κά-
πως υπερβολικά;

— Όπως το πάρης, μικρή μου.

— "Η ώραία κατάσκοπος, που
πέφτει στα δίχτυα του γόητα άν-
τικατάσκοπου... Τί ξεπερασμένη
ύποθεση για μελόδραμα!"

— Εκτός όμως απ' το μελό-
δραμα, υπάρχει κι' ή πραγματι-
κότητα: δηλαδή οι έρωτικές σχέ-
σεις μας!

— Η Κόννη θύμωσε. Τα μάτια της
σκοτείνισαν.

— Έγώ ήμουν ειλικρινής, στην
αγκαλιά σου, είπε με φωνή τρε-
μουλιαστή.

— Κι' εγώ το ίδιο ίσως... Πάν-
τως, δε γνώρισα καμμία πού να
μ' άρεσε όσο έσύ... Δεν έχει ση-
μασία τί είσαι κατά τα άλλα.

Για μένα μένεις ή γοητευτικώτε-
ρη και έλκυστικώτερη γυναίκα
που ύπάρχει στον κόσμο.

— Ηούχασε λίγο, άλλ' όχι τόσο
ώστε να σβύσει τελείως ή τραχεία
έκφραση της φυσιογνωμίας της.

— Κάποτε, σε είπα αισθημα-
τία... πρόφερε. Τώρα έχω την έν-
τύπωση πως γελάστηκα... Μάλι-
στα, θα πίστευε κανείς πως έγι-
να έγώ αισθηματίας... μιά κουτή
ρωμαντική!

— Την έπιασα απ' το χέρι και
την τράβηξα κοντά μου. Αυτή άν-
τιστάθηκε μιά στιγμή κι' ύστερα
έπεσε στην αγκαλιά μου. Χείδεψε
άεκαλά τα ξανθά μαλλιά της. "Ε-
νοιώσα τα δακρύα της να στά-
ζουνε στον ώμο μου.

— Δεν πρόκειται να σ' άφισω
στην τύχη σου, τη βεβαίωσα. Πά-
ψε να συμπήνης τον έαυτό σου.

— Δεν άπάντησε. Έμεινε άκίνητη,
ενώ τα δακρύα της εξακολουθού-
σαν να τρέχουν απ' τα γκριζά μά-
τια της.

— Άκουσε, Κόννη! πρόσθεσα.
Τό μόνο που θέλω, είναι να σε
σώσω. Δεν πρέπει να βρεθής μπλε-
σώσα. Δεν πρέπει να καμμία άσχημη ιστορία,
γυμνή σε καμμία άσχημη ιστορία.

— Τί σχέσι μπορεί ναχά αύτό
με την... με τα αισθήματά μου
για σένα; είπε με πνιγμένη φωνή.

— Τάχασα όλα τώρα!

— Δεν έχασες τίποτα! ούρλια-
σα με θόρυβο, ενώ της σκούνηα τα
μάτια με την άκρη του σεντονιού.

— Τί σε πειράζει αν δουλέψης για
μένα; "Άρκετον καιρό δεν έξυπη-
ρέτησες αύτους τους άλλους;

— Σκέφθηκε λίγο. "Ύστερα τα μά-
τια της φωτίστηκαν και τό πρό-
σωπό της ήρεμισε.

— Κατάφερες περίφημα να κuoι-
αρχή στις συγκινήσεις της—ό-
πως θ' άνοιγόκλεινε ένα ηλεκτρι-
κό διακόπτη.

— Πολύ καλά λοιπόν, είπε. Θα
έργασθώ για σένα... Μπορείς ό-
μως να μου έχης έμπιστοσύνη;

— Όχι.

— Σάστισε μ' αύτή την κατηγο-
ρηματική άπάντησή μου.

— Κι' όμως πρέπει να ύπάρχη
άπόλυτη έμπιστοσύνη ανάμεσα
μας, τόνισε.

— Όχι, στο έπάγγελμά μου.

— Έγώ δεν έχω έμπιστοσύνη σε κα-
νένα. Αυτό είναι το μυστικό της
επιτυχίας μου.

— Καταλαβαίνω τί θέλεις να
πής... Ούτε κι' εγώ είχα ποτέ έμ-
πιστοσύνη σε κανένα, μα τώρα
πρέπει νάχω σε σένα.

— Άσφαλώς! Έσύ θα μου έ-
χης έμπιστοσύνη, έγώ όμως δε
θα σου έχω.

— Δηλαδή, έσύ θα παίξεις με
τους άσους κι' εγώ με τα δυά-
ρια και τριάρια!

— Άκριβώς.

— Σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαί-
νοέρεται μέσα στο δωμάτιο. Δε
φαινόταν καθόλου ευχαριστημένη.
Μάντευα πως έβραζε απ' το θυμό
της...

— Τί θα μ' έμποδίζε να σε ξε-
γελάσω; μου είπε, σταματώντας
στα πόδια του κρεβατιού.

— Δε θα με ξεγέλασες!
— Τί βέβαιος πού είσαι για
τον έαυτό σου!

— Όχι, για σένα είμαι βέβαι-
ος. Για τον έαυτό μου άμφιβά-
λω.

— Όποτε έσύ θα περνάς εδώ
ήσυχα τον καιρό σου ενώ έγώ θα
παίζω τη ζωή μου! Ποιά προστα-
σία μπορείς να μου έξασφαλίσης,
με τη γελόια όργανωσή σου; Τί
έχεις έσύ να μου προσφέρης; Τις
χιμαίρες σου για τη δημοκρατία,

την ξεπεσμένη και σάπια κυβέ-
ρνησή σου, τα κτήνη που καταδυ-
ναστεύουν τους εργαζόμενους,
τις χοιρινές κονσέρβες και τη
Γουόλ Στρή!

— Σηκώθηκα, έκανα το γύρο του
κρεβατιού, πήγα κοντά της και
της κατάφερα δυο δυνατά χαστού-
κια. "Ύστερα την άρπαξα στην
αγκαλιά μου και τη φίλησα.

**Πότε
ξερνάμε;**

Είναι περίεργο πόσο ή γυναίκες της
ίδιας ηλικίας μπορεί να φαίνονται διαφορετι-
κές. Μερικές έχουν γερασμένη έπιδερμίδα
με ρυτίδες και διεσταλμένους πόρους, ενώ
άλλες φαίνονται πολύ νεώτερες με όροσερο
και βελούδινο δέρμα.

Μιά προσεκτική μελέτη άπέδειξε ότι ή γυ-
ναίκες που περιποιούνται τακτικά την έπι-
δερμίδα τους είναι άκριβώς ή ίδιες που φαί-
νονται κατά πολύ νεώτερες από την ηλικία
τους.

Δεν ώφελεί σε τίποτε ή σπασμωδική περι-
ποίησης του δέρματος από καιρού ες καιρόν.

Είναι άπαραίτητον να περιποιηθώ το πρό-
σωπόν σας κάθε μέρα με την θρεπτική Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ που περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ αύτό το
θαυματουργό στοιχείο, τροφή διά την
έπιδερμίδα. Τα άποτελέσματα είναι καταπλη-
κτικά.

Τό ΜΠΙΟΣΕΛ που περιέχεται στην Κρέμα
νυκτός ΤΟΚΑΛΟΝ είναι ένα ζωντανό στοι-
χείο που τρέφει και αναζωογονεί την έπιδερ-
μίδα. Η κοκκινίλες, τα μαύρα στίγματα, οι
διεσταλμένοι πόροι εξαφανίζονται.

Τό δέρμα σας γίνεται άπαλό, όροσερο σά
βελούδο. Ξαναβρίσκει την πρώτη του όροσε-
ρή και νεανική όψη.

Δοκιμάσατε και σεΐς την θρεπτική Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ με ΜΠΙΟΣΕΛ. Όποιαδήποτε ήλι-
κία κι' άν έχετε, όσοδήποτε κουρασμένο και
άν είναι το δέρμα σας, δά όητε άμέσως τη
διαφορά.

Είναι ή πιο σπουδαία Κρέμα για να διατη-
ρήτε τό δέρμα σας όροσερο και νεανικό.

Tokalon

Θέλησε να παλέψη, να ξεβό-
γη, αλλά την κρατούσα γερά.

Όταν την άφισα ελεύθερη, τρα-
βήχτηκε πίσω τρεκλίζοντας, ως
το κρεβάτι. Με κεραυνοβόλουσε με
τη ματιά της.

— Παληάνθρωπε! Είναι ή δέυ-
τερη φορά που μου τό κανείς, αυ-
τό! μουγκρίσε, με τα δόντια σφι-
γμένα.

Τη σηκώσα στα χέρια, την πή-
γα και την ξαπλώσα στο κρεβά-
τι. "Ύστερα ξαπλώθηκα κι' έγώ
κοντά της, την πήρα στην αγκα-
λιά μου και της χείδεψα το κε-
φάλι και τον ώμο.

— Μην ξαναθυμώσης ποτέ πιά
μαζί μου, της σύστησα μαλακά.

— Έμεινε άμίλητη ως μιά ώρα,
βυθισμένη στις σκέψεις της. "Η
μόνη ένδειξη νευρικότητάς της ή-
ταν ότι δάγκανε την κλειδώσι του
μικρού δαχτύλου της.

— Άνάμεσα στα στόμα των παρα-
θύρων άρχιζαν να γλιστρώνε οι
πρώτες λαμψεις της αύγης...

— Δυο φορές τόκανες, αύτό...
είπε επιτέλους.

— Ναι.

— Κανείς δε μου είχε φερθή
Έτσι... Σ' όρκίζομαι πως κανείς
δε θα τολμούσε... Κι' όμως έσύ
τό επανέλαβες δυο φορές!

— Έλπίζω να μη χρειαστή πο-
τέ να τό ξανακάνω.

— Έχω άρκιστή να σκοτώσω ό-
ποιον θα τολμούσε να με χτυπήσει.

— Ε, δεν έχεις παρὰ να δοκι-
μάσης άργότερα. Δε θα σου λεί-
ψουν οι εύκαιρίες!

— Ανασκήνωσε λίγο άκουμπών-
τας στον άγκώνα της, με κυττα-
ζε και ψιθύρισε:

— Δεν έχω γνωρίσει ποτέ μου
άνθρωπο σαν έμένα... Πότε σε μι-
σώ και πότε σ' αγαπώ και σε πό-
θω! Νομίζω πως έφτασα πιά τό
τέλος για μένα...

— Μα όχι, καθόλου! Δεν εί-
ναι παρὰ ή άρχή. Θα μείνης πολ-
ύ ευχαριστημένη, δουλεύοντας
για μένα.

— Έστω! Τί θα έχω να κά-
νω; Πότε θ' άρχίσω;

— Και τώρα άμέσως, αν θέλεις.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

— Ο Μάρτιος έφερε στη Βαλχά-
λα μιά άμυδη άνοιξιάτικη ύπο-
σχεσι.

Τό μήνα αυτόν όμως, ή δουλειά
έγινε έντατική. Όλοκληρή ή βράσι
έμοιαζε με πολυσάχλη κυψέλη.

Τό προσωπικό είχε άνεδεί στο 1.
600 πρόσωπα.

Γινόταν τώρα ή συναρμολόγησι
του κινητού άτομικού αντίδρα-
στήρος. "Η έντέλλιτζενς Σέρβης
είχε συλλάβει μιά κατάσκοπο, κά-
ποια "Ιζαμπέλ Χάρτσον, μέλος
του τεχνικού προσωπικού του κα-
θηγητού Μούντο.

— Άκόμα κι' ό καθηγητής είχε
καταδικάσει τη δράσι της. "Ηταν
ένιας πρώτης τάξεως ήθοποιος κι'
έπαιζε το ρόλο του μ' άπόλυτα
παικτικό τρόπο. "Ός τώρα άλλα-
στε δε μάς είχε όδηγήσει σε κα-
νένα ένδιαφέρον ίχνος και δεν εί-
χε προδοθή με κανένα τρόπο. "Η-
ταν παμπανήρος!

— Έφτανα σιγά-σιγά στο στρα-
τηγό Μάγκρομ, αφού ξεκαθαρί-
ζα τις άμετροτες λεπτομέρειες
του συστήματος ασφαλείας. Για
να τον βγάλω απ' τη μέση, αντι-
μετώπιζα ένα σχέδιο που θάκανε
πολύ κρότο—γιατί δεν είχα τί-
ποτα καλύτερο.

— Έκανα λόγο γι' αύτό στην
Κόννη, ένα πρωί που με ρωτούσε,
όπως συνήθως:

— Τί πρέπει να κάνω λοιπόν;
Πότε θ' άρχίσω;

— Τώρα, άπάντησα. Σήμερα.

— Ήταν 9 τό πρωί. "Έβρεχε ρα-
γδαία. "Ο σκανδαλισμένος Μπαϊ-
κερ μάς σερβίριζε τό πρόγευμά
μας στην τραπέζια, με τη βοή-
θεια του Μείσον που ανακάτευε
κάτι κατασφαρές στην κουζίνα.

— Έβλεπα ταχτικά την Κόννη.
"Επαιρνε ένεργο μέρος στη ζωή
του κτιρίου Γ.

— Ο Μπαϊκερ δεν τη χώνευε, και
τόδειχνε σε κάθε εύκαιρία. "Αντι-
θέτα, ό Μείσον τη λάτρευε.

— Τί πρέπει να κάνω; με ρώ-
δαν

τησε άλλη μία φορά.
— Πρόκειται να πάρω ένα μήνυμα. Έσύ θ' αναλάβεις να το παραδώσεις, στο επόμενο ραντεβού σου.
— Ποιό ραντεβού μου;
— Με τους ξένους. Δεν πιστεύω να το ξεχάσεις.
— Η Κόννη ανατρίχισε.
— Είναι μερικές βδομάδες που έχω πάψει να τους σκέπτομαι, είπε. Ούτε κι' έχω κανονίσει καμιά συνάντησή μαζί τους.
— Έλα τώρα! Γιατί μου κρύβεσαι;
— Με κύτταξε με τα γκρίζα μάτια της, που έκφραζαν μοναχά απόλυτη αδιαφορία. Κατάλαβα πως δεν την είχα δαμάσει ακόμα τελείως.
— Δε σου κρύβω τίποτα, με βεβαιώσε.
— Φώναξε τότε το Μπαίκερ.
— Για πέστε μας, τον ρώτησα, που και πότε θα έχω το επόμενο ραντεβού της ή της Μάνινγκ;
— Με τους εξτρεμιστές, έννοειτε;
— Ναι.
— Στις 9 Μαρτίου κατά τις 6½ τ' απόγευμα, στο μικρό δρόμο, πίσω απ' το βουνό Φρήντομ. Θα σταματήσει τ' αυτοκίνητό της στο κάτω μέρος του δρόμου. Ένα δεύτερο αυτοκίνητο θα σταθίσει πίσω του.
— Και ποιος θα βρίσκεται μέσα σ' αυτό;
— Δεν κατάλαβα καλά το όνομα. Ένα μέρος απ' το μήνυμα ήταν δυσανάγνωστο.
— Ευχαριστώ, Μπαίκερ. Δε σ'αξίζει τίποτ' άλλο.
— Όταν ξαναμειναι μόνοι, ή Κόννη στράφηκε σε μένα.
— Ξέρεις πολλά πράγματα, βλέπω, μου είπε.
— Δε θάχω σημασία, αν εργασθής για μένα. Πότε θα τ' αποφασίσεις;
— Τόχω ήδη αποφασίσει.
— Για μένα προσωπικά, ίσως. Όχι όμως για μένα, για τα σοβαρά πράγματα που απασχολούν την οργάνωσή μας.
— Η Κόννη ρούφηξε σιγά-σιγά τον καφέ της, ρίχνοντάς μου κρυφές ματιές πάνω απ' το χείλος του φλυτζανιού της. Φορούσε ένα κίτρινο μεταξωτό σεμίζιέ, με ανοιχτό γιακά, λίγο πιο σκούρο απ' τα μαλλιά της. Μία φλέβα τρεμούλιαζε στο πλάι του λαιμού της. Ήταν η μόνη ένδειξη που πρόδινε την ταραχή της.
— Πρέπει να κάνω λίγη υπομονή, ώσπου να το συνηθίσω, μου είπε επιτέλους.
— Δεν είμαι πολύ υπομονετικός, εκ φύσεως... Ποιος είναι ο σκοπός αυτού του ραντεβού;
— Δεν ξέρω.
— Φτάνει πιά! Φώναξε. Ν' απαντάς στις ερωτήσεις μου! Αρκετόν καιρό μ' έκανες να χάσω! Τα μάτια της σκούρηναν. Ύστερα ξαναγίναν ξαστερά, καθώς με λοκοκτύταζε.
— Πρόκειται να μου δώσουν οδηγίες, είπε. Έδώ και δυο μήνες δεν έχουν επικοινωνήσει καθόλου μαζί μου.
— Τι είδους οδηγίες;
— Πιθανόν για τη Βαλχάλλα. Δεν έχω ακόμα καμμία συγκεκριμένη αποστολή εδώ. Μου είπαν μοναχά να φροντίσω να προσληφθώ, και με βοηθήσανε μάλιστα σ' αυτό. Δε μου είπαν όμως τί πρέπει να κάνω.
— Πώς σε βοηθήσανε;
— Με το συνηθισμένο τρόπο... Έχουν φίλους στην Ουάσιγκτον, στα περισσότερα υπουργεία... Με βοηθήσανε όμως κι' ο στρατηγός Ντεσίν. Εύρισκε καλή την ιδέα να εργασθώ εδώ.
— Θέλεις να μου δώσης μερικά ονόματα;
— Τι ονόματα;
— Τών ανθρώπων που έχεις σχέσεις μαζί τους και που σου δίνουν ραντεβού.
— Μα δεν ξέρω ποιος θαρθή. Μου μιλήσανε για κάποιον Λαμπίν, αλλά δεν τον είδα ποτέ μου. Είναι καινούργιος, φαίνεται.

— Καλά. Θα μεσολάβη σύμφωνά με τις διαταγές μου;
— Ποιές διαταγές;
— Θα μεταδώσεις σ' αυτούς που θα συναντήσης ένα μήνυμά που θα σου υπογράψω.
— Και τί θα συμβή τότε;
— Σε σένα, τίποτα. Για κάποιον άλλο όμως, θάνατο ή θανατική καταδίκη του.
— Δε μ' αρέσει, αυτό, δήλωσε η Κόννη.
— Έκανα το γύρο του τραπέζιού, για να πάω κοντά της.
— Ούτε και σε μένα αρέσει, απάντησα. Αυτή είναι όμως η δουλειά μας, ή δική σου κι' η δική μου.

δική μου.
Σηκώθηκε, μ' αγκάλιασε και μ' έσφιξε στο στήθος της.
— Θάθελα πολύ να μην ανακατευτούμε σ' αυτό... μουρμούρισε. Θάθελα να μην υπήρχε πιά στον κόσμο τίποτ' άλλο από σένα και μένα!
— Κι' εγώ θα θάθελα, αλλά δε γίνεται.
— Ο Μπαίκερ έφτασε απ' το λιβινγκ-ρούμ, φέρνοντάς μου το τηλεφώνημα, που είχε οχτώ μέτρα κορδόνι.
— Σας ζητάει ο κ. Φίτζερραλντ, είπε κυττάζοντάς με σαν να με μάλωνε.

— Απομακρύνθηκα λίγο απ' την Κόννη, για να πάρω τ' ακουστικό.
— Καλημέρα, είπα στο διοικητή.
— Καλημέρα... Τι σημαίνει αυτό; Τηλεφωνήσατε στο τηλέφωνο, ότι ήμεις Μάνινγκ δε θα πήγαινε σήμερα στη δουλειά της;
— Ναι, Λοιπόν.
— Σας έχω προειδοποιήσει γι' αυτήν, είπε νευρικά ο Φίτζερραλντ. Θέλω να την αφήσετε ήσυχη.
— Αυτό είναι δουλειά δική μου. Τι άνακατεύετε σεζι;
— Πώς... μούγκρισε ο διοικητής.

— Με καταλάβατε πολύ καλά. Δεν έννοω να μου ξανακάνετε παρατήρηση για τη Μάνινγκ ή για οποιονδήποτε άλλον. Δε δέχομαι εγώ διαταγές απ' την 'Ιντελιτζένς Σέρβις.

Κατάλαβα πως ο συνομιλητής μου άφριζε απ' το κακό του. Δε μ' αρέσει καθόλου ο τόνος σας, Μάκ Κάρου, είπε.
— Λυπάμαι πολύ! Θ' ακούσατε κι' άλλα, ακόμα χειρότερα, αν δεν πάψετε να μου κάνετε τον άγριο... Αν δεν ήξερα τί έκανα, δε θα μουν εδώ τώρα. Σε περίπτωση που έχετε κανένα παράπονο, μπορείτε να το υποβάλετε στις ανώτερες αρχές. Άλλωστε, δεν έχετε παρά να συμφωνήσετε σ' ό,τι μου περνάει απ' το κεφάλι. Αυτός είναι ο τρόπος εργασίας μου!

— Είσαστε πολύ τυραννικός!
— Αυτός είμαι... Αυτό λέει ολος ο κόσμος για μένα, και γι' αυτό μ' αγαπάνε όλοι.
— Γίνεστε γελοίοι... και μας γελοιοποιείτε κι' εμάς, μ' αυτή τη γυναικί! διαμαρτυρήθηκε ο Φίτζερραλντ. Έχετε καταντήσει να συζητάτε σαν αντράγγυο!
— Είπ' εδω τώρα. Μόλις αποφάγαμε, θα τη δέτε, το πρωί.
— Ελπίζω να ξέρετε τί κάνετε.

— Διάβολε! Άκόμα θα μου μιλάτε με τέτοιο τόνο;
— Κι' εκλείσα απότομα το τηλέφωνο. Η Κόννη κούνησε το κεφάλι της, σαν να με μάλωνε.
— Είσαι αθάνατος, μου είπε. Δε μιλάς έτσι στο διοικητή!
— Μα είναι ένας γκρινιάρης και φαλατρός! Η γυναικί του μ' αντιπαθεί και τον διαδέχεται άσχημα εναντίον μου.
— Η κ. Φίτζερραλντ; Δεν του χρησιμεύει για γραμματέας;
— Ακριβώς. Βλέπω πως τα ξέρεις όλα... Είναι κι' αυτή μέλος της συμμορίας σου;

— Δυσπιστείς σ' όλο τον κόσμο. Θάλεγε κανείς πως έχεις πάθει «κατασκοπική ιδιοσυμφορία»;
— Δεν απάντησε όμως ακόμα στην ερώτησή μου.
— Έχω ακούσει να μιλάνε γι' αυτήν, μα δεν είχα ποτέ επαφή μαζί της, σε καμμία περίπτωση. Άντικει, κατά κάποιον τρόπο, σε τίς της θέσεώς της. Δεν έχει συνήθειά μεγάλη απόδοσης. Όταν βέλη όμως...

— Το είχα καταλάβει... Λοιπόν, βρίσκεis ακόμα πως έχω πάθει κατασκοπική ιδιοσυμφορία;
— Η Κόννη ήθελε κοντά μου, μ' αγκάλιασε και κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.
— Τι θα την κάνης τώρα; με ρώτησε.

— Τίποτα, για την ώρα. Θα την αφήσω να σιγοβοράει στο ζουμί της.
— Πρόσεξε τον αφεντικό σου! Μπορεί να σε σκοτώσει.
— Τον αφεντικό μου; Το Φίτζερραλντ έννοεις; Αυτός δεν είναι αφεντικός μου.
— Ά, έτσι;
— Όχι. Ο αφεντικός μου είναι ένας τύπος που θα τον γνωρίσεις μια μέρα... όταν αποφασίσει να βάλει μυαλό και πάψει πιά να μου κρύβεται.

Δεν απάντησε. Πέρασα με στην κρεβατοκάμαρα. Σαπλώθηκα στο κοβάκι, ενώ η Κόννη χτενιζότανε μπροστά στον καθρέφτη.

— Δεν έχω καμμία ιδιαίτερη συμπάθεια γι' αυτούς... για τους εξτρεμιστές! μου είπε επιτέλους. Δε μ' ενδιαφέρουνε καθόλου τώρα πιά.
— Μέχρι ενός σημείου...
— Όχι, καθόλου! Σου είπα πως θα εργασθώ για σένα, και θα το κάνω... Δεν ξέρω τίποτα για το άτομό σου. Δεν ξέρω ποιόν αντιπροσωπεύεις, ούτε τί ακριβώς κάνεις... Ωστόσο θα βάλω όλα μου τ'α δυνάμεις σ' ευχαριστήσω. Αυτά είναι τα αισθηματά μου απέναντί σου.
— Ευχαριστώ πολύ.
— Ξέρω τι σκέπτεσαι: ότι δε μπορώ να κάνω αλλιώς... Έτσι δεν είναι;
— Όχι, μπορείς να κάνης αλλιώς! Ίσως να προτιμάς να τελειώσης με μια σφαίρα στο όμορφο κεφαλάκι σου.
— Ω, πάψε να παριστάνης το σκληρό άντρα. Νομίζεις πως σε φοβάμαι;
— Ίσως... Είπ' η αλήθεια πως δεν ξέρω αν θα μπορούσα στην ανάγκη να σου κάνω κάτι κακό. Έχεις δίκιο σ' αυτό το σημείο. Γύρισε και με κύτταξε.

— Θέλεις να μάθης ποιά είμαι και τί κάνω. Θα σου το πω λοιπόν! Είμαι ανόητη, γιατί αυτό το δείχνει πως σ' εμπιστεύομαι περισσότερο απ' όσο έχω δικαίωμα... Για την ώρα όμως, φέρνομαι σαν γυναίκα, έτοιμους δεν έχω υποχρέωση να είμαι πολύ λογική... Οι εξτρεμιστές μου έχουν αναθέσει μια αποστολή. Κι' ο εγώισμός μου δε μου επιτρέπει ν' αποτύχω, ή να ομολογήσω την άποψή μου.

— Δε μπορείς να εργάζεσαι γι' αυτούς και για μένα συγχρόνως. Πρέπει ή αποστολή σου ν' αποτύχει, από τώρα και στο εξής. Αυτή όχι! Δεν έχει καμμία σχέση μαζί σου, ούτε με τη δουλειά σου, όποια κι' αν είναι.
— Ποιος ξέρει... Θα μου πής περί τίνος πρόκειται;
— Δε θάθελα να σου το πω... άλλ' άς είναι! Η αποστολή μου συνίσταται στο να βρω τα ίχνη ενός απ' τους πιο λυσσασμένους φοινιάδες του κόσμου... ενός ανθρώπου που θα προκαλούσε φρίκη σε κάθε πολιτισμένο πλάσμα... ενός αληθινού τέρατος!

— Τ' όνομά του;
— Λέγεται Τζέρερσον Ήνγκλινς.
— Η Κόννη είχε ξαναγυρίσει πρὸς τὸν καθρέφτη. Απ' το μέρος που βρισκόμαστε, κύτταζε το κεφάλι της και τα άρμονικά φτιαγμένα μπράτσα της.

— Τί μικρός που είναι ο κόσμος! Έλεγα με το νου μου. Έχω ακούσει να μιλάνε γι' αυτόν, είπα. Και γιατί θέλεις τόσο πολύ να τον βρής;
— Για να τον εκτελέσουνε όπως τὸ θέλεις... όπως θάπρεπε να του είχαν κάνει από χρόνια! Για να τον σκοτώσουνε, όπως σκότωσε αυτός τόσους και τόσους άθώους ανθρώπους.

— Χμ! Η κρίσι γι' αυτό έξαρτάται απ' τη θέσι που έχει πάρει καθέννας...
— Γύρισε και με κύτταξε.
— Δεν καταλαβαίνω, είπε.
— Δεν υπερασπίζομαι αυτόν τον Ήνγκλινς. Ίσως να νάναι ό,τι λές, κι' ακόμα περισσότερο, παραδειγμα που δε μπορώ να παραδεκτώ, είναι οι «αθώοι άνθρωποι» όπως τους αποκαλείς. Ο βαθμός της αθωότητάς τους εξαρτάται απ' την πλευρά απ' όπου τους βλέπεις...

— Ίσως. Θάπρεπε όμως να μου το αποδείξεις.
— Μπορεί να το κάνω κάποια μέρα... Στο μεταξύ, αν σ' απασχολή τόσο πολύ αυτός ο Τζέφ Ήνγκλινς, θα σε βοηθήσω να τον βρής.
— Θα το κάνης αυτό;
— Ασφαλώς! Είμαι πρόθυμος μάλιστα να σου εγγυηθώ έγγραφως ότι θα σου τον βρώ.

Είχε τελειώσει το χτένισμά της. Ήρθε και κάθισε κοντά μου. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΑΝΟΙΞΕ ΜΕ
κάτι δα βρής
και δα χαρής

ΚΛΙΝ

ΦΘΗΝΟΤΕΡΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ
ΚΑΛΩΣΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΜΑΓΝΗΤΙΚΑΙ

1) Γερμανική ΚΟΛΙΜΠΡΙ και
2) Η ΚΟΜΕΤ με τρία Έλβετικά
αυτόματα θελόνια ΟΥΝΙΒΕΡ-
ΣΟΕΚΑΣΤΗ. Αφάρτες, άδου-
δες, αντιπαρασιτικά, εύκολαι
και άποδοτικά. Τριετής εγγύη-
σις, δωρεάν εκμάδης, χρημ-
λή τιμή και με δόσεις.

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.
Θεμιστοκλέους 4 (Στάθ) ΑΘΗΝΑΙ
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ
Π. Μελά 12, Θεσσαλονίκη

CREME LE SECRET
DE LA FEMME

Special L
LADAS

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ
ΕΙΜΑΡΤΕ ΔΕΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΘΑΔΕ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ 6 ΚΟΛΛΗΝΙΚΗ ΤΗΛ. 612-010
ΚΑΛΑΡΧΕΙΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΕΥΘΥΡΑ-
ΣΤΩΝ ΤΙΜΗΜΑΤΩΝ ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Γύρω απ' τα μάτια, το μέτωπο,
τό λαιμό κ.λ.π. πρὸς άποφυ-
γήν τής προώρου ρυτίδωσης.

Ταξιδεύετε με το ατύγκριτον
"Ολυμπία"
23 000 ΤΟΝΝΩΝ · ΝΑΥΠΗΓΗΣΕΩΣ 1953

**Τὸ ὑπερρωκεάνιον πού ἀκτι-
νοβολεῖ τὸν Ἑλληνικὸ
πολιτισμὸ στὸ ἐξωτερικόν.**

GREEK LINE

Διὰ
ΚΑΝΑΔΑ - ΑΜΕΡΙΚΗΝ
* τὸ ΟΛΥΜΠΙΑ προσφέρει
εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως
τοὺς ἐπιβάτας του πρωτο-
φανεῖς ἀνέσεις καὶ
πολυτέλειαν.

* 27 αἰδουσαὶ ψυχαγωγίας,
σαλόνια, αἰδουσαὶ χοροῦ, 5
μπάρ, μιά ταβέρνα, δύο ὀρ-
χηστραὶ, ἀναγνωστήρια, δι-
βλιοθήκαι, αἰδουσαὶ παιχνι-
διῶν, γυμναστήρια, τρεῖς
κολυμβητικαὶ πισίνας, κατα-
στήματα, κομμωτήρια, κατα-
ματογράφος, αἰδουσαὶ γιὰ
παιδιά, καθημερινὰ λουκού-
λεια γεύματα.

Ένα ταξίδι με το "Ολυμπία", αποτελεί αληθινότητα απόλαυση της ζωής σας.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ Δ^{ΟΙ} ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.
Απευθυνθήτε εἰς τὸν Ταξιδιωτικὸν Πράκτορα τῆς προτιμῆσεώς σας.

ΛΟΣΜΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΝΕΥ ΜΟΛΥΒΔΟΥ
BENZINE ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ

ΒΕΝΖΙΝΗ ΛΟΣΜΟΣ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Η μόνη επιτροπομέ-
νη άνευ μολύβδου.
Έξαφανίζει τούς λε-
κέδες και συγχρόνως
άρωματίζει τὰ ρούχα

ΦΑΡΜΑΚΗ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ
Κάνει τὰ ρούχα πεν-
τακάθαρα και άρω-
ματισμένα αὐτῆς είναι
ἡ ἐπιτυχία μας

ΝΑΡΚΙΣΣΩΝ

Γραμ. 170
Βιομηχ. Χημικῶν Προϊόντων "ΑΛΕΞ. Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ" · Κηφισοῦ 33 Τηλ. 534.003 · Αθήναι

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ: Ή Βενζίνη "ΝΑΡΚΙΣΣΩΣ"
προσφέρει δωρεά Μπιζιού κ. λ. π.

Αφαιρέσατε με προσοχή την επικέτα μέσα
εις την οποία εἰς ὀρίσιμα μπουκάλια
δύναται ἰδική σφραγὶς γιὰ τὸ Δόρον σας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Σύγκριση ελληνικού και γιουγκοσλαβικού αθλητισμού

Οι Έλληνογαλλικοί αγώνες στίβου μας έδωσαν την ευκαιρία να διαπιστώσουμε την κατάσταση του αθλητισμού μας και να κάνουμε μια σύγκριση με τους Γιουγκοσλάβους, τους οποίους θα έχουμε αντιπάλους στους προσεχείς Βαλκανικούς αγώνες του Βουκουρεστίου.

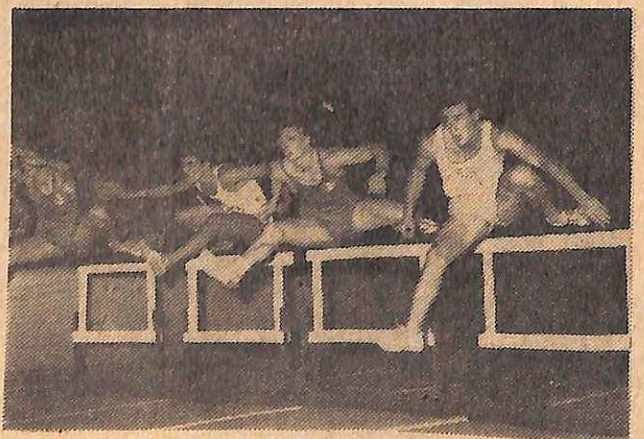
Δυστυχώς, οι διαπιστώσεις δεν είναι ενθαρρυντικές. Το επίπεδο του αθλητισμού μας, σχετικώς με το περσινό, βρίσκεται χαμηλότερα. Ένω οι γείτονές μας πραγματοποιήσαν πρόοδο και κάλυψαν ώριμα κενά, που είχαν και πού έλλειψη ατόμων, την πρώτη θέση στη γενική βαθμολογία των Βαλκανίων κών πέτυχε την κέρδιση οι Βούλγαροι.

Παράλληλα, έκαναν την εμφάνισή τους νέοι αθλητές με λαμπρό μέλλον, οι οποίοι πέτυχαν να αποτελέσουν μέλη της Εθνικής τους. Κυρίως όμως διαθέτουν συμπαγή ομάδα, γιατί δεν παρουσιάζουν το δικό μας φαινόμενο του ενός καλού αθλητού, σ' ένα αποιοποιητικό αγώνισμα, ενώ ο δεύτερος εκπρόσωπος βρίσκεται πολύ πίσω.

Οι Γάλλοι επεδίωξαν τον Γιουγκοσλαβισμό με μια διαφορά 19 βαθμών, ενώ έμεις βρισκόμαστε 35 ολόκληρους βαθμούς πίσω. Φυσικά, δε μπορεί να γίνει καμία σύγκριση, γιατί άλλα ρεκόρ έπρεπε να σπάσουν. Τα Βελιγρὰκι κι' άλλα στην Αθήνα. Τού Βελιγρὰκι είναι ανώτερη. Αλλά και ο στίβος του Σταδίου, που διαθέτουν οι Σέρβοι είναι πολύ καλύτερος απ' το δικό μας.

Βάσει των ανωτέρω, μια εντελής γενική ματιά μας επιτρέπει να υποθέσουμε, ότι σε μια αναμέτρηση των Εθνικών Ελλάδος - Γιουγκοσλαβίας, με τις επιδόσεις που έπρεπε να έχουμε κατά τους αγώνες με τους Γάλλους, οι Γιουγκοσλάβοι θα μας κέρδιζαν με άνετη διαφορά. Συγκεκριμένα, πρώτες νίκες θα έπαιρναν στα 100, 400, 5.000, 10.000, 110 έμπόδια, 400 έμπόδια, στο μήκος, ύψος, τριπλούν, επί κοντώ, ακόντιο, σφύρα, ενώ μετά θα κερδίζαμε τα 200, 800, 1500, 3000 στήλη, τη σφαίρα και το δίσκο.

Τις σκαταδρομίες πιθανόν να τις μοιράζουμε. Έκείνοι τα 4X400 και έμεις τα 4X100.

Ο Μαρσέλλος επέτυχε μια εξαιρετική νίκη στα 110 μετ' έμποδιών κατά τους ελληνογαλλικούς αγώνες.

στη Γερμανία και οι συνεχείς λούρες και τα ρεκόρ των 3.000 του άφσαν έντονα σημάδια. Κάθε άλλο φάρμακο για να ξαναγυρίσει στη φόρμα του, εκτός απ' την τελεία ανάπαυση, θα είναι ολέθριο για την αθλητική του καριέρα.

Δρόμος 10.000 μ.: Στο αγώνισμα αυτό δε μπορούμε να περιμένουμε τίποτα. Βρισκόμαστε πολύ πίσω. Υπάρχουν 3-4 αθλητές της αυτής σειράς και έλπίζουμε, ότι μέσα απ' αυτούς κάποιος θα ξεπηδήσει για να καλύψει τη γυμναστή μας.

110 μετ' έμποδιών: Είναι ευτύχια που τώρα, σχεδόν την τελευταία στιγμή, ο Μαρσέλλος βρήκε τη φόρμα του. Δε μένει παρά να τη διατηρήσει. Ο τρόπος, που έτρεξε, σε συνδυασμό με το 14,7, ήταν υπέροχος. Επίσης ο Τραβασάρος μπορεί να βελτιωθεί μέχρι τους Βαλκανικούς. Έχει προσόντα καλά. Χρειάζεται βελτίωση ταχυτήτων και τεχνικής.

400 μετ' έμποδιών: Η αποχώρησή του Καμπιλάκη άφησε δυσαναπλήρωτο κενό. Σ' ένα αγώνισμα, που είχαμε επιτυχία πάντα, βρέθηκαν απότομα πολλοί πίσω. Παρ' όλα αυτά, ο Φρούσιος είναι σε θέση, με έντονη προπόνηση, να πλησιάσει τα ρεκόρ των προκατόχων του.

Άλλα εις μήκος: Είναι το αγώνισμα με τις περισσότερες διακυμάνσεις. Ο αέρας είναι ο κυριότερος συντελεστής μιας καλής επίδοσης. Όταν υπάρχει αντίθετος αέρας, μειώνεται το ρεκόρ κατά 40-50 πόντους. Υπάρχουν 4-5 αθλητές της αυτής κατηγορίας. Κανείς δε βρέθηκε όμως να ξεφύγει απ' το φράγμα των 7,25 και να πλησιάσει το ρεκόρ του Λαμπράκη (7,37).

Άλλα τριπλούν: Το ίδιο Ι. σγύει κι' εδώ. Απ' τα 15,20 πέφτουμε στα 14,50. Κι' αυτό απ' τη μία εβδομάδα στην άλλη. Μόνο ο Σακελλαράκης δεν έφηρεσθη, λόγω σωματικής κατάρσεως, απ' τις καιρικές συνθήκες και βρέθηκε στις επιδόσεις του. Ο ευαίσθητος Σφήκας θα έπρεπε τουλάχιστο να καταλάβει τη δεύτερη θέση.

Άλλα εις ύψος: Όταν επιτυγχάνεται ένα καλό ρεκόρ, επιταχύνει υποχρεώσεις. Τούλάχιστο για τη διατήρησή του. Ο Κούνης όμως έχει διαφορετική αντίληψη. Μετά το 1,96, που πέτυχε πριν ένα μήνα, έπαυσασθη στις δάφνες του.

Άλλα επί κοντώ: Ο Εύσταθιάδης έχει καταρρίψει ρεκόρ σταθερότητας. Αιωρείται 8 περίπου χρόνια ανάμεσα στα 4,10 και 4,20. Είναι εκπληκτική μια τέτοια επιτυχία. Οι υπόλοιποι, που τον πλαισιώνουν προχωρούν με βήμα σημειωτόν. Ο έρχομος του Ρουμπάκη άφησε την εντύπωση, ότι θα λύσει το πρόβλημα κατά τους Βαλκανικούς. Θα το λύσει όμως; Ή θα έχουμε καμμία εκπλήξη πρώτου μεγέθους;

Σφαίροβόλτα: Το 16,14 του Κουνιάδη ήταν υπέροχο. Αν φτάσει τα 16,50, θα πρέπει να είμαστε πλήρως ικανοποιημένοι. Ο Τσακανίκας, αν και άσθενής, έριξε 16,69. Βρίσκεται σε φόρμα.

Δισκοβόλτα: Για τον Κουνιάδη δεν υπάρχουν λόγια: Το 55,63, που έπαιξε, αποτελεί την πιο ασφαλή εγγύηση για κάτι καλύτερο. Αντίθετα, ο Καράφλας είχε τράκ.

Ακοντισμός: Οι ξένοι είπαν, ότι δεν έχουμε καλά ακόντια. Γι' αυτό και τα πενιχρά ρεκόρ. Αλλά γιατί, όταν οι δικοί μας πηγαίνουν Εξω, δε ρίχνουν περισσότερο; Το πρόβλημα μας είναι στην τεχνική κι' όχι στην ποιότητα του ακοντίου.

Σφυροβόλτα: Αυτό είναι άλλο ένα αγώνισμα, στο οποίο υποστερούμε. Τελευταία έγινε μια πρόοδος. Έμεινε στη μέση όμως. Αν ανεβούμε 5-6 μέτρα, τότε θα μπορούμε να πούμε, ότι... στεκόμαστε στα πόδια μας.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

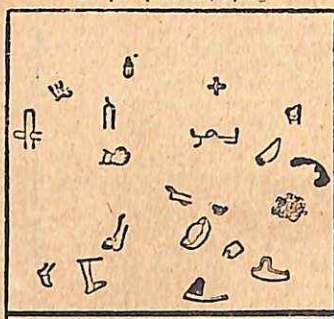
Σταυρολέξο με παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΒΟΗΘΑ - ΑΓΡΟΣ. 2) ΚΡΕΩΝ. 3) ΥΦΕΣΙΣ - ΜΟΥΣΑΙ. 4) ΡΑΣ - ΙΣΤ. 5) ΤΣΕΚ - ΚΩΣ - ΤΕΖΑ. 6) ΤΣΕΠΗ - Ι. ΜΕΡΑ. 7) ΡΕ - ΛΑΤΙΜΟΡ - ΝΑ. 8) ΚΟΛΠΟ - ΜΥ. 9) ΚΗ. 9) ΦΑΡΙ - ΣΟΥ - ΚΑ. 10) ΜΟΝ - ΡΟΖ. 11) ΘΩΣΙΣ - ΜΟΙΑΣΩ. 12) ΣΕΜΕΝ. 13) ΕΛΑΙΑ - ΤΑΙΡΙ. ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΒΟΥΝΤ - ΦΙΩΧΕ. 2) ΣΤΕΚΑ. 3) Η. ΜΕΡΕΣ - ΟΡΜΗΜΑ. 4) ΣΑΚΕΛΛΙΟΣ. 5) ΑΚΙΣ - ΠΑΠ - ΝΙΣΑ. 6) ΡΣ - ΚΗΤΟΣ - ΣΕ. 7) ΔΕ - ΛΩ - ΟΝ - ΜΗ. 8) ΩΜ - ΣΙΜΜΥ - ΜΕ. 9) ΑΝΟ.Ι. - ΜΟΥ - ΡΟΝΤ. 10) ΥΣΤΕΡΙΚΟΙ. 11) ΡΑΣΤΕΡ - ΚΑ. ΖΑΝΙ. 12) ΖΑΝΗΣ. 13) ΣΠΙΘΑ - ΑΛΩΝΙ. Η παροιμία είναι: «Βοήθα με, φτωχέ μου, να μη σου μοιάσω».

Ποιά από τις τρεις;

1) Η Τζίντζερ Ρότζερς. 2) Ναύαρχος Νέλσον. 3) 71 γεννήθηκε στο Παρίσι στις 12 Αυγούστου 1888. 4) Η Σιμόν Κιέρσις. 5) Η Τζάννι Λή (1948, 6 Τόνι Κέρτις (1949). 6) Ντόροθι Λαουέρ. 7) Ξεκίνησε 17 χρόνων. 8) Ο Γκόρντον Σκότ (Ο Λέξ Μάρκερ είναι ο προτελευταίος). 9) Η Σύντ Τσάρρις. 10) Στην «Κυρία από τη Σαγκάη».

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 760 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΜΕΤΑΒΑΤΙΣΜΟΣ. 2) ΣΑΠΡΑ - ΧΟΡ. ΤΑ. 3) ΑΕΤΙΟ - ΣΤΟ - ΥΓΕΙΑ. 4) ΛΑΤ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΜΕΤ. 5) ΝΤΙΚ - ΣΤΕΓΑ. 6) ΚΑΡΣ - ΑΝΑ - ΟΝΟΜΑ. 7) ΣΣ - ΡΑΣ - ΑΝΑ - ΛΟΝ - ΑΚ. 8) ΛΑΒΑΛ - ΠΑΣΤΑ. 9) ΑΠΟΤΕΛΕ. ΣΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. 10) ΣΙΡΟΣ - ΙΚΑΝΑ. 11) ΙΣ - ΤΑΣ - ΣΠΑ - ΗΡΙ - ΔΑ. 12) ΜΑΣΙΝ - ΜΑΟΝΙ - ΙΟΒΑΝ. 13) ΟΜΑΣ - ΜΑΡΙΑΝΑ - ΝΑΤΟ. 14) ΣΟΜ - ΚΕΝ. ΤΗΜΑΤΑ - ΤΙΣ. 15) ΣΑΤΑΝ - ΟΣΑ - ΤΥΦΟΣ. 16) ΡΑΝΙΣ - ΜΙΛΟΣ. 17) ΚΑ. ΡΑ.Ι.ΣΚΑΚΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ. 2) ΑΛΤΙΣ - ΣΑ. ΜΟΣ. 3) ΣΕΤΙΦ - ΛΟΣ - ΣΑΜΑΡ. 4) ΜΑΤ - ΚΕΡΑΤΙΤΙΣ - ΤΑΚ. 5) ΕΠΟΣ - ΛΑΒΕΡΑΝ - ΚΑΝΑ. 6) ΤΡΙΑΣ - ΣΑΛΟΣ - ΜΕΜΡ. 7) ΑΑ - ΝΤΟ - ΛΕΣ - ΜΑΝ. 8) ΣΤΕΝΑ - ΣΑΡΤΟ. 9) ΑΥΤΟΓΟΝΙ. ΜΟΠΟΙΗΣΙΣ. 10) ΟΡΑΜΑ - ΑΝΑΜΑ. 11) ΙΧ - ΙΖΑ - ΠΤΙ - ΙΝΑ - ΜΑ. 12) ΚΟΥ. ΝΩ - ΛΑ.Ι.ΚΗ - ΑΤΤΙΚ. 13) ΟΡΓΗ - ΜΟΣΚΑΡΙ - ΑΥΛΗ. 14) ΝΤΕ - ΚΑΝ. ΤΟΝΙΟΝ - ΦΟΣ. 15) ΑΙΜΑΡ - ΑΤΑ - ΒΑΤΟΣ. 16) ΛΕΡΙΑ - ΔΑΤΙΣ. 17) ΤΣΑ. ΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησιο Δρχ. 240. -
Εξάμηνο » 120. -
Τρίμηνο » 60. -

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησιο Άλρες Άγγλιας 6 -
» Δολάρια 17 -
» Φρ. Βελγ. 840 -
» Φρ. Γαλλ. 8.650 -
» Φρ. Έλδ. 73 -
» Μάρκα Γερμ. 72 -
Εμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τιαυτής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Εμμ. Μπακλατζής και Σία Ε. Ε. Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής - Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Οδός Ζωοδόχου Πηγής 38
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, Οδός Βουλγαρίας 11, ΑΘΗΝΑ.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Γαίδαρος από σοί

ΜΕΡΕΣ είχε να κοιμηθώ ο Φουκαράς ο Χότζας από την γκρίνια της γυναίκας του. Θέλετε να μάθετε το λόγο; Χμ! Δεν ήταν και τόσο σοβαρός. Η Χότζαινα είχε πάρει από κακό μάτι το γαϊδάρειο τους, γιατί δεν ήταν «σοίλης» σαν τους γαϊδάρους που είχαν οι γειτονισσες της.

— Βρε γυναίκα, της έλεγε ο Χότζας, τι σε νοιάζει πώς δεν είναι σοίλης ο γαϊδάρός μας; Τις δουλειές δε τις κάνει; Τις κάνει. Υπάκουος είναι, γρήγορος είναι, λιγόφαγος είναι. Γιατί δε σ' αρέσει;

— Η Χότζαινα, όμως, δεν έπεινε κουδέντα. «Η ο γαϊδάρειος θα φευγε απ' το σπίτι τους, ή αυτή θα φευγε απ' το σπίτι!... Μπροστά στο πείσμα της Χότζαινας, τι να κάνει κι' ο Φουκαράς ο Χότζας, πήρε τον γαϊδάρειο του και πήγε στο παζάρι να τον πουλήσει.

Όταν τόν είδαν οι έμποροι παραμελημένο και βρωμερό όπως τόν είχε η Χότζαινα, στράβωσαν τη μούρη τους. — Μμ!, έκανε ένας. Δεν αξίζει τίποτα αυτό το ζωντανό!

— Μμ!, έκανε άλλος. Όποιος τόν πάση αυτόν τόν κοπρίτη, μόνο τις καδελίνες του θαχη όφελος.

— Μμ! μπήκε στη μέση τρίτος. «Αν μου δώσης δέκα γρόσια, τόν παίρνω να τόν πετάξω στη θάλασσα.

Ο Χότζας ο Φουκαράς τάχασε. — Για σταθήτε βρε παιδιά, τους είπε. Δεν έχετε δίκιο! Ο γαϊδάρειος μου είναι πρώτης γραμμής δουλετήρας. Υπάκουος, λιγόφαγος, γρήγορος... — Τότε γιατί θές να τόν πουλήσης; ρώτησε ειρωνικά ο ένας απ' τους έμπορους.

— Γιατί δε τόν θέλει ή γυναίκα μου, απάντησε ο Χότζας.

— Άλλοι αυτά, πετάχτηκε ο δεύτερος έμπορος. «Αν είναι όπως τα λές, τότε ή γυναίκα σου σίγουρα θα είναι παλαβή.

— Και καλά θα κάνης, συμπλήρωσε ο τρίτος έμπορος, αντί να ξεφορτωθής το γαϊδάρειο σου, να ξεφορτωθής τη γυναίκα σου!...

— Γελά στο στόμα σου, φώναξε ένθουσιασμένος ο Χότζας που βρήκε λογική τη συμβουλή του έμπορου. Αυτή δεν είναι ούτε υπακοή, ούτε γρήγορη, ούτε λιγόφαγη! Κι' αν πής από σοί; Πλύστρα ήταν ή μάνα της όταν την γνώρισα.

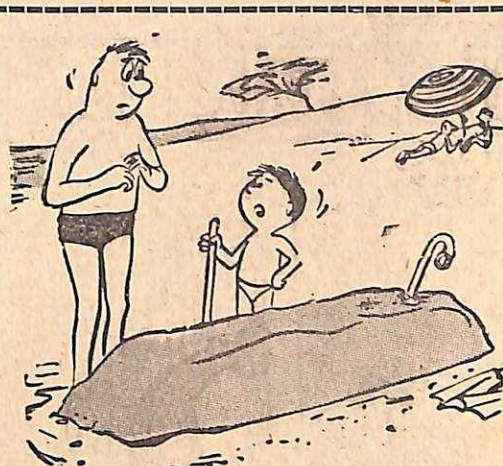
Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, άρπαξε τόν γαϊδάρειο του απ' το καπίστρι και νάσου τόν στο σπίτι.

Μόλις τόν είδε ή Χότζαινα να γυρίζει με τόν γαϊδάρειο, της ήρθε το αίμα στο κεφάλι.

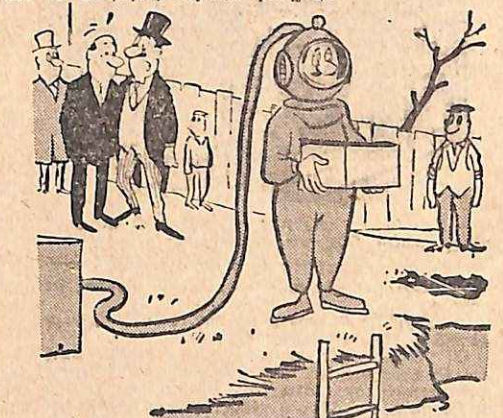
— Πίσω μου τόν φέρνεις; στρίγγλισε. «Αμ έγω δεν είμαι απ' αυτές που τόν βάζουν κάτω. Τό είπα και θα τόν κάνω. Φεύγω άμέσως για τη μάνα μου και ή άφεντιά σου ζήσε με τόν γαϊδάρειο σου!

Δεν έμεινε στην ιστορία πόσο κράτησε τόν πείσμα της Χότζαινας. Πάντως όλο αυτό τόν καιρό, ο Χότζας πέρασε ζωή χαρισάμενη. Κι' όταν κανείς που ήθελε να παντρευτεί, πήγαινε να ζητήσει τη συμβουλή του, τού έλεγε:

— Για την γυναίκα που θα πάρης, δεν έχω να σου δώσω καμμία συμβουλή. Για τόν γαϊδάρειο σου, όμως, έχω: Φρόντισε να μην είναι από σοί!

— Είναι ο μπαμπάς μου. Μετά τόν μπάνιο θέλει να κοιμηθώ λιγάκι ήσυχος!

— Είναι ο ύπουλος Δημοσίων Έργων... Θά καταβείη τόν θεμέλιο λίθο μιας νέας γέφυρας!...

— Άρεκέτ με βασιάνιας με την τυραννία σου, Καλλιόπη. Σαγαυρίζω στο μπαμπά μου!

— Θέλεις την κόρη μου; Πολύ ευχαρίστως, νέε μου, αλλά ξέρεις να μαγειρεύς, να πλένης πιάτα και να αυδρώνης;

Τά βάσανα ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ντοκτόρος

Σουρουπούλεν, ούλοι Άτ'ινα μέσα, αλάι μαλάι με ρουσφέτια βρήκανε γκουλειά βαρβάτη. Κι' εϋτός μπουγιουρούους, τούς λένε, όδούρ μπακαλούμ, και στού Κολοκοτρώνη τ' ατί!

Έντ'ι, αναγνώστα έφέντη, γισαλάν ντουινιάς. Γλεντάει κλέφτης, πλουτίζει φοιητής! Λές ψέμματα, σε κυττούνε μέσ' τ'ό στόμα, λές αλήθεια και έζιλο τρώς άκόμα. Κλέβεις, έχεις να φας, όμως άμα ντέν κλέβεις, στην ψάθα φοφάς!

Γι' αυτό κι' έγκώ μπέ, φιγουρατζής, ντολανάτρεχης γένηκα. Κι' έτοι ίπποχτές κοστούμαρισμένος, φρεσκοζουρισμένος με κανούργια γκόμενα, πού σε λαϊκό Ιατρού ινοσκόμια είναι, μ' ένα ατοκίνητο Α'. Βοητείαν τσάρκα βγίκαμε.

Ξαφνικά, μέαλο ταδατούρι άκουσα κι' ένας φαντάρος με μία τζανταρούνα σινιάλο κάνανε.

Τρόμακα, άμα φαντάρος φώναζε έμένα: — Κόρκαμα, ντοκτόρ έφέντη, μία σσβαρή όπότει έχω ίσπτι μου. Α-δερεφή μου, τ'ά γενήση.

Μία ώρα τώρα κοιλούσα, ντοκτέο! Αυτή γένινα ντροπιάζει ίσπτι μου και τόν συνάδελο από έντ'ό και μούδαζε την τζοντάρομα-πούδλε να την παντρευτεί εϋτός πού, από χωροφυλακή, θά τού δίνανε τεσκέρε.

»Ντέν τέλω κομμή τού μαγαλάι μου να πάρω, γιατί πρέπει αυτό νταγκά, μουτζαλιά να κρύψουμε. Αίντε, έλα γιατρέ!

Μπατσούνα τα βρήκα, αναγνώστα έφέντη. Άσκημα τ'άμπλεα. Ντογρού ίσπτε μ' έμεζ πήγα ντοκτόρο, προφσάρο να κάνο, και να έξερς πώς ίτς ποτέ γεννητούρια ντέν ίδα γιατρούμ.

Φτού άλλ'αχ μπελανιδερίνι! Ισκέφηκα, λοιπόν, ν' άφήσω ή φύσις να ένεργήση. Μπασκά τσαρέ γιόκ. Κι' από φυλλοκάρντια μου:

— Άλλάχ μπουγιούκ! φώναζε. Και ό Γιοραμπι μ' άκουσε, γιατί αυτό κορίτσι πριν φτάς ίσπτι τους, είχε γενήσει ένα όμορφο άγοράκι, πού ή γιαγιά του κρατούσε μέσα άγκάλη μογκάλη τση.

— Άφερμι μπέε!... Μπαράο!... — Ντοκτόρ έφέντη, είπε γρηγόριτζά έντέρμ, αυτό άγγελοϋδι άμαρτία ντέν είναι να πετάξουμε!

Κι' εϋτός έμ'ι μπραμπερ, λεχούσα γρηά, άκόμα κι' αυτό βρέφος μ'όμοκαίγανε. Άμα φαντάρος με χωροφυλακα μπραμπερ άφρίζουε μπουγκρίζουε, και ξεφώνιζουε:

— Ντοκτόρ έφέντη, πάρε τόν καί όρμό! — Αίντε, τοικ ινταρί!... Γιατί θά τού βγάλω τ' άντερα! Φώναζε σαν τέριο χωροφυλακάς.

Και τ'αυτοπαρκ τσάμπουκ χείρια μου πέταξε αυτό βρέφος, κακ'άφορτα σαν στρουπελέκι μούδρε, κατακ'άφακα.

Σιμντι, σκέφτηκα, ν' άπατζάμ: Άμα καρεκόλι αυτό τσάτ'όκ τελαμ, τ'ά κάνο ταδατούρι με καρεκόλι τ'ά έχω, άμα ίσρεφοκομεί τόν πάω νταά τ'ό τυφλά.

Γι' αυτό άπόφασι πήρα σε μία όξόπορτα ν' άφήσω.

Και ντόμο γκουσταύρι πήρα ζήγκ-ζάκ ντόμοι μαχαλάδες σοκάκια πέρασα και τέλος σ' ένα πλούσιο ίσπτι παρτήσα.

— Άλέ!... Τι κάνεις αυτό; Παιδί άφήνεις; φώναζε έμένα κομπετής πολιτμάρος. Βρε τί κακούργος πατέρας είσαι κι' άπαρνέσαι τόν σπλαγχνό σου; Και πώς σου μοιάζει!...

— Βρε γιοφρούμ, πολιτά έφέντη, ντικό μου ντέν είναι!

— Πας δεν είναι δικό σου άφού έχει όύλα τ'ά σουσούμια σου, άς και τη μύτη σου!

— Ποιά, μπέ, μύτη μου; — Έμπρός! φώναζε ό πολιτμάρος. Τράβα για τόν σπτι σου, μην τ' άφήσης ποθενά άλλο, παληάνθρωπε, γιατί θά σε πάω μέσα.

Κι' έτσι, αναγνώστα έφέντη, ζορ ζορινέ με ντάκουρα στα μάτια και με αυτό λεκούντι ξεκούντι άγκαλιά μου μέσα για ίσπτι μου τσάδεα.

Αιά! Αιά! άπόψε έμένα ντοκτόρο κάνανε, μπαμπά κάνανε! Τώρα άίντε, μπακαλούμ Σουρουπούτσα, τί τά κάνη έμένα!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

4 ημερη του κλειδούχου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζός Κάποτον θέλει να φύγει για το χωριό, βρίσκει όμως κλειστή την καγκελόπορτα που πάρο του. Καθώς προσπαθεί να την ανοίξει, τον αρπάζουν ο Χάγκουντ κι' ο Γκρινγούαϊν, τον δένουνε και τον πετάνε μέσα στο παλιό πηγάδι. Τό πρωί, η Μαρίνα ανακαίρεται στο σταθμό τον πατέρα της, που τον πηγαίνουν στον ανακριτή. Η κοινή γνώμη έχει στραφεί τώρα εναντίον του κλειδούχου και της κόρης του. Βλέποντας πως δεν εμφανίζεται ο Κάποτον, η Μαρίνα παρουσιάζεται στο δημαρχο και τον πείθει να πάει να τον ζητήσει στον πυργο. 'Αλλ' ο Χάγκουντ δικαιολογείται ότι ο Κάποτον λείπει την ώρα εκείνη. Η Μαρίνα πηγαίνει τότε να βρει τον Ντικ. Για να φτάσει ως τον πυργο, περνάει απ' τους ύπογειους διαδρόμους των ερείπων.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βογγώντας, μ' έκανε δέσει χειροπόδαρά κι' έχω πέσει με το πλευρό. Πιστεύω μάλιστα πως έσοπα το άριστερό μου μπράτσο... 'Από κάτω μου, χάσκει ένα βαθύ πηγάδι. Με την παραμικρή κίνηση, μπορεί να πέσω μέσα... Είσαστε αρκετά δυνατή για να με τραβήξετε απ' το κεφάλι προς το μέρος σας; — Θα δοκιμάσω, μουρμούρισε η μικρή. — Έχωσε τα χέρια της μέσα στην τρύπα κι' έπιασε απ' τους ώμους τον Τζόε. Τον τραβήξε, βάζοντας όλη της τη δύναμη. — Καλό μου κορίτσι! είπε ο Τζόε, όταν βγήκε οκείδον απ' την τρύπα. Ο Θεός σας στέλνει!... 'Αφίστε με τώρα να πέσω χαμώ. Η Μαρίνα υπάκουσε, όσο μαλακώτερα μπορούσε. Όταν ο άριστος ώμος του νέου άγγιξε το έδαφος, δε μπόρεσε να συγκρατήσει μία κραυγή πόνου. — Επειτα έμεινε ακίνητος, ζαπλωμένος καταγής.

— Μπορείτε να περάσετε το χέρι σας κάτω απ' το δεξιό μου μπράτσο και να πάρετε ένα μαχαίρι που έχω στην τσέπη μου; είπε. Προσέδετε όμως μην τραυματισθείτε. Η Μαρίνα έκοψε όπως της είπε κι' έβγαλε απ' την τσέπη του το μαχαίρι. — Κόψτε τώρα τα σκοινιά αυτού του μπράτσου μου και βοηθήστε με να καθώσω με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. Σε λίγες στιγμές, το δεξιό χέρι του Τζόε ήταν ελεύθερο. Και το μεταχειρίστηκε για να κόψει τα δεσμά των ποδιών του. — Βοηθήστε με τώρα να σηκωθώ, παρακάλεσε. — Η κοπελίτσα τον έπιασε κάτω απ' το μπράτσο. Μά, όπως ήταν μουδιασμένος, είδε κι' έπεσε για να μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. — Κι' όμως πρέπει να βγω από δω! μουρμούρισε με πείσμα. Πρέπει να πάω να έ-τά ερείπια.

— Πρέπει να βοηθήσω άλλους τρεπούς για να φάν το φαί του!

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

λευθερώσω το παιδί... αν ζή ακόμα!

— Τί λέτε;... τραύισε η Μαρίνα μ' αγωνία. — Ο καμαριέρης της διηγήθηκε τότε το νυχτερινό δράμα — πως οι δυο κακούργοι του είχαν επιτεθεί, τον είχαν δέσει και φιδώσει και τον είχαν πετάξει στο πηγάδι. — Είναι θαύμα πως ζώ ακόμα! πρόσδεσε. Εύτυχώς, αυτοί οι μασκαράδες δεν είχαν εξετάσει προηγουμένως το πηγάδι. 'Αγνοούσανε λοιπόν ότι, πέντε μέτρα πιο κάτω απ' το στόμιό του, σχηματίζει μία προεξοχή πάνω απ' την άβυσσο. 'Εκεί πάνω ακριβώς έπεσα, μέσα από τ' αγκάθια και τους κισσούς που με συγκρατούσαν κάπως. 'Ετσι, εκτός απ' το χέρι που έσπασα, δεν έπαθα τίποτ' άλλο.

— Μπορείτε όμως να φαντασθείτε τις αγωνίες που πέρασα, όταν σάς πω, πως έμεινα σ' αυτή τη θέση απ' τα μεσάνυχτα ως τώρα. Με συγκρατούσε ένα θαύμα: η σοφοπιά, ενώ τα πόδια μου κρέμονταν στο κενό.

— Εύτυχώς, το φανάρι που κρέμασαν μέσα στην τρύπα για να δουνε χτύπος στο γονάτο μου κι' έπεσε στο βράχο. 'Αλλ' όμως θα με βρέκανε και θα βρισκανε τότε τον τρόπο να με πετάξουν πιο βαθιά. Η Μαρίνα είχε λύσει στο μεταξύ τη ζωνή της και την είχε μεταχειριστή για να κρεμάσει απ' το καίμιο του Τζόε το σπαρμένο μπράτσο του.

— Καύμενε μου κύριε Τζόε! μουρμούριζε με οικτο. Πόσο σας κακομεταχειριστήκαμε!... 'Εχετε δικιο, είναι αληθινό θαύμα που γλυτώσατε.

— Το θέλαμε ο Θεός... Αυτοί οι κατεργάρηδες για να δικαιολογήσουν την εξαφάνισή μου, μπορεί να πουνε πως δραπέτευσα αφού δολοφόνησα τον κύριό μου! Γι' αυτό διάζωμαι να τον ξαναδώ, Μαρίνα. Τον πλησιάζατε; Του μιλούσατε;

— 'Οχι. Δε μ' άφισε να πω. Ο άρχοντας πού 'Ακούτο είπε στο δημαρχο πως ήταν άρρωστος ο κ. Ντικ και πως εσείς είχατε φύγει, χωρίς να ζέρν κανείς που πγάτε.

— Ναι, βέβαια... Θέλασαν να προετοιμάσουν την κοινή γνώμη στην ιδέα πως δραπέτευσα. 'Ο, φάνε να ζή ακόμα το παιδί, να μη τόχουν δολοφονήσει!... Μα έσείς, Μαρίνα, πως φτάσατε ως εδώ;

Τού εζήγησε το επικίνδυνο κατέβασμά της μέσα στη ρεματιά, το σκαρφάλωμά της στο δέντρο, την είσοδό της στον υπόγειο διάδρομο...

— 'Ότε, περνώντας κανείς απ' τον ίδιο δρόμο, μπορεί να βγεί στο πάρκο; — Μάλιστα. Προσέδετε όμως στο μονοπάτι. Με το παραμικρό παραπάτημα μπορεί να πέσετε στο βράχο!

Είχε σκοτεινιάσει πιά. 'Ο Τζόε ζήτησε απ' τη μικρή να του δείξει το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να βγεί απ' τα ερείπια.

— 'Ότε, περνώντας κανείς απ' τον ίδιο δρόμο, μπορεί να βγεί στο πάρκο; — Μάλιστα. Προσέδετε όμως στο μονοπάτι. Με το παραμικρό παραπάτημα μπορεί να πέσετε στο βράχο!

Είχε σκοτεινιάσει πιά. 'Ο Τζόε ζήτησε απ' τη μικρή να του δείξει το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να βγεί απ' τα ερείπια.

— 'Ότε, περνώντας κανείς απ' τον ίδιο δρόμο, μπορεί να βγεί στο πάρκο; — Μάλιστα. Προσέδετε όμως στο μονοπάτι. Με το παραμικρό παραπάτημα μπορεί να πέσετε στο βράχο!

Είχε σκοτεινιάσει πιά. 'Ο Τζόε ζήτησε απ' τη μικρή να του δείξει το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να βγεί απ' τα ερείπια.

— 'Ότε, περνώντας κανείς απ' τον ίδιο δρόμο, μπορεί να βγεί στο πάρκο; — Μάλιστα. Προσέδετε όμως στο μονοπάτι. Με το παραμικρό παραπάτημα μπορεί να πέσετε στο βράχο!

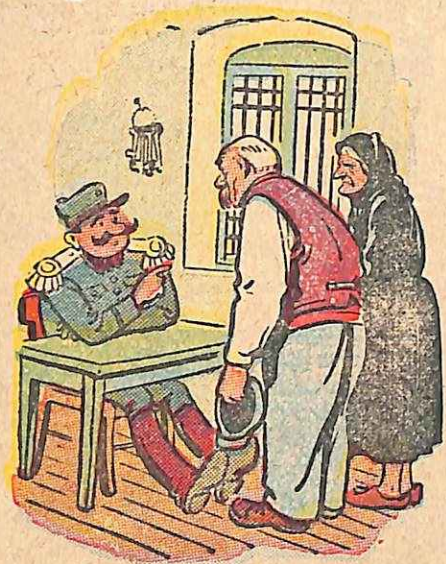
Είχε σκοτεινιάσει πιά. 'Ο Τζόε ζήτησε απ' τη μικρή να του δείξει το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να βγεί απ' τα ερείπια.

— 'Ότε, περνώντας κανείς απ' τον ίδιο δρόμο, μπορεί να βγεί στο πάρκο; — Μάλιστα. Προσέδετε όμως στο μονοπάτι. Με το παραμικρό παραπάτημα μπορεί να πέσετε στο βράχο!

Είχε σκοτεινιάσει πιά. 'Ο Τζόε ζήτησε απ' τη μικρή να του δείξει το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να βγεί απ' τα ερείπια.

— 'Ότε, περνώντας κανείς απ' τον ίδιο δρόμο, μπορεί να βγεί στο πάρκο; — Μάλιστα. Προσέδετε όμως στο μονοπάτι. Με το παραμικρό παραπάτημα μπορεί να πέσετε στο βράχο!

Είχε σκοτεινιάσει πιά. 'Ο Τζόε ζήτησε απ' τη μικρή να του δείξει το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να βγεί απ' τα ερείπια.

— Για λέγε, ρώτησε το γέρο ο αστυνόμος, ποιόν θές να σκοτώσης;..

— 'Οχι, θα τον σκοτώσω, έλεγε ο γέρος με πείσμα.

— 'Οχι, δε θα τον σκοτώσης, φώναζε η γριά με πιά μεγάλο ακόμη πείσμα.

Οι γείτονες που άκουσαν για σκοτωμό, χωρίς και να ξέρουν ποιόν ήθελε να σκοτώσει ο γέρος, καταστράφηκαν. 'Ενας απ' αυτούς έτρεξε στον αστυνόμο και σέ λίγο ο γέρος, η γριά κι' όλοι οι γείτονες, ούρς, θρίσκονταν στην αστυνομία.

Ο αστυνόμος που ήταν γέρος και σφοδρός, γιατί είχαν δη πολλά τα μάτια του, κάθισε το γέρο στο σκαμνί.

— Για λέγε, τον ρώτησε, ποιόν θές να σκοτώσης και γιατί θα τον σκοτώσης; — Το σκύλο μου, του απάντησε ο γέρος. Δε μπορώ να τρέφο ακαμάτηδες! Γέρασε και δεν είναι άξιος να μου φυλάει πιά το σπίτι!

— Δε θα τον σκοτώσει, κύριε αστυνόμε, πετάχτηκε η γριά δλο πείσμα. Τόν δούλεψε δεκάξη δλοκλήρα χρόνια. 'Εχει το δικαίωμα να ζήσει κι' αυτός δσα χρόνια του μένουν ακόμη, χωρίς να δουλεύει.

— Δεν τόχει το δικαίωμα, έσκουξε ο γέρος. Και το Εύαγγέλιο το λέει: «Ο μη εργαζόμενος οδδ έσθιέτω». 'Εκείνος που δε δουλεύει δεν πρέπει να τρώη! Κι' επειδή τον λυπάμαι και δε θέλω να τον αφήσω να ψοφήση απ' την πείνα, θα τον σκοτώσω!

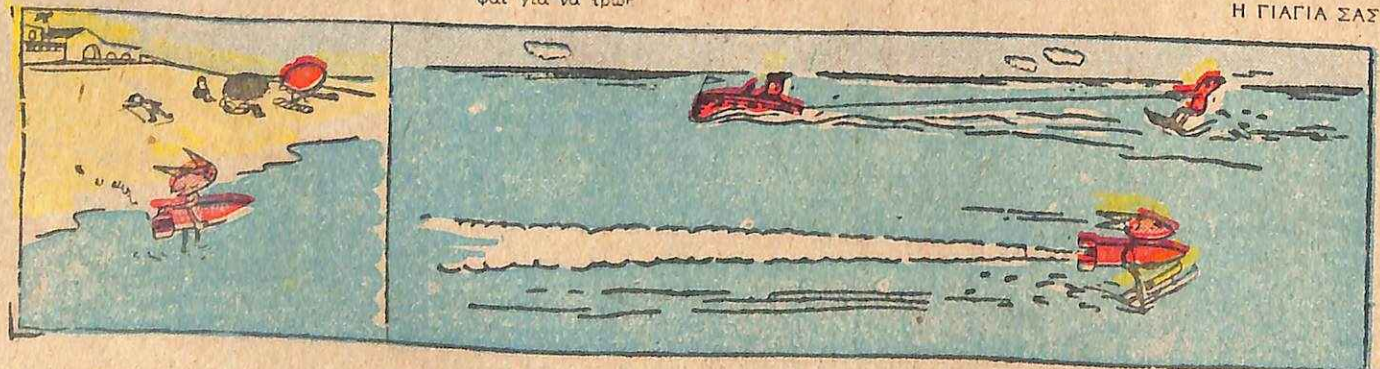
Ο αστυνόμος που τον άκουγε εζόνοντας το σοφό του κεφάλι, συμφώνησε μαζί του.

— 'Εχεις δικιο, του είπε. Νά μου φέρης το σκύλο στην αστυνομία. Θα θάλω ένα χωροφύλακα να τον σκοτώσει, γιατί εσύ, γέρος καθώς είσαι, τρέμει το χέρι σου. Μπορεί να μη πόν πετύχης με την πρώτη και θα το θασάνισης το καυμένο το ζώο!

Η γριά κάτι πήγε να πη, αλλά ο αστυνόμος της έκλεισε στά κλεφτά το μάτι κι' εκείνη κατάλαβε ότι κάποιο χουνέρι θα του σκάρωνε ο αστυνόμος. Γι' αυτό δεν έφερε αντίρρηση.

Την ίδια κιόλας ώρα πήρε το Σουλτάνο στην αστυνομία. 'Ο αστυνόμος τόν έδεσε στην αλλη κι' από εκείνη την ημέρα, όχι μόνο η γριά, αλλά κι' όλοι οι γείτονες του πήγαιναν μεσημέρι-βράδυ φαί για να τρώ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η Ζωίτσα, ο πύραυλος και το θαλάσσιο σκι

Δέν άκουγε τίποτ' άλλο άπ' τ' άβηματα

της. Ουμνήθηκε ξαφνικά πώς, ο Τζός της είχε άφισει ένα κουτί σπέρτα. Άναψε μηχανικά ένα άπ' αυτά. Η μικρή κίτρινη φλόγα έρριξε γύρω της άρετό φώς ώστε να διακρίνει πού βρίσκεται.

Είχε φτάσει στο τέλος της σκάλας, σε μια κυκλική αίθουσα, άπ' όπου ξεκινούσαν διάφορες σκοτεινές στοές. Ποιά άπ' αυτές έπρεπε ν' ακολουθήσει, για να βγίη στη ρεματιά;

Ξαφνικά, η καρδιά της χτύπησε δυνατά και το σπέρτα έπεσε άπ' τ' άβηματα της. Καθώς έψαχνε γύρω, είκοι έδν κάτι πού τη γέμισε έκπληξη και φόβο.

Μπροστά της, στην άκρη ενός ύπόγειου διαδρόμου, έλαμπε μια μεγάλη φωτιά, σκορπίζοντας τις κοκκινωπές αναλαμπές της σε μια άλλη σάλα σάν αυτή πού τη σκόταζε η Μαρίνα.

Μέσα σ' αυτή την παράξενη λάμψη, πού έφερνε στη φαντασία της Μαρίνας την Κόλαση, ξεχώριζαν κάτι άλλα, μικρότερα φωτά, σάν αστραφές, σάν νάτρεχε κάθε τόσο ύγρο χροάφι από άόρατες τρύπες.

Και σ' αυτό το άλλόκοτο περιβάλλον ηπ-γαινεόρχνονταν σκιές, σιλουέτες ανθρώπων, σάν δαίμονες...

Η Μαρίνα έτρεμε σύγκορμη. Δέν άμφέ-θαλλε πιά πώς είχε φτάσει στον "Άδη, στο βασίλειο του Σατανά!...

Ναι, είχαν άδικο οι καλές γυναίκες πού χωριού: "Ο διάβολος είχε διαλέξει για κατοικία του τ' άκαταρμένα έρείπια του "Άκουα!

Δέν γελούσανε και πολύ η καυμένη η Μαρίνα: Αυτά τ' άβηματα πού έδλεπε, ήταν άληθινοί δαίμονες, η άνθρωπινη μορφή. Ήταν οι συμμορίες πού Χάκγουντ, πού λυώνανε στους φούρνους τ' άκομήματα πού είχαν μαζέψει άπ' τ' άσος έν-κλήματα τους.

Μά δε μπορείς να σκεφθί η Μαρίνα για τήν ανακάλυψη της, ούτε καν να σκεν-τρώσει τις σκέψεις της και να προσοχήσει να φύγει. Γιατί οι λάπτες είχαν άπ' τη φλό-γ' πού σπέρτα της κι' είχαν καταλάβει πώς κάποιος είχε πλησιάσει στο κρησφύγε-τό τους.

Μούγκριαν σάν φηρία, και τρεις άπ' αυτούς άρρασαν τρία φανάρια κρεμασμέ-να στους τοίχους κι' άρριπαν στο διάδρο-μο πού οδηγούσε στο σταυρόδρομο.

Η Μαρίνα δέν προλάβαινε πιά να φύγει, ούτε και πού έπρεπε, γιατί τήν είχε παρ-άλσει ο τρομός τού ύπερκόσμου. Είδε νάρχωνται καταπάνω της τ' άστανικά έ-κείνα τέρατα, οι άνθρωπιμορφοί βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Οι συμμορίες είχαν φτάσει κοντά της. "Ενας άπ' αυτούς τήν έσπρώξε, με τ' άπό-τι, τη γυρίσε ανάσκελα και φώτισε με τ' άν-φάνη τους τ' άστανικά της.

Η μικρή Μαρίνα άπ' τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Φώναξε με ύπόκοψη φωνή: "Η κόρη τού κλειδούχου Ριδάλο!... Μά πώς βρίσκεται έδω;

Σήκωσε σ' άβηματα τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Μα δε βόηκαν άπάνω στήν κοπελίτσα, παρά τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Μά άς τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η Ζημιά

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

ΟΙ ΚΑΣΚΑΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ

Το σκυλόψαρο

ΟΥΤΕ έγερός σας να μη τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

ΘΗΣΑΥΡΟΙ

στὸν ὠκεανὸ

Ζαχαρώτ' άπ' φύκια και ψωμί
άπό ρεγγάλευρο

ΜΕΣΑ σ' ένα άίωνα—προβλέπει ένας "Αμερικανός ειδικός έπιστημών—οι ὠ-κεανοί μπόρει να γίνουν σοβαροί αν-ταγωνιστά των ήπειρών στην προμήθεια πρώτων υλών.

Πραγματικά, όπως άπέδειξαν οι συστη-ματικές μελέτες πού έγιναν στο διάστημα τού Διεθνούς Γεωφυσικού Έτους άπό 80 πλοία έφωδισμένα με τις άπαιτούμενες συσκευές, οι ὠκεανοί κρύβουν στο βυθό τους ένα τεράστιο όρυκτο πλούτο. Ειδικότερα, γύρω άπ' την άμερικανική ήπειρο, ύπολο-γίσθηκε ότι υπάρχουν στο βάθος τού "Α-τλαντικού και τού Ειρηνικού, σε έκταση 14 έκατομμυρίων τετραγωνικών μιλίων, 198 δισεκατομμύρια τόννοι όρυκτων μαγγανίου, κοβαλτίου, χαλκού και νικελίου. Η άξία τους κυμαίνεται γύρω άπ' τ' 1,5 έκατομ-μύριο δολάρια κατά τετραγωνικό μίλι.

Μολοντί βρίσκονται σε βάθος πολλών χιλιάδων μέτρων, είναι οικονομικά δυνατή η έκμετάλλευσή τους. Υπολογίζεται ότι θ' άφίγη κέρδη 43 δολάρια στον τόννο.

Σύμφωνα μ' ένα άλλο ύπολογισμό, πε-ριέχουν περίπου 40 δισεκατομμύρια τόννους μαγγανίου και άνά 1 έκατομμύριο τόννους νικελίου, χαλκού και κοβαλτίου. Όταν λοι-πόν άρχίσουν να λείπουν τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Μόνο πού θα γεννηθούν πολύπλοκα προ-βλήματα ιδιοκτησίας αυτών των ύποδρυ-χίων μεταλλείων, γιατί, όπως ξερομε, τ' ά-νοιχτό πέλαγος δέν άνήκει σε κανένα.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Εξακριβώθηκε έξ' άλλου ότι τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

Επίσης υπάρχουν στο βυθό και στα νε-ρά των ὠκεανών μεγάλες ποσότητες σιδή-ρου και μαγγανίου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η "Κ Λεοπάτρο", και η "Ν Εφερίτης", άπό τήν Πάφο, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν με μορφωμένους Έλληνες άπό τήν Αί-γυπτο, κατά προτίμηση, πού έχουν με-ταναστεύσει, ηλικίας 24—28 χρό-νων, με σκοπό τήν ανάπτυξη μιας καλής φιλικής.

Η "Κ Ουκλίτσα", (18 χρό-νων, άπό τήν Λευκωσία, μορφωμένη και ευνοημένη, έπιθυμεί ν' άλληλο-γραφηση με νέους άπό τ' έσωτερικό και τ' έξωτερικό, με σκοπό τήν άνα-πτυξη μιας καλής και σταθερής φιλι-ας. "Όσοι έπιθυμούν να πάρουν γράμ-μα άπό τ' άναγνώστες μας αυτές, άς στείλουν τήν άπάντησή τους στις στήλες τής άλληλογραφίας μας.

Η "Λ Ωρα Κακάβα", (21 χρόνων), και η Λίλια Πετρίδου, (18 χρόνων), Δημητρίου Λιπέρη 10, Λε-μεσός, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογρα-φίσουν με νέους άπ' όλο τόν κόσμο, ιδιαίτερως άπό τήν "Ελλάδα.

Η "Κίρκια Νικολάου", (17 χρόνων), Σταυρινίδου Νο 10, "Άγιος Δομήτιος, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προ-τίμηση άπό τήν "Ελλάδα, στην έλ-ληνική γλώσσα.

Η "Κωνσταντίνη Μιχαήλ Βρυνή", "Άγιος Δώνης Νο 55, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλλη-λογραφήσει με τ' "Ελλάδα, στην έλ-ληνική γλώσσα.

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες...

Η "Λυδία Κωνσταντίνου", (16 χρόνων), Σταδίου Νο 20, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφηση με νέους, ιδίως άστανικά τ' άστανικά, βροκλά-κες... Τ' άστανικά τ

13

— Φέρε κάτι και στον Τζιμ, μου είπε. 'Ο κύριος θέλει να μπράντο με σόδα...

γέλιη της ανάδεδυταν κάθε τόσο... Θά' ορκιζόμουν ότι κουθενίαζε με κάποιον...

Κατά τις εννιάμιση, μου ζήτησε το λογαριασμό, τον πλήρωσε, χωρίς να τον κυττάει και μου άφησε ένα γενναίο πουμπουράρι.

— Θά' ξαναρθούμε αύριο, μου είπε.

Πάνω στο τραπέζι, τα πατατάκια, οι ταρτίνες, το μπράντο και το θερμούτ, όλα είχαν μείνει άθικτα.

— Η νέα σηκώθηκε κατόπιν, και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Τη συνόδευσε ως εκεί και παραμέρισε για να την αφήσω να περάσει.

— Καληνύχτα σας, δεσποινίς, είπα.

— Θά' ξαναρθούμε αύριο, μου είπε πάλι.

Και χάθηκε μέσα στη νύχτα. "Ενοιωθα κάτι σαν ζάλη και πήγα να 'άκουμπήσω" στον πάγκο.

— Περιέργη κοπέλλα! είπα στον Ρούντολφ, τον μπάρμαν.

— "Εννοείς τη νέα που βγήκε πριν από λίγο; με ρώτησε.

Δέν ήταν ΜΟΝΗ ΤΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΜΟΥΝ καινούργιος στο «καφέ-Σαμπλ». Το κέντρο περιλάμβανε μία μεγάλη αίθουσα, όπου σήμαινε λογιό-λογής κόσμος και δυό άλλες μικρότερες, όπου πηγαίναν τα ζευγαράκια.

— Εκείνο το βράδυ το πόστο μου ήταν σε μία απ' αυτές τις αίθουσες για τα ζευγαράκια.

— Ο κόσμος νομίζει ότι τα γκαρσόνια των κέντρων είναι κινούμενα ρομπότ. Λάθος... Και τα γκαρσόνια έχουν επίσης καρδιά. Μόνον ότι δεν τους επιτρέπεται να φανερώσουν τις συγκινήσεις τους.

Μέσα στην αίθουσα θρόνονταν δύο, τρία ζευγαράκια, όταν, λίγο πριν από τις έφτά, εμφανίστηκε μια πολύ όμορφη νέα, με ψηλό ανάστημα, καθαρά καλλία και άγρο πρόσωπο. "Ήταν μόνη της... Την άφησα να καθίσει σ' ένα τραπέζι — διάλεξε ένα που θροικόνταν παράμερα, σε μία γωνία κι' έπειτα πήγα κοντά της.

— "Η δεσποινίς είναι μόνη; ρώτησα.

— "Οχι, μου απάντησε μ' ένα από τα χαμόγελα που οι άνθρωποι άποκαλούν εύχισιμένα.

— Περιμένει κάποιον;

— "Η νέα με κύτταξε σαν ν' άπορούσε για το μυαλό μου.

— Μα δε βλέπετε πως δεν είμαι μόνη μου; μου απάντησε.

Δέν ήξερα τί να πω.

— Θέλετε να παραγγείλετε τώρα... ή θα περιμένετε; ρώτησα.

— Φέρτε μου ένα θερμούτ, απάντησε η νέα.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Ετοιμάσθηκα να φύγω.

— Φέρτε κάτι και στον Τζιμ, μου είπε. 'Ο κύριος θέλει ένα μπράντο με σόδα...

— Ενοιώσα μία ανατριχίλα στη ράχη μου.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εσείς.

Κι' έκαμα και πάλι να φύγω.

— Α, σταθήτε, μου είπε η νέα. 'Ο Τζιμ θα ήθελε και μερικά πατατάκια τηγανιτά...

— Ναι... τα σερβίρω αμέσως; ρώτησα.

— Και βέβαια αμέσως, μου απάντησε η νέα. Πέρασαν δέκα περίπου λεπτά άποσης ή νέας, μαστούν τα πατατάκια. "Όταν εαναγύρισα με το πιάτο, η νέα ήταν πάντοτε μόνη της. Πήρε το με το σιρόν και τάδεσε πλάι της, στην ύποθετική θέσι, όπου καθόταν ο συνοδός της. Το θερμάκι μου το έβαλα ένω μπροστά της. "Επειτα άπο-

Η ΣΚΛΑΒΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ Ένα έμφύλιο πόλεμο

Το «Γλυκό Λουλουδάκι» με την εξωτική ομορφιά

ΔΕΝ ήταν η "Αραία Έλενη" η μόνη γυναίκα που προκάλεσε έναν πόλεμο. "Η ιστορία αναφέρεται κι' άλλες πολλές περιπτώσεις. Μία απ' τις λιγότερο γνωστές λοιπόν άφορα μία πεντάμορφη Κινέζα σκλάβος, το «Γλυκό Λουλουδάκι».

"Η ιστορία αυτή άρχισε το 1905. "Ενας άξιοσέβαστος και πλουσιώτατος Κινέζος έμπορος, ο Λόου Χι Τόνγκ, έγκατεστημένος στο Σάν Φραντσκο της 'Αμερικής, έπιθυμούσε από καιρό ν' άποκτήσει μία όμορφη σκλάβος. "Εδώ και 3 χρόνια λοιπόν, είχε άποσπεί τους δουλεμπόρους της μακρινής πατρίδας του και τους είχε ευθείας μάλιστα προκαταβολικά μεγάλα χρηματικά ποσά. Οι κοπέλλες όμως που του στέλνανε, τον άπογοητεύανε και τις ξανάστελνε πίσω, άφοσ' τους χάριζε την έλευθερία τους.

Τέλος, ένας δουλεμπόρος απ' την Καντόν τον είδοποίησε πως είχε μία κοπέλλα 15 χρονών, που ήταν κι' ωραιότερη σκλάβος του κόσμου. Λεγότανε Μπόου Κούμ, που σημαίνει, «Γλυκό Λουλουδάκι». "Ο έμπορος ζήτησε 3.000 δολάρια, ένα ποσόν άνήκουστο, που δέν είχε πληρωθεί ποτέ για μία σκλάβος. "Ωστόσο, ο Λόου Χι Τόνγκ τάστειλε.

Όταν έφτασε στο Σάν Φραντσκο η Μπόου Κούμ, ο Λόου Χι χαλάλασε τα λεφτά του, κι' η ψυχή του γέμισε χαρά. "Αληθινά, η κοπέλλιστα αυτή ήταν το πιο γλυκό λουλουδάκι της 'Ασίας. Είχε ανάστημα μόλις 1.20 και βάρος 36 κιλά.

"Η Μπόου Κούμ ήταν εύχισιμένη περισσότερο απ' όσο είχε ποτέ όνειρευτεί. Πέρασαν 3 χρόνια ακόμα. "Η Μπόου Κούμ ήταν τώρα 18 χρονών, σ' όλη την άνθιση της ομορφιάς της.

Μία μέρα, η άστυνομία έκανε έφοδο στο σπίτι του Λόου Χι, γιατί ύποπτευότανε πως είχε πλουτίσει με το λαθρεμπόριο όπλου. Και δε θοήκε μόνον άνομο ένοχοιστικό στοιχείο, θοήκε όμως κι' η Μπόου Κούμ.

Ζήτησε τότε από το Λόου Χι Τόνγκ το πιστοποιητικό του γάμου του.

"Αντί γι' αυτό, έκείνος έδειξε στους άστυνομικούς την άπόδειξη για τα 3000 δολάρια που είχε πληρώσει στο δουλεμπόρο για τη Μπόου Κούμ.

Δε μπόρεσε να χωρέσει στο μυαλό του γιατί οι άστυνομικοί, αντί να σεαυθόνε αυτή την κανονική άγοραπωλησία, που πήγαινε τη σκλάβος και την παραδίδανε σε μία ιεραποστολή... Πήγε να τη θοή εκεί, αλλά η γυναίκα που την είχε αναλάβει τοήκαλε τόν έξαφλομό και τού δήλωσε πως δέν έπρόκειτο πιά να την πάρη πίσω.

Μά κι' η Μπόου Κούμ δέν ήταν καθόλου εύχαριστήμενη απ' αυτή την άλλαγή.

Όταν της έέλησαν πως δε θάρευνε ποτέ άπο την ιεραποστολή, παρά μόνο αν θροικόνε ένας άξιος άνθρωπος που να την παντρευτεί, της ήρθε άμέσως μία ιδέα: "Εγραψε στον Τόιν Λέν, ένα πλούσιο κτηματία, που έπισκεπτότανε συχνά το σπίτι του Λόου Χι και την είχε έρωτευθει.

"Εκείνος έπρεπε άμέσως στην ιεραποστολή και δήλωσε ότι με μεγάλη του χαρά θα παντρευότανε τη Μπόου Κούμ. "Αφοσ' έγινε δεκτή η προσφορά του, πήγε να μιλήσει στο Λόου Χι. "Ο έμπορος, σαν πρακτικός άνθρωπος, δέχτηκε να τού την παραχωρήσει, αν τού έδινε πίσω όσα είχε πληρώσει για την άγορά της.

"Ο Τόιν Λέν εαναγύρισε στην ιεραποστολή και έέλησε την κατάστασι.

Τώρα ήταν η δική του σειρά να σαστίσει με τις... παραένεες τών λευκών. Γιατί τού δήλωσαν πως, αν ήθελαν έσοι κι' ένα δολλάριο στο Λόου Χι, δε θα τού δινανε την κοπέλλα!

Μπορούσε λοιπόν να την παντρευτεί τζάμπα; Τόσο τού καλλίτερο!

Ναι, αλλά ο Λόου Χι τού μίλησε πως έννοσεν να πάρη τα λεφτά του, αλλοίως θα σκότωνε κι' αυτόν και τη σκλάβος του.

Περιφρονώντας όωτος την άπειλή, ο Τόιν Λέν παντρεύτηκε με τη Μπόου Κούμ, στην ιεραποστολή, κι' όωτερα φύγανε μαζί για τη Νέα Υόρκη.

"Αλλ', ο Λόου Χι παρακολούθησε τά 'ίχνη τους και τούς άνακάλυψε. Μη μπορώντας όμως να πάρη πίσω τη Μπόου Κούμ, άκολούθησε άλλο δρόμο.

"Αν ήκε σε μία μυστική κινεζική όργάνωση, την «Εταιρεία τών Τεσσάρων 'Αδελφών». "Ο Τόιν Λέν ήταν μέλος μιας άλλης όργάνωσης, της «Όν Λέονγκ Τόνγκ».

"Η πρώτη έταιρεία ζήτησε λοιπόν απ' τη δεύτερη να ύποχρεωθεί ο Τόιν Λέν να έπιστρέψει τη Μπόου Κούμ ή να πληρώσει 3.000 δολάρια.

Οι άρχηγοί της «Όν Λέονγκ Τόνγκ» έέτασαν το ζήτημα κι' άπορίστανε την αίτησι, με το δικαιολογητικό ότι δέν είχε πάρει ο Τόιν Λέν τη Μπόου Κούμ απ' τόν άφεντί της, άλλ' ο νόμος τών λευκών.

Οι «Τέσσερις 'Αδελφοί» το θεώρησαν προσβολή και δολοφόνησαν τη Μπόου Κούμ. Κάθε άποτέλεσμα ήταν ν' άρχισεν ένας έμφύλιος πόλεμος μεταξύ τών δύο όργάνωσης. σ'όν όποιο σκοτώθηκαν 100 περίπου άνθρωποι και τραυματίσθηκαν άλλοι 250. Τέλος, άποκατατάθηκε η ειρήνη, και το «Γλυκό Λουλουδάκι» η ωραιότερη σκλάβος τού κόσμου, ξεχάστηκε σιγά-σιγά...

ΕΡΝΙ ΠΕΡΡΥ

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ίσχυουν για την χρονική περίοδο

3-9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Κάποιο ζήτημα επαγγελματικής φύσεως περιπλέκεται άπροσδόκητα. ★ Γενικά παρατηρείται μία χαλάρωση στην εργασία. 'Επωφεληθήτε, για να καταστρώσετε πρόγραμμα μελλοντικής δράσεως.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

★ Άπόλυτη άρμονία στις αισθηματικές σχέσεις καθιστά την περίοδο αυτή ιδέωδη για διακοπές, ή για ένα όλιγοήμερο ταξίδι. ★ 'Η Κυριακή 6 θα είναι μία όνειρ- ρώδης ημέρα.

★ Διαλέξτε μία πολύ άκατάλληλη περίοδο, για να κάνετε κουβρά, προκειμένου ν' άδυνατίσετε. ★ 'Υπάρχει κίνδυνος να καταλήξετε σε άναμία. ★ 'Αποφύγετε τα μπάνια μετά τα γεύματα.

★ Λαμπρή περίοδος για τούς καλλιτέχνες και τούς έμπόρους ειδών πολυτελείας. ★ Τα άστρα ευνούν, τη δημιουργία νέων σχέσεων και τη σύναψη συμφωνιών. Θά έπιτύχετε λαμπρά άποτελέσματα.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Τα άστρα σας γεμίζουν έθουσιασμό, έλπίδες και έμπιστοσύνη. Πρέπει όμως να προσέξετε γιατί μπορεί να μην έδελχίσουν τα πάντα σύμφωνα με τις προσδοκίες σας. ★ 'Απατείται ελκρινεία.

★ Άνωμαλίες στο πεπτικό σύστημα θά σας χαλάσουν τó κέρι. ★ Προσέξτε έπίσης τόν ήλιο, που είναι κατά την περίοδο αυτή ιδιαίτερα έπικίνδυνος για σας. ★ Τυχρό τó 1.

★ Μη έγκαταλείψετε τόν άγώνα, τώρα που θροικετε στις παραμονές τού θριάμβου. Πρόκειται για ένα έλάττωμα, στο όποιο πρέπει να άποδοθούν και όλες οι προηγούμενες άποτυχίες.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου

★ 'Αρχίζει για σας μία ήρεμη περίοδος, ή όποια θα έπηρεάσει εύνοικά τó χαρακτήρα σας. Θά μειωθεί η νευρικότης και θ' αύδηθι ή αισιοδοξία. ★ 'Απροσδόκητη και εύχαιστη συνάντησι.

★ Λιγότερη πρωινή γυμναστική θά σας ώφελοοσε πολύ. Μη την άλείψτε. ★ 'Αποφύγετε τις πολύ κοπιαστικές εκδρομές και μη κουράζετε την καρδιά σας. ★ Πετράδι σας ό άμέευστος.

★ "Ενας συμβιβασμός, σ'όν όποϊόν ύπολογίζετε πολύ, κινδυνεύει τελικά να αναγίση. ★ Οι συνθήκες θα μεταβληθούν άρδην μετά την 12η Σ)θρίου, γι' αυτό αναβάλλετε κάθε διακανονισμό.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου

★ Θά συναντήσετε στην έξοχή, ή σε έκδρομή, πρόσωπο τού όποιο τη συντροφιά θα έορθε έξαιρετικά εύχαιστη. ★ Οι νέες θα κάνουν ένα σημαντικό έθμα προς τó γάμο.

★ Έχετε άνάγκη μιας γενικής άναπαύσεως. Μη παραλείπετε να ξεπλώνετε, έστω και για λίγο, μετά τα μεσημερινα γεύματα. Διευκολύνετε έτσι τó εύαίσθητο στομάχι σας.

★ 'Η εύνοια της Τύχης, που άποδείχθηκε ποικιλοτρόπως τελευταία, δεκαπλασιάζεται με τη νέα Σελήνη. ★ 'Αποφάσεις και πρωτοβουλίες θα καταλήξουν σε έπιτυχία και θεατικώς τών οικονομικών.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αύγουστου

★ Σας ζήτησαν μία συμβουλή, την όποια δυσκολεύεστε να δώσετε. Καλύτερα να την άποφύγετε παρά να είναι έσφαλμένη. ★ Θά πάρετε μία άπόφασι που θα καταλήξει τó περιβάλλον.

★ Οι άδιαθεσίες σας παρουσιάζονται άπότομα, αλλά σας έγκαταλείπουν και κατά τόν ίδιο τρόπο. Δέν ύπάρχει, λοιπόν, κανένας λόγος άνησυχίας. ★ Σημαντική αύδησι της νευρικής όδότης.

★ Παρακολούθησε προσεκτικά τα έξοδά σας και άποφύγετε με κάθε τρόπο τη δημιουργία νέων χρεών. ★ 'Ελλειψι τάλμησ για γίνι άφορμή να χάσετε μία σπουδαία εύκαιρία.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Τα άστρα έπηρεάζουν εύνοικά τις συζυγικές και αισθηματικές σχέσεις. 'Αν όμως η καρδιά σας θροικεται μπροστά σε δίλημμα, θά δυσκολευθήτε να διακρίνετε τó συμφέρον σας.

★ 'Η Κυριακή 6 κατάλληλη για ν' άρ- χίσετε την κουβρά, που σας συνέστησε ο γιστρός σας. ★ 'Αποφύγετε ό,τι έξερτε πως κουράζει και έρεθίζει τα νεφρά σας. ★ Τυχρός άριθμός τó 8.

★ 'Ο Σεπτέμβριος καθώς και ό 'Οκτώβριος θα είναι έξαιρετικά εύνοικοί για την εργασία σας, ιδίως αν έχη ιδρυθεί πρόντ το 1947 και αν συνεργάζεσθε με πρόσωπο τού Αιγόκερω.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου

★ Μία νέα γνωριμία θά γίνι άφορμή να προκληθούν άνωμαλίες σ'όν αισθηματικό τομέα. ★ Μη χάσετε τó βάρος σας. 'Η εύνοια θα έπανελη μετά την 20η Σεπτεμβρίου.

★ 'Αποφύγετε, όσο τó δυνατόν τούς εκνευρισμούς γιατί έπηρεάζουν δυσμενώς τó σκότι σας. ★ Άνωρεσία που όφείλεται μάλλον σε κακή λειτουργία τού στομάχου. ★ Τυχρό τó 7.

★ 'Αποφύγετε την συντροφιά προσώπων που με την άπαισιόδοξη τους έπιρροήν άπομένως τις προσπάθειές σας. ★ Φροντίστε να έπωφεληθήτε μιας νέας γνωριμίας, που κάνει προσφοράς.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ 'Αγαπημένο πρόσωπο θά σας πληγώη με την άπαισιόδοξη του. Προσέξτε τη στάσι σας γιατί μόνι ή αισιοδοξία και τó κέρι σας θά τ' εναεφέρουν κοντό σας. ★ 'Ενδιαφέρουσες προτάσεις.

★ Μη χρησιμοποιήτε κανένα προϊόν ίκανό να έρεθισι ή να έλαψι την επιδερμίδα σας. ★ 'Αποφύγετε έπίσης τα μπακαρινά. ★ Προστέξετε τα μάτια σας από τόν έκτυφλωτικό ήλιο.

★ Περίοδος κατάλληλη, για να καταστρώσετε νέα σχέδια. Όλα θα έξεληθούν πιο εύχαιστα και άπο τις πιο αισιοδοξές προβλέψεις σας. ★ Άπόλυτη σύμπτωση με συνεργάτες και συναδέλφους.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Για σας η εύτυχία θροικεται μόνο μέσα σε μία ήρεμη άτμόσφαιρα, στην όποια θασιλεύουν η τρυφερότης και η άμοιβαία έμπιστοσύνη. ★ Γάμος εν όψει για τούς άύπαντρους.

★ Οι άδιαθεσίες θά εκλείψουν, αν άκολουθήσετε τη διαίτα που σας συνέστησαν. ★ Βάλετε μία τάσι στη ζωή σας άποφεύγοντας κάθε είδους καταχρήσεις. ★ Τυχρή ημέρα ή Τρίτη.

★ 'Η περιφρόνησι σας προς τó χρήμα έχει δωάρσσει αντίκτυπο στην εργασία και ιδίως σ'όν οικονομικό τομέα. Προσπαθήστε ν' αλλάξετε τακτική όσο είναι ακόμα καιρός.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου

★ 'Η Κυριακή 6 θα είναι μία έξαιρετικά εύχαιστη μέρα, ιδίως για τις γυναίκες. ★ 'Αγαπημένο πρόσωπο άρεσκειται να προδωλ άντιρρήσεις. Κατά βάθος όμως έξακολουθεί να σας αγαπά.

★ Προσέξτε πολύ τούς περιπάτους ή τις εκδρομές, που θα κάνετε, ιδίως σε θύον. 'Υπάρχει κίνδυνος να πέσετε και τó τραύμα θά παρουσιάσει δυσάρεστες έπιπλοκές. ★ Τυχρό τó 10.

★ Έχετε συμφέρον να συνεργαστήτε με πρόσωπο τού Σκορπιού ή ν' άκούσετε τις συμβουλές του. ★ Προκειμένου να προσάψετε υπάλληλο φροντίστε ν' άνήκη σ' αυτό τόν άστερισμό.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ 'Η έκλογή, που θα κάνετε κατά τις ημέρες αυτές, θα είναι άπο τις πιο έπιτυχιμένες. ★ 'Η ελκρινεία και η εύθυμία σας, σας θοηθούν να σημειώσετε εύκολες κατακτήσεις.

★ 'Αποφύγετε τά ξενοχτία και αύδηστε τις ώρες ύπνου. ★ 'Ο πρωϊνός καθαρός άέρας της έξοχης θά ώφελοοσε πολύ την υγεία σας. ★ Λιγν καθημερινή γυμναστική θά σας έκανε καλό.

★ Θά έχετε κατά την περίοδο αυτή έξαιρετικά νόνημες για την εργασία σας συζητήσεις. ★ Μη διατάξετε ν' άναπτύξετε δραστηριότητα σε δύο μέτωπα συγχρόνως. ★ Σημαντικά κέρδη.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Προκειμένου ν' άποκαλύψετε τά αισθηματά σας σε έτερόφυλο πρόσωπο διαλέξτε την Κυριακή 6. Θά συναντήσετε την ημέρα αυτή άπόλυτη κατανόησι. ★ Έχετε άνάγκη τρυφερότητας.

★ Προσέξτε τó κυκλοφοριακό σύστημα. ★ Συνεχίστε τά θαλάσσια μπάνια, που σας ώφελοοσε πολύ. ★ Θά ξεκουράσετε τα πόδια σας τοποθετώντας τα συχνά πύ ψηλά άπο τόν ύπόλοιο άσμα.

—'Ανίκανε άντρα!...

—'Η γυναίκα του λείπει δυό μήνες στην εξοχή!

—'Εδω δεν υπάρχει φόβος να μας ανακαλύψει ο άντρας σου!...

—'Η μαμά μου είπε πως δίνει πρόθυμα τα μισά λεπτά για ν' αγοράσης μεγαλύτερο αυτοκίνητο!...